Capcana din Bangkok

Îl va prinde CIA pe cel mai mare traficant de arme din lume, Viktor But ?

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

SAS

Capcana din Bangkok

V.1.0

ISBN
978-973-728-449-5.

Redactor: *Viorica Horga.*
Tehnoredactor: *Mariana Radu.*
Foto coperta I: *Thierry Vasseur.*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu.*

Titlul original: *LE PIEGE DE BANGKOK.*
Copyright © Editions Gerard de Villiers, Paris.
© 2010 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii METEOR PRESS.
Meteor Press, 2010.

Gérard de Villiers

SAS

Capcana din Bangkok

Traducere: Marian Tiu

METEOR

PRESS
METEOR PRESS
2010

PROLOG.

De la etajul 23 al hotelului Sofitel din strada Silom se putea vedea o imagine superbă a oraşului Bangkok. Cu toate acestea, cei trei bărbaţi aşezaţi destul de departe de bar nu păreau deloc interesaţi. Mai multe documente erau răsfirate pe masa lor, printre pahare goale şi conversaţia, în principal în spaniolă, părea să-i absoarbă cu totul. Unul dintre cei trei bărbaţi, masiv, blond-roşcat, cu o mustaţă care-i bara figura, se înclină către interlocutorii săi şi spuse cu voce scăzută, în spaniolă:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în urmă cu două zile.

Cei doi aprobară printr-o înclinare din cap, evident recunoscători pentru această remarcă.

Unul dintre ei, care se prezentase cu numele de Manuel Sanchez, răspunse simplu:

— *Muchas gracias!*[1]

Cu două zile înainte, la 4 martie 2008, Raul Reyes, unul dintre cei mai vechi conducători ai FARC[2], fusese ucis de armata columbiană, în junglele din sud-estul Columbiei, vastă zonă controlată de gherila marxistă, unde aceasta cultiva intens coca.

Conversaţia fu reluată. Manuel Sanchez şi amicul său, Hugo Sinaloa, îl contactaseră la Moscova pe Viktor But, cu mai multe luni înainte, telefonic şi prin e-mail, cu scopul de a-l întreba dacă le poate furniza arme. Graţie vânzărilor de cocaină, FARC devenise unul dintre cele mai importante carteluri ale drogurilor din Columbia – această gherilă dispunea de sume considerabile ascunse în diferite paradisuri fiscale.

Or, până în 2003, data la care Viktor But, fost ofiţer sovietic reconvertit spre vânzările de material de război către ţările aflate sub embargo, se retrăsese la Moscova, acesta din urmă,

---

[1] Mulţumesc mult.

[2] Gherila marxistă columbiană.

supranumit de unii „the Lord of War”[3], era cunoscut pentru nenumăratele sale transporturi de arme, diamante, aur şi chiar oameni, graţie unei veritabile flote de avioane cargou, luate în leasing şi care opera din Emiratele Arabe Unite. Toată lumea apela la el: traficanţii de diamante din Liberia sau din Sierra Leone, talibanii aflaţi la acea vreme la putere la Kabul sau o gherilă antimarxistă precum UNITA din Angola, pentru a cumpăra arme. Americanii îl utilizaseră pentru a transporta materiale în Irak şi în Afghanistan. Francezii, la rândul lor, au apelat la una dintre companiile aeriene ale lui But pentru a transporta cei 2 400 de oameni care au participat la operaţiunea „Turquoise” a Franţei în Rwanda.

Pe scurt, Viktor But, la început un modest locotenent în Armata Roşie, lăsat la vatră după disoluţia Uniunii Sovietice, ridicase la 24 de ani un mic imperiu al transporturilor şi vânzărilor de arme, profitând de numeroasele stocuri de material militar fără stăpân din Rusia, Ucraina, Bielorusia şi Kazahstan, închiriind la preţuri convenabile aparate ruseşti sau ucrainene, care putrezeau sub prelate aproape peste tot prin Europa de Est.

Numele său se regăsea în toată lumea în agendele celor care căutau să transporte sau să cumpere arme. Acesta este motivul pentru care nu a fost surprins de faptul că cei doi reprezentanţi ai FARC l-au contactat la Moscova, unde se retrăsese în 2003, urmărit de vendeta anumitor agenţii ONU. După două contacte preliminare în Danemarca şi în România, întâlnirea a avut loc la Bangkok, în capitala Thailandei, aceasta fiind una dintre ţările care acordau facil vize cetăţenilor ruşi.

Viktor But sosise de la Moscova la opt dimineaţa, în 6 martie 2008 şi se instalase într-o cameră situată la etajul 18 al hotelului Sofitel. După ce-şi acordase un răgaz pentru a face un duş şi a se odihni, urcase la etajul 23 către ora unu după-amiaza, pentru a-şi întâlni cei doi „clienţi”.

Cu convingerea fermă că le va vinde un vechi Iliuşin 78, care-i rămăsese în grijă după ce-şi încetase activităţile. Dacă aveau nevoie de arme, trebuiau să le şi transporte.

Acum se aflau la finalul discuţiei lor de tatonare. Viktor But avea în faţa sa o pagină pe care schiţase „lista de cumpărături” a clienţilor săi: 700 sau 800 de rachete sol-aer Igla destinate, după spusele lor, doborârii de elicoptere Blackhawk şi Apache, aparţinând armatei columbiene, zece milioane de cartuşe de

[3] Lordul Războiului.

calibrul 7,62, mine antipersonal şi explozibili, de preferinţă C.4, echipamente de vedere nocturnă, avioane ultrauşoare şi drone[4] destinate a fi echipate cu rachete. Întâlnirea era pe terminate. Nu fuseseră plătiţi bani, însă Viktor But promisese să se ocupe de comanda lor de îndată ce revenea la Moscova şi să păstreze legătura cu ei.

Era pe punctul de a strânge hârtiile de pe masa din faţa sa când, brusc, cei doi interlocutori se ridicară de pe locurile lor fluturând nişte legitimaţii cu învelitori din piele şi, ca în serialele de televiziune, Manuel Sanchez strigă cu o voce de crainic:

— *Special Agent Louis Millione. DEA (Drug Enforcement Administration). You are under arrest. This meeting has been recordeds*[5]*.*

În timp ce vorbea, cel de-al doilea reprezentant al FARC strângea hârtiile rămase pe masă şi le înghesuia într-o geantă de piele. Deşi la început rămăsese stupefiat, Viktor But îşi regăsi repede sângele rece, gândindu-se că se găsea pe teritoriu thailandez, unde americanii, de la orice agenţie ar fi fost, nu aveau nici un fel de putere poliţienească.

— Nu mă puteţi acuza de nimic, protestă el. Şi nu aveţi dreptul să mă arestaţi.

Nu termină de vorbit, că uşa se deschise lăsând să intre doi thailandezi în civil, dintre care unul, cu craniul ras, purta un tricou „Abercombie”, iar celălalt, mai în vârstă, o cămaşă albă.

Scoaseră şi ei nişte legitimaţii şi îl anunţară pe Viktor But în engleză:

— Suntem de la Crime Suppression Unit Division a poliţiei thailandeze şi vă arestăm pentru tentativă de efectuare a unei operaţiuni ilegale pe teritoriul Regatului…

Aceştia aveau dreptul să-l aresteze! Astfel, se lăsă încătuşat, cu braţele întinse în faţă şi apoi fu luat pe sus.

— Vreau să anunţ consulatul! protestă Viktor But.

Nu îl băgară în seamă şi îl împinseră în ascensor, în faţa hotelului Sofitel, pe strada Silom, se găsea un 4x4 uriaş, cu un civil la volan. Cei doi ofiţeri DEA îl împinseră pe Viktor But în maşină şi unul dintre poliţiştii thailandezi urcă în faţă, celălalt îndreptându-se către o maşină gri cu albastru a poliţiei thailandeze, care porni imediat girofarul.

---

[4] Avioane fără pilot.

[5] Agent special Louis Millione, DEA (Agenţia Antidrog). Eşti arestat. Această întâlnire a fost înregistrată.

Cele două vehicule coborâră pe Silom, apoi, înainte de a ajunge la Charoen Krun, făcură un viraj la dreapta. Viktor But începu să se îngrijoreze.

— Unde mergem? îi întrebă el pe cei doi agenţi DEA care-l încadrau.

Ei nu-i răspunseră, dar într-un minut maşina 4x4 şi cea a poliţiei se angajară pe fosta autostradă, şoseaua urbană suspendată care avea o arteră ce ducea la Savarnabhumi, noul aeroport, situat în estul oraşului.

Totuşi, în loc să o ia pe acea ieşire, continuară către nord. În concluzie, Viktor But se gândi că mergeau către cartierul general al poliţiei, dar când văzu panourile verzi care indicau „Don Muang", înţelese. Don Muang era vechiul aeroport, care nu mai găzduia zboruri comerciale şi servea în general ca bază a armatei thailandeze.

*

* *

Douglas Farah, directorul regional al DEA, aştepta de aproape două ore într-un Chevrolet climatizat, lângă un Grunman 900 închiriat de CIA. Echipajul Grunmanului era în cabină şi Douglas Farah estima că îl burduşise cu suficienţi dolari pe căpitanul aviaţiei militare thailandeze, responsabil de turnul de control, pentru a fi sigur că va obţine un culoar de zbor de îndată ce „clientul" său sosea. Grunmanul 900 urma să se îndrepte apoi către insula Okinawa din Japonia, unde US Army deţinea o bază importantă. De acolo, Viktor But trebuia trimis în Statele Unite, pentru a fi prezentat procurorului din Southern District al statului New York, care îl va informa despre acuzaţiile care i se aduc.

O operaţiune straşnică: după ce, în 2004, preşedintele George W. Bush semnase în sfârşit un *afidavit*[6] în care Viktor But era acuzat de trafic de arme, DEA şi CIA nu şomaseră, încercând să-şi prindă la colţ suspectul. Existase, evident şi o problemă: din 2004, Viktor But se retrăsese la Moscova, cu soţia şi fiica sa. Or, nici nu se punea problema, nici măcar în glumă, de a cere guvernului rus extrădarea sa.

CIA apelase deci la „verii" săi de la DEA pentru a pune la cale o capcană, activitate în care agenţii acesteia rămâneau mod special eficienţi, fiind autorizaţi de guvernul american să joace provocator. Bineînţeles, CIA promisese să plătească pentru toate cheltuielile acestei operaţiuni de lungă durată şi, prin urmare, să

[6] Rechizitoriu.

împartă şi informaţiile obţinute.

Mobilul lui Douglas Farah sună şi el coborî imediat din Chevrolet pentru a răspunde, nedorind ca şoferul thailandez să înţeleagă ce spunea.

Căldura de afară îl copleşi imediat, ca o masă umedă şi arzătoare. De nesuportat. Din fericire, conversaţia nu fu lungă.

— Mister Farah, anunţă vocea „agentului special" Michael Aumont, *we are nearing*[7].

Era cel care se dăduse drept Manuel Sanchez, reprezentantul FARC. Douglas Farah nu pierdu vremea răspunzându-i „agentului special" al DEA. Se precipită către Grunman, urcă pasarela şi îi spuse pilotului:

— Cereţi un culoar de decolare. Suntem gata într-un sfert de oră.

Până să ajungă la Chevrolet era tot numai apă. Din cauza musonului, termometrul urca la 40°! Cel puţin la Okinawa, în acest anotimp, temperatura era mai suportabilă. Luă loc în maşină, supraveghind bariera care proteja intrarea în aeroportul militar.

Nu avu de aşteptat prea mult. Cinci minute mai târziu, observă maşina 4x4 a DEA din Bangkok. Vehiculul opri în faţa barierei, la fel ca şi maşina poliţiei thailandeze care îl urma. Un poliţist thailandez ieşi din el şi se îndreptă către postul de gardă al armatei aerului thailandeze.

Douglas Farah suspină în sinea sa, liniştit, într-o jumătate de oră vor fi plecaţi, cu „clientul" lor. Felicitările urmau să curgă de la Washington şi Langley.

*

* *

Viktor But se aplecă în faţă şi văzu o barieră orizontală pictată în culorile Thailandei şi, în spate, ceva ce semăna bine cu o bază aeriană.

— Unde suntem aici? întrebă el. Nimeni nu-i răspunse.

Brusc, aplecându-se, observă avionul particular staţionat la circa o sută de metri, în mod vizibil pregătit de decolare.

Chiar atunci poliţistul thailandez ieşea din postul de gardă, în compania unui militar al armatei aerului thailandeze.

Viktor But nu ezită. În ciuda cătuşelor, îl lovi pe agentul DEA din stânga sa şi deschise portiera, începând să urle în engleză:

— Este o răpire! Sunaţi la consulatul Rusiei! Sunaţi un avocat!

---

[7] Suntem aproape.

„Agentul special” încercă să închidă portiera, dar Viktor But, în impulsul dat de disperare, reuşi să treacă peste corpul acestuia şi să cadă pe stradă, în loc să încerce să fugă, el se îndreptă spre postul de gardă şi intră înăuntru în trombă. Ocupanţii acestuia, mai mulţi soldaţi şi un subofiţer, săriră în sus în faţa intrusului acesta *farang*[8]*,* vizibil foarte agitat. Viktor But ridică braţele arătând cătuşele şi spuse în engleză:

— Am fost răpit! Vor să mă scoată din această ţară în mod ilegal! Sunt cetăţean rus. Sunaţi la consulatul mei. Aceşti oameni sunt nişte gangsteri. *Please, help me!*

Poliţistul thailandez nu cunoştea decât câteva cuvinte în engleză, totuşi pricepu că acest *farang* era foarte nervos şi le solicita ajutorul. Cei doi agenţi DEA intrară la rândul lor în postul de gardă, când Viktor But începu să urle din toate puterile:

— Help! Call a lawyer![9]

În acest moment, cei doi americani comiseră o gravă greşeală psihologică. Fără a se ocupa de militarii thailandezi, încercară să îl scoată pe Viktor But în exteriorul postului. Acesta din urmă se agăţă de subofiţerul thailandez, continuând să urle. Urmă un moment de confuzie în care cei patru oameni se izbiră de pereţi şi, involuntar, unul dintre americani lovi computerul postului de gardă, care căzu pe jos!

Furios, sergentul thailandez se smulse din îmbulzeală şi strigă pe o voce ascuţită la poliţistul thailandez, care la rândul lui le traduse americanilor:

— Sergentul spune că aici el este cel care comandă! Afacerea asta i se pare bizară. Va solicita ordine pe linie ierarhică. Nu vă faceţi griji, totul se va rezolva…

Viktor But şi cei doi agenţi ai DEA se aşezară pe o bancă, sub privirile suspicioase ale sergentului, care începu să vorbească cu vocea sa ascuţită la mobil. După ce închise, spuse în engleză:

— My boss is coming[10]*…*

Ca un disc stricat, Viktor But continua să repete:

— Sunaţi la consulatul rus. Sunt cetăţean rus şi nu am făcut nimic…

Cei doi americani înţeleseră că o ieşire în forţă nu era indicată. Vexaţi, militarii thailandezi puteau reacţiona foarte violent… numărul celor reţinuţi care se revoltaseră şi sfârşiseră cu un

---

[8] Străin, în thailandeză.

[9] Ajutor! Sunaţi un avocat!

[10] Vine şeful meu.

glonţ în cap era foarte mare. Surâsul thailandez nu era decât de faţadă.

Foarte repede, cei trei *farang* erau scăldaţi în apă; nu exista ventilator în postul de gardă.

Douăzeci de minute mai târziu, o maşină militară se opri la intrare, cu girofarul şi sirena pornite. Din ea coborî un ofiţer filiform care avea trei trese pe umeri. Un căpitan. Unul dintre agenţii DEA înjură printre dinţi. Pe portiera maşinii era inscripţionat în thailandeză şi engleză: „Poliţia militară”.

Căpitanul intră în postul de gardă, salutat respectuos cu „wai[11]” de subordonaţi.

— Sergentul îi explică situaţia, cu o voce sacadată. Ofiţerul se întoarse apoi spre Viktor But şi întrebă în engleză:

— Ce se petrece?

— Am fost agresat la barul hotelului Sofitel de pe strada Silom de doi indivizi care s-au prezentat ca agenţi ai DEA şi care m-au acuzat că fac trafic cu arme. Erau însoţiţi de doi poliţişti thailandezi care mi-au pus cătuşe şi am fost adus cu forţa de aceşti doi americani, care se pregăteau să mă scoată din ţară împotriva voinţei mele. Sunt cetăţean rus; nu am comis nici un delict, cer să fie anunţată ambasada ţării mele.

Căpitanul rămase tăcut câteva minute, perplex. Pentru o afacere atât de delicată, extrădarea unui *farang,* trebuia să fi primit instrucţiuni, cel puţin oficiale, pe linie ierarhică. Poliţistul thailandez îi întrerupse gândurile:

— *Khun*[12] căpitan, acest om este un criminal căutat de toate ţările lumii. Din acest motiv le-am acordat mână liberă colegilor noştri de la DEA.

Căpitanul nu răspunse. Poliţia şi armata se detestau sub aparenţa cordialităţii. Era o ocazie bună de a le crea probleme.

— Acest om a fost obiectul unei arestări în vederea expulzării? întrebă el. Şi-a prelungit sejurul fiind în afara vizei?

— Am venit în această dimineaţă, spuse Viktor But şi am o viză valabilă o lună.

— Aveţi paşaportul? întrebă politicos căpitanul.

— Nu am avut nici timp să-l iau! Se află la hotei, îl asigură

[11] *Wai* este salutul thailandez, însoţit de împreunarea mâinilor în dreptul frunţii.

[12] Domnule.

rusul, cu toate lucrurile mele…

Căpitanul poliţiei militare dădu din cap şi spuse în thailandeză:

— Acest om nu are paşaport şi nu-l pot lăsa să părăsească Thailanda.

Repetă aceeaşi frază în engleză pentru cei doi americani, care erau deja roşii de furie.

— OK! concluziona Michael Aumont, plecăm cu el.

Se gândea că, odată ajunşi la ambasada americană, vor avea timp să pregătească totul. Simţi cum îi cade cerul pe umeri când îl auzi pe ofiţerul thailandez spunându-i cu o voce calmă:

— Imposibil, sir! Acest om se află într-o zonă militară. Ne vom ocupa noi. Pregătiţi demersurile necesare şi noi îl vom pune la dispoziţia cui este în drept. Fie poliţiei noastre, fie justiţiei, pentru a fi prezentat în faţa unui judecător.

Michael Aumont l-ar fi strâns de gât. Însă, în ciuda siluetei sale filiforme şi a taliei de fată, tânărul căpitan era pe teritoriul său. A ataca un ofiţer thailandez era un act sinucigaş, chiar şi pentru un „agent special” al DEA.

Mormăind, beţi de furie, cei doi americani se îndreptară către uşă, urmaţi de poliţistul thailandez. O frază lansată pe un ton răstit îl opri pe poliţist. Acesta căută în buzunar şi îi înmâna ofiţerului cheile de la cătuşe. Viktor But privi cele două vehicule care îl aduseseră făcând cale întoarsă şi demarând ca la raliu, răzbunându-se pe pneuri. Se aşeză pe bancă. Evitase ce fusese mai rău, dar nu era încă scăpat de problemă, într-o ţară atât de coruptă ca Thailanda, orice era posibil. Ridică privirea şi îi spuse zâmbind căpitanului de la „poliţia militară”:

— *Can you call Russian Embassy, please?*[13]

[13] Puteţi să sunaţi la ambasada rusă, vă rog?

CAPITOLUL I.

Pisit Aspiradee nu reuşea să-şi ia ochii de la blonda longilină cu sâni aroganţi care se afla în faţa sa, de cealaltă parte a mesei de ruletă. De când venise în acest cazinou clandestin de pe „Second Road”, în urmărirea ţintei sale, ea îi adresase în mai multe rânduri priviri cu înţeles. Nu părea să aibă o mână bună şi grămăjoara de jetoane din faţa ei se diminua după fiecare mizã. Cu gura ei roşie şi rochia care se termina la zece centimetri de pubis, îşi arăta arama: era una dintre numeroasele prostituate ruse, ucrainene sau moldovene care ajunseseră în Pattaya de câteva luni.

Când nu munceau, îşi făceau veacul prin cazinourile de teapa celui în care se afla acum Pisit Aspiradee şi îşi ardeau banii câştigaţi cu sudoarea coapselor lor. Era o tentaţie căreia nu i se puteau împotrivi! Astfel, după un sejur de câteva luni, plecau mai sărace decât veniseră.

Pisit Aspiradee tresări când crupierul anunţă:

— Şapte!

Era numărul pe care pusese cu modestie o sută de bahti[14]. Dar cu asta făcea 3.600 de bahti, care se adăugau la câştigurile precedente. Cu totul, câştigase aproape 5.000 de bahti.

O mică avere, la nivelul său. Detectiv foarte prost plătit al poliţiei regale thailandeze, din districtul 16 din Bangkok, îşi rotunjea salariul efectuând filaje pentru Central Intelligence Agency. Unul dintre prietenii unor „Stups” thailandezi îl prezentaseră într-o zi unui american masiv şi roşcovan, care îi spusese că îl cheamă Mike, ceea ce era în mod evident fals şi că avea nevoie de un „sediu” pentru filaje discrete.

De atunci, se întâlneau cu regularitate la restaurantul Chieng Pen, în faţa stadionului Lumpini Boxing, la doi paşi de Thanon Wittaya, căreia şoferii de taxi continuau să-i spună după numele vechi, Wireless Road, unde se ridica ambasada americană. Între un Kai Yaom[15] şi o salată de varză chinezească, Pisit Aspiradee îşi

[14] Aproximativ trei dolari.

[15] Pui la grătar condimentat.

primea indicaţiile. Acestea erau de o simplitate biblică: „Mike” îi dădea o fotografie, numele şi adresa „ţintei”, un avans modest şi Pisit trebui să noteze deplasările, oamenii cu care se întâlnea şi locurile pe care le frecventa. Bineînţeles, pentru a-şi efectua filajele, era nevoit să-şi ia concedii medicale. Acestea erau acceptate cu regularitate de şeful său, detectivul-şef Pathorn Pai, în schimbul a 40% din câştigurile sale americane.

Ceea ce era un aranjament foarte convenabil, care îi permitea lui Pisit să ducă o viaţă peste mijloacele sale de poliţist prost plătit şi să aducă cu regularitate ofrande lui Buda din micul templu Erawan.

De la debutul relaţiilor sale cu „Mike”, era pentru prima dată când filajul îl obliga să iasă în afara Bangkokului.

De cealaltă parte a mesei de ruletă, blonda împinse ultima sa grămadă de jetoane pe 00. Privirea ei o intersecta din nou pe cea a lui Pisit, se opri pentru un moment şi un surâs desfrânat îi depărta buzele groase. Pisit Aspiradee regretă cu adevărat că avea treabă… Era pe urmele unui anume Dimitri Korsanov. Deja, la Bangkok, Pisit avusese greutăţi în tentativa de a-l supraveghea. De fapt, el era cazat în nordul Bangkokului, pe o *soi*[16] puţin frecventată, de dincolo de Phaholyoutin Road, într-o casă micuţă cu acoperiş plat şi cu un singur etaj, care părea abandonată. Totuşi, dacă se apropia, o haită de câini care păreau unul mai rău ca altul, începeau să latre nebuneşte, înghesuindu-se în grilajul de fier al curţii, gata să devoreze orice intrus.

Folosind un moto-taxi, la fel ca majoritatea thailandezilor, Pisit Aspiradee reuşise să se instaleze mai multe zile, fără a fi remarcat în mod special, în acest cartier pustiu, pe care rusul îl părăsea adeseori la picior, luând apoi taxiuri sau BTS-ul, metroul de suprafaţă.

Dat fiind numărul mare al întâlnirilor sale, Pisit îşi spusese că probabil era traficant de *Yaa Baa*[17]*.* Dimitri Korsanov nu părea s-o ducă pe roze. Numeroşi „farang” rămaşi fără venituri făceau bani de buzunar revânzând la preţuri ridicate pastile pe care plăteau cel mult 40 de bahti. Însă doar ei ştiau de unde le procurau. Alături de Viagra falsă, era unul dintre drogurile cele mai apreciate la Bangkok. În fiecare săptămână, celibatari de vârsta a treia debarcau din toate ţările şi se înfundau în barurile din *Nana-Plaza Entertainement,* la înălţimea *soi* 4 a străzii

[16] Stradă.

[17] Amfetamine, foarte mult folosite în Thailanda.

Sukhumvit. Plini de Viagra, îşi consumau libidoul pe micile târfe care abia mai dovedeau, dar care se dedau cu bunăvoinţă la „jocurile lor sexuale”. Uneori, câte unul dintre ei exploda, nesuportând amestecul Viagra-*Yaa Baa.* Era evacuat discret şi petrecerea continua. Fetele erau plătite în funcţie de prestaţie şi deci erau mulţumite.

— Şapte! Anunţă crupierul cu o voce ascuţită. Maşinal, Pisit îşi fixă privirea asupra blondei. La timp ca s-o vadă făcând o grimasă dezgustată; nu mai avea nici un jeton în faţa sa.

Se îndepărtă de masă, pierzându-se în mulţime. Pisit Aspiradee crezu că plecase, când o voce suavă se auzi în engleză în spatele său, cu un puternic accent rus:

— *Lucky?*[18]

În acelaşi moment, Pisit simţi un corp care se lipi de al lui. Greutatea unui piept generos i se odihnea pe omoplaţi şi un abdomen plat i se lipea de fese, cu un mesaj tăcut, dar expresiv.

Se întoarse.

Blonda îi surâdea cu o expresie atât de senzuală încât sângele îi urcă în cap.

— Dumneavoastră, mult câştigat, susură ea în engleză. Acum, merge. Facem „boum-boum”.

Detectivul thailandez îşi reprimă o tresărire: mâna ei tocmai îi poposise pe sex. Jucătorii erau atât de strânşi unii în alţii, încât nimeni nu realiză. Se uită la grămada de jetoane, apoi la Dimitri Korsanov, bărbatul pe care trebuia să-l supravegheze în contul CIA. Rusul se găsea la singura masă de black-jack şi stătea cu spatele la el. Avea o siluetă masivă, care îi făcea pe vecinii săi să pară minusculi. Cu părul blond, ochii albaştri, costumul bine croit, semăna cu un actor de cinema.

Purta mereu o ţinută vag militară, kaki, cu buzunare peste tot şi o gentuţă agăţată de umăr. Din puţinul pe care i-l spusese „Mike”, înţelesese că era vorba de un fost ofiţer al armatei sovietice... Totuşi, trăia de mulţi ani la Bangkok.

În acea dimineaţă, după ce băuse un ceai la Marway Garden Hotel, nu departe de locuinţa sa, se urcase într-un taxi, iar Pisit îl urmărise în altul.

Coborâse pe interminabila stradă Sukhumvit şi intrase într-o zonă semiurbană, unde cocotierii şi satele alternau. O luase apoi pe noua autostradă către Pattaya, Mecca prostituţiei thailandeze. Se spunea că cifra afacerilor din industria sexului în Pattaya

[18] Norocos?

depăşea bugetul ţării... De foarte mult timp, această staţiune balneară, de la malul mării Andaman, la 150 de kilometri de Bangkok, era un lupanar uriaş. Mii de tinere thailandeze prostituate îi primeau pe toţi străinii care erau în căutare de carne proaspătă: australieni băutori de bere, germani amatori de bărbaţi tineri, homosexuali din toate ţările căutând a-şi satisface fanteziile care i-ar fi băgat la închisoare în ţările de origine. Sute de baruri, saloane de masaj, restaurante canalizau această faună. Majoritatea erau situate lângă Pattaya Beach, plaja din nord.

La sud, înşirate lângă Jomtien Beach, barurile erau cu mult mai puţine.

După ce părăsise autostrada, taxiul în care se afla Dimitri Korsanov trecuse de poarta unei reşedinţe ultramoderne, „Sea Orchid Apartments", ridicată pe colina acoperită cu vegetaţie tropicală care separa Pattaya Beach de Jomtien Beach. Evident, Pisit Aspiradee nu îl putuse urma, intrarea fiind păzită de gardieni în uniformă. Îşi plătise taxiul – 1.500 de bahti, o sumă enormă – şi, graţie telefonului său mobil, închiriase un moto-taxi pentru toată ziua.

Instalat la umbră într-un hamac, îşi aşteptase „clientul" liniştit. Răbdarea îi fusese răsplătită la finalul zilei: Dimitri Korsanov trecu de gardul domeniului pe un moto-taxi pe care l-a lăsat la colţul dintre strada Pattaya Beach şi *soi* 13. Acolo unde barurile erau şi mai multe. Rusul intră în unul dintre acestea, care avea o siglă romantică: „The Prick and the Pussy"[19].

Pisit nu intră după el, ci se instala la o masă la „Best Friend", cafenea deschisă de jur-împrejur, de unde putea supraveghea intrarea barului. Contemplând agitaţia din jurul său. În acest anotimp al ploilor, cu o căldură înăbuşitoare şi umedă, *farangii* erau întotdeauna mai puţin numeroşi. La asta se adăuga criza mondială şi epidemia de gripă porcină, care îi speria de moarte pe japonezi şi chinezi. De cealaltă parte a străzii Pattaya Beach, sute de şezlonguri goale erau aliniate pe plajă până la orizont. La câţiva metri, un furnicar de tinere prostituate mimau plimbarea în căutarea rarilor *farangi.*

Pisit abia catadicsea să le arunce vreo privire. Trăia printre ele de atât de multă vreme, încât nici nu-l mai excitau.

Dimitri Korsanov ieşi în cele din urmă de la „Prick and Pussy" pentru a urca pe jos pe *soi* 13 până pe Second Road, paralelă cu

[19] Măciuca şi păsărică (arg.).

Pattaya Beach, pe care erau aliniate o mulţime de buticuri. Rusul intră într-o mică galerie de artizanat şi nu mai ieşi!

Pisit aşteptase puţin şi apoi intrase şi el. „Clientul” său nu se afla în nici unul dintre buticuri. Cum părea să caute ceva, un tânăr îl aborda, susurându-i:

— Cauţi intrarea în cazinou?

— Da, confirmă maşinal Pisit.

— E acolo, spuse tânărul, arătând către o poartă neagră, în spate, fără nici o inscripţie. Pentru 500 bahti aranjez să poţi intra.

— 300, spuse Pisit.

500, era preţul unei partide de sex... Tânărul luă cele trei bilete de o sută şi bătu la uşă, după un cod convenit, discutând apoi câteva momente cu un tip enorm, cu capul ras, genul de campion de taekwondo, care îi făcu semn lui Pisit să intre. Acesta din urmă descoperi o sală mare cu un plafon nu prea înalt, unde nici un metru pătrat nu era irosit. Tonomate, mese de *Big and Small,* black-jack şi ruletă. Jucătorii erau înghesuiţi ca sardelele, crupierii anunţau strigând cu voce sonoră câştigătorii, atmosfera era impregnată de un miros puternic de transpiraţie, de bere, de mizerie.

Nu erau decât thailandezi, cu excepţia a doi *farangi:* o blondă care era la ruletă şi „clientul” lui Pisit, aflat în faţa unei mese de black-jack. Pisit se îndepărtă cât mai mult posibil de el, refugiindu-se la masa de ruletă.

Apoi, aproape împotriva voinţei sale, începu să mizeze, foarte modest. Cea mai bună cale de a nu se face remarcat. Jucătorii şi crupierii păreau relaxaţi, ceea ce însemna că acest cazinou clandestin era sub protecţia poliţiei locale...

Pisit se afla acolo de aproape jumătate de oră, când blonda pierdu ultimele jetoane şi înconjură masa pentru a ajunge la el.

El înlemni: mâna de pe sexul său începuse să-l maseze!

Protejată de mulţime, rusoaica blondă îi arăta în mod discret de ce era în stare. Lipindu-şi gura de urechea lui, ea îi repetă:

— „Boum-Boum”?

Detectivul aruncă o privire în direcţia rusului instalat la tabla de black-jack. În mod normal n-ar fi trebuit să-l scape din ochi nici o secundă. Numai că gândurile îi luaseră foc. Mâna abilă a rusoaicei îi descheiase şliţul şi îl apucase direct de organ.

Pe cât era Pisit de indiferent la târfele thailandeze, pe atât de mult îl făcea să-şi piardă capul exotismul acestei blonde.

Întoarse capul şi suflă:

— Cât?

— O mie de bahti.

Dublul tarifului unei thailandeze. Pisit ezită, nu din cauza preţului, ci din pricina filajului. „Clientul” său era încă la masa de black-jack şi nu părea că şi-ar dori să se desprindă de acolo… Iar detectivul îşi dorea destul de mult să-şi ofere o plăcere. La ce mai sunt buni banii, dacă nu pentru a fi cheltuiţi?

— 800, propuse el.

— *Niet!*

Degetele se desprinseră de membrul lui, care era acum erect. Văzându-şi fantezia pe cale să se destrame, Pisit aprobă:

— OK, OK, dar nu mergem prea departe…

— Pe plajă, făcu blonda. Vom sta liniştiţi. Pisit aproape că-i mulţumi: era exact cum se gândise şi el. Astfel, nu-şi va abandona clientul prea mult timp.

După ce ieşiră din cazinoul clandestin, coborâră pe *soi* 13/4 şi rusoaica îl luă de mână de parcă se temea că va încerca să-i scape… Traversară Pattaya Beach şi intrară pe plajă, mergând printre şezlongurile goale, aliniate pe zece rânduri, până aproape de mare. Câţiva tineri dormeau pe rogojini, supraveghind ca scaunele să nu fie furate. Nici măcar nu se uitară la cuplu. Era obişnuit ca, din spirit economic, curvele să-şi aducă clienţii pe plajă, chiar dacă trebuiau să le dea 20 de bahti celor care o păzeau…

— Cum te cheamă? întrebă Pisit, politicos ca toţi thailandezii.

— Oxana. Pe tine?

— Pisit.

Nici măcar nu se gândi să-şi dea un nume fals: nu făcea nimic rău. Ajunseră la ultimul rând de scaune. Valuri slabe se loveau de nisip la câţiva metri de ei. Aerul era cu adevărat delicios de plăcut, iar în larg se vedeau luminile de pe câteva insule unde pe timp de zi erau duşi turiştii, pentru a descoperi Thailanda profundă. Chiar şi pe aceste insule curvele îi aşteptau bine pe străini.

Oxana se opri şi se apropie de Pisit, reluând masajul excitant. Foarte repede, thailandezul începu să sufle ca o focă.

— *Davai!*[20] suflă rusoaica, împingându-l pe Pisit către un fotoliu gol.

— Doar n-o să ne-o tragem acolo! protestă thailandezul.

[20] Haide!

— N-o să ne-o tragem, preciza rusoaica, dar am să ţi-o sug. Ca niciodată în viaţa ta. Haide, dă-mi 1.000 de bahti.

Pisit scoase bancnotele din portofel, mulţumit. Prefera de departe o felaţie bună în schimbul unei îmbrăţişări foarte puţin naturale, iar gura mare a Oxanei îl făcea să viseze. Aceasta îşi puse banii în decolteu şi-i spuse:

— Instalează-te.

Pisit se lăsă purtat către fotoliu, privind cerul plin de stele. Avea impresia că este un „farang" foarte bogat. Simţi degetele abile ale rusoaicei reluându-şi activitatea şi, foarte repede, avea o erecţie puternică, dar ea continuă.

Furios, Pisit o prinse de încheietură.

— Hei! Ziceai ceva de o felaţie!

Rusoaica se opri din mişcare şi spuse pe un ton provocator:

— Ai chef de o limbuţă, nu?

— Da, încuviinţă Pisit cu o voce nerăbdătoare. Imediat, simţi cum cele două buze groase îi încolăcesc membrul, acoperindu-l aproape în întregime.

„E adevărat, îşi zise, e foarte pricepută tipa…"

Acum, ea îi înghiţea membrul cu mişcări ritmice lungi şi el simţea că se apropie de ejaculare. Agăţându-se cu mâinile de mânerele de lemn ale fotoliului, gemu:

— Continuă! Continuă!

Instinctiv, îşi ridica bazinul pentru a veni în întâmpinarea gurii care-i atingea sexul. Chiar în acel moment simţi un braţ puternic care îl prinse din jurul taliei şi-l trase pur şi simplu din fotoliu.

*

* *

Pliat în două, Pisit scoase un ţipăt ascuţit în timp ce un bocanc greu îl izbi în partea dreaptă a corpului. Se rostogoli pe nisip, încercând să scape de lovituri. Chiar şi în penumbră îl recunoscuse pe bărbatul care-l trăsese din fotoliu în momentul în care era gata să se elibereze în gura rusoaicei. Era „clientul" său. Oxana dispăruse deja în direcţia Pattaya Beach. Alţi doi bărbaţi ieşiră din întuneric, atenţi la rusul uriaş care îl copleşea cu lovituri de picior.

Pisit se ridică în patru labe, distingând luminile falezei cu barurile şi buticurile sale. Vru să alerge într-acolo, dar, cu o nouă lovitură de picior, rusul îl expedie pe nisip.

Spuse câteva cuvinte în limba lui şi ceilalţi doi îl prinseră de braţe de Pisit, întorcându-i-le la spate şi forţându-l să cadă în

genunchi pe nisip, cu faţa la mare. Nu-şi mai simţi corpul, atât de multe lovituri primise, iar sexul, flasc, îi atârna în afara pantalonilor. Rusul uriaş, blond, se apropie şi îl apucă de păr, ridicându-i capul.

— Cine ţi-a cerut să mă supraveghezi? întrebă el în engleză.

Pisit scutură din cap.

— Nimeni.

— Mincinosule!

Loviturile reîncepură să plouă, apoi se opriră. Ceilalţi doi bărbaţi îl ţineau, iar Dimitri Korsanov îl luă pe Pisit de ceafă şi îi înfundă capul în nisip.

Detectivul simţi nisipul intrându-i în gură, în nări, în ochi. Se sufoca şi se zbătea ca un om pe cale să se înece.

Îl ridicară şi Dimitri Korsanov repetă întrebarea. De data asta, Pisit nici nu mai avu putere să răspundă, având gura plină cu nisip. Cei trei bărbaţi începură să-l lovească în tăcere, cu picioarele şi pumnii. Metodic.

Din nou, loviturile încetară. Acum Pisit era întins pe spate. Gigantul blond se aplecă deasupra lui şi spuse:

— Te omor, nenorocitule!

De data asta, lui Pisit chiar i se făcu teamă. Reuşi să bolborosească:

— Sunt poliţist.

Dimitri Korsanov se opri şi spuse:

— Şefii tăi ţi-au spus să mă urmăreşti?

— Da! Da! se jură Pisit, colonelul Pattikorn.

Scoase un ţipăt. Din nou, bocancul greu rată de puţin să-i rupă ficatul!

Brutal, rusul, care avea probabil o sută de kilograme, se trânti pe el, aşezându-i-se pe stomac, în timp ce acoliţii săi ţineau de braţele tânărului thailandez.

— O să-mi spui adevărul sau o să te fac să înghiţi tot nisipul de pe plaja asta, ameninţă Dimitri Korsanov.

Cum Pisit nu-i răspundea, luă un pumn de nisip şi i-l înfundă cu forţa în gură, ţinându-l de nas.

Detectivul thailandez începu să tuşească, sufocat, cu ochii ieşiţi din cap, auzind vag cuvintele scoase de torţionarul său, însă nu era capabil să-i răspundă. Ca prins de demenţă, rusul începu să sape în nisipul umed şi să i-l îndese cu pumnul în gură lui Pisit. Acesta se zbătu, urmă un horcăit terifiant şi apoi încetă să mai mişte. Totuşi, Dimitri Korsanov continuă până ce unul

dintre oamenii săi îl prinse de braţ.

— Opreşte-te, *boje moi*[21]. E mort.

Lent, rusul se destinse şi, odată ridicat în picioare, mai trimise o lovitură de picior în corpul victimei sale. Cu figura acoperită de nisip, Pisit murise, sufocat. La câţiva zeci de metri de faleza pe care se auzeau motoarele motocicletelor.

Dimitri Korsanov era furios pe el însuşi: nu-şi îndeplinise misiunea de a-l face să vorbească pe detectivul thailandez şi urma să primească reproşuri. Unul dintre bărbaţi spuse şoptit:

— *Davai*! Trebuie să plecăm.

— Dacă e adevărat că-i poliţist, e de rahat, remarcă Boris.

— Scotociţi-l! ordonă Dimitri Korsanov. Boris Titov găsi în teaca revolverului un card plastifiat al poliţiei regale thailandeze. Inscripţiile erau în thailandeză şi nu reuşi decât să compare fotografia cu chipul omului pe care-l uciseseră. Era chiar el.

— *Dobro*[22], făcu el. Îl vom arunca în mare, vor crede că s-a înecat. Ajutaţi-mă. Cei trei îl târâră până pe mal şi, cu picioarele în apa joasă, îl abandonară pe Pisit la câţiva metri de mal, plutind exact ca un înecat.

Se despărţiră aproape imediat, cei doi ruşi plecând pe plajă, iar Dimitri Korsanov în direcţia cazinoului clandestin. Se reaşeză la masa de black-jack pentru a se calma. Ar fi vrut să plece, dar acest nenorocit care nu-l slăbise de câteva zile îl înnebunise. Or, în acest moment nu-şi permitea să fie supravegheat.

Întoarse un nouă şi un as, câştigând mâna.

Satisfăcut, luă bancnotele – aici jocul nu se făcea cu jetoane – şi ieşi din cazinou. Spunându-şi că singurii care s-ar fi putut interesa cu adevărat de el erau nenorociţii ăştia de *amerikanski*[23].

Îi ura în mod visceral.

---

[21] Dumnezeule!

[22] Bine.

[23] Americani.

CAPITOLUL II.

— Poliţia thailandeză a concluzionat că a fost vorba de înec, anunţă Gordon Backfield cu o voce afectată, luând din mâinile lui Malko fotografiile unui tânăr thailandez cu pielea închisă la culoare şi cu figura umflată, făcute la morga din Pattaya.

Malko era pe punctul de a răspunde, când în ferestrele mari ale biroului începură să lovească picăturile grele ale unei averse tropicale violente. Cerul căpătase culoarea cernelii negre şi rafale torenţiale goneau trecătorii de pe străzi. Câţiva thailandezi, stoici, îşi continuau drumul, uzi până la piele.

Sezonul ploilor era mai violent în acest an. De obicei, în mai, nu ploua prea mult. Aceste averse nu scădeau însă temperatura, care flirta cu valori de 35 de grade.

După obiceiul său, Malko se instalase la Shangri-La, pe malul lui Chao Prya, un apartament la etajul al douăzeci şi cincilea, care oferea o privelişte minunată asupra oraşului. Chiar şi din baie puteau fi admiraţi zgârie-norii iluminaţi. Bangkokul semăna din ce în ce mai mult cu Los Angeles, cu întinderile de case scunde din care ieşeau fâşiile de beton ale autostrăzilor suspendate şi zgârie-nori tot mai numeroşi.

Acum, abia se mai puteau înţelege în biroul lui Gordon Backfield, atât de tare bătea ploaia în geamuri. Malko se ridică şi se apropie de o fereastră. Aceasta dădea spre grădina reşedinţei ambasadorului Statelor Unite, alipită ambasadei, un luxos pavilion cu un parc mare, în inima Bangkokului. Prin ploaia deasă, abia se mai vedea.

Gordon Backfield strănută puternic.

— *Gesundheit!*[24] replică politicos Malko. Climatizarea făcea ca în birou să domnească un frig feroce, în ciuda celor 35 de grade de afară. Americanii nu puteau trăi decât în acest frig siberian, altfel luau tot felul de boli.

Malko reveni şi se aşeză lângă şeful staţiei CIA, spunând:

— Dacă am înţeles bine, acest Pisit Aspiradee, poliţistul thailandez, lucra şi pentru agenţie…

— *Right,* confirmă Gordon Backfield. Era „tratat” de unul din

[24] Sănătate!

adjuncţii mei, Ronald Bowes. A fost un „strânger[25]” extrem de motivat, care nu visa decât să emigreze în Statele Unite. Un tip bun.

— Şi ce făcea?

— Filaje, verificări în fişierele poliţiei, mergea peste tot unde nu avea acces un „farang”.

Thailandezii degeaba erau extrem de ospitalieri, exista o barieră etanşă şi invizibilă între ei şi străini. Diferenţe de civilizaţie, pudoare, budism, ceea ce îi făcea să se comporte uneori ciudat în ochii străinilor. De asemenea, pentru a duce o anchetă în Thailanda, era nevoie obligatoriu de oameni ca acest Pisit Aspiradee.

Malko căscă: cele cinci ore de decalaj orar tocmai îl ajungeau din urmă. Când COS[26] de la Viena îl sunase la castelul din Liezen pentru a-i propune să plece în Thailanda, pentru o mică treabă pe care ar putea-o rezolva uşor graţie nivelului său de cunoaştere a ţării, acceptase imediat. Adorând Thailanda, venise singur, logodnica lui, Alexandra, ocupându-se prea mult de mama ei, în vârstă desigur, dar care nu-şi pierduse deloc din venin. Nu suporta deloc ca fiica ei să nu se mărite…

În timpul precedentului său voiaj în Thailanda[27], Malko o adusese pe Alexandra la Bangkok pentru o lună de miere, scurtată când CIA îi dăduse de urmă… Furioasă, Alexandra plecase înapoi în Austria pentru a face Dumnezeu ştie ce…

Malko bău puţin ceai: era mai bun decât cafeaua americană. În faţa lui, Gordon Backfield tocmai îşi turna o pudră albă în ceai.

— *Yaa Baa!* întrebă maliţios Malko. Gordon Backfield avu o tresărire consternată.

— Nici să nu vă gândiţi! Nu, e ceva pentru ulcerul meu. Medicul mi l-a recomandat pentru a-mi face un fel de pansament. La Bangkok, sufăr ca un martir din cauza mâncării thailandeze. Am cerut în restaurante feluri de mâncare fără condimente, dar mereu e piperată ca focul. Nu-mi voi reveni niciodată cât o să stau în ţara asta.

Într-adevăr, de la ultima lor întâlnire, din urmă cu doi ani, atunci când Gordon Backfield tocmai sosise, americanul părea că-şi pierduse carnea de pe el. Părul îi era din ce în ce mai rar, descoperind un craniu ca un ou, avea pungi grele sub ochi şi

[25] Agent de sprijin.

[26] Şeful agenţiei.

[27] Vezi SAS: *Întoarcere la Shangri-La,* Editura Meteor Press (2009).

tenul foarte mai…

— Mai am un an de suportat! suspină el. După aceea, voi reveni în civilizaţie. Mi-au promis că voi fi numit şeful sectorului din Orientul Extrem, la Langley.

Orice om are dreptul să viseze…

— Spune-mi ce i s-a întâmplat cu adevărat „strânger”-ului vostru şi cum justifică asta prezenţa mea aici?

— E o poveste lungă! suspină Gordon Backfield, bându-şi ceaiul cu o grimasă de dezgust. Dacă doriţi, mergem să luăm micul dejun la „cantină” şi vă povestesc totul.

„Cantina” era un restaurant italian, Paesano, pe *soi* Ton San, mărginit de un Khlong[28] îngust şi urât mirositor, care trecea prin faţa clădirilor imense ce compuneau ambasada americană. Sumbru, glacial şi slab frecventat, neprimind decât grupuri de expaţi prost orientaţi. Evident, era mult mai sigur pentru stomacul lui Gordon Backfield decât ardeiul iute thailandez.

— Nu vreţi să-mi spuneţi mai mult acum? insistă Malko. Totuşi, ce vă face să credeţi că „stringer”-ul vostru nu s-a înecat?

Gordon Backfield dădu din cap cu tristeţe.

— Avea plămânii plini cu nisip. Chiar şi stomacul. Mai multe echimoze pe tot corpul. Trebuie să-l fi bătut zdravăn înainte de a-l obliga să înghită jumătate din nisipul de pe plaja din Pattaya.

— Dacă este vorba de o crimă, replică Malko, nu înseamnă că e legată neapărat de activităţile voastre comune, ci poate de nişte datorii. În ţara asta, este un lucru periculos.

În Thailanda, „loan-sharks[29]” chinezi erau destul de feroce şi nivelul de recuperare a datoriilor era extrem de ridicat. Pe de altă parte, aceşti cămătari chinezi rareori îşi ucideau victimele, mulţumindu-se să le taie mâinile sau picioarele. Morţii sunt rău platnici…

Gordon Backfield deschise gura să spună ceva, dar se mulţumi cu un strănut sonor.

— Dat fiind faptul că acest Pisit Aspiradee era poliţist, insistă Malko, şefii săi ierarhici probabil că ştiu mai multe detalii.

După ce îşi şterse nasul, Gordon Backfield arboră un surâs resemnat.

— Colonelul Pattikorn, şeful districtului 16, m-a primit cu o politeţe exagerată pentru a mă asigura că a fost efectuată o anchetă foarte amănunţită care a confirmat accidentul. *Bullshit…*

---

[28] Canal.

[29] Cămătari.

— E idiot sau a fost cumpărat?

— Nici una, nici alta. Doar thailandez. Aici, treburile astea se reglează în familie, fără a implica vreun străin. Bineînţeles că ştie că detectivul i-a fost asasinat, dar *el* este cel care vrea să-i găsească pe asasini. Probabil pentru a le cere preţul sângelui, care ar putea urca destul de sus…

Un înger traversă încăperea şi se lovi de una dintre marile uşi de sticlă. Erau cu adevărat două lumi diferite.

— OK, concluziona Malko. Pisit Aspiradee a fost asasinat. Aţi cerut ca eu să vin la Bangkok pentru că vă gândiţi că moartea lui are legătură cu activităţile de „străngerˮ pentru Agenţie. Aveţi vreo idee?

— Bineînţeles, recunoscu americanul. Se uită la ceas.

— Trebuie să mergem, i-am dat întâlnire unuia dintre „străngerˮ-ii noştri la restaurant. Dacă nu ne vede, nu va îndrăzni să intre…

Malko se supuse, dar ar fi preferat să mănânce vreun fel thailandez. Ieşiră pe trotuar, apoi traversară curtea care separa cele două clădiri ale ambasadei pentru a ajunge la poarta care dădea pe *soi* Tonson.

Căldura umedă îi năuci: ploaia încetase, dar erau 40° la umbră. Zeci de persoane stăteau la coadă în faţa vânzătorilor ambulanţi, instalaţi de-a lungul Khlongului şi se aşezau pe malul acestuia pentru aşi mânca supa chinezească sau puiul fript. Abia ajunseră Gordon Backfield şi Malko la restaurant, că o siluetă minusculă ieşi dintr-un *Tuk-Tuk*[30] garat în faţă.

— Ah, iat-o pe Mai, spuse americanul.

Mai nu avea mai mult de un metru douăzeci… O thailandeză în miniatură, cu faţa rotundă dar graţioasă, îmbrăcată cu o rochiţă albă care se oprea în treimea superioară a coapselor. Se înclină adânc în faţa celor doi bărbaţi, cu mâinile unite deasupra capului pentru un wai *cere*monios şi spuse:

— *Sawadee Ha*[31]*…*

După ce epuizară toate formulele de salut, intrară toţi trei în Paesano. Acesta era complet gol şi se instalară într-un separeu din spate. Atât de profund, încât Mai, dacă se scufunda pe bancheta sa, picioarele nu-i mai atingeau solul…

Gordon Backfield comandă un suc de roşii neasezonat, Malko

---

[30] Triciclu cu motor, servind ca taxi.

[31] Bună ziua.

şi Mai un *Namanao*[32] fără zahăr.

Mai vorbea într-o engleză perfectă, vizibil intimidată de faptul că se afla în acest restaurant al cărui meniu era la fel de mare ca ea. Aleseră repede: pizza şi ravioli, însoţite de San Pellegrino.

Malko strănută la rândul său: era mai frig decât în biroul lui Gordon Backfield. La Bangkok, climatizarea era un semn exterior al bogăţiei… Gordon Backfield abia îşi termină sucul de roşii, că şi intră în miezul subiectului.

— După moartea lui Pisit Aspiradee, am trimis-o pe Mai să cerceteze la Pattaya. În trei zile, a găsit destul de multe lucruri.

— Aşteptaţi, îl întrerupse Malko, când a fost ucis, acest detectiv lucra pentru dumneavoastră?

— Da, spuse americanul, dar, de principiu, nu la Pattaya. Mai a reuşit să reconstituie faptele care au precedat moartea lui. Este *foarte* interesant. Mai, dă-i drumul.

Micuţa thailandeză abandonă paiul din paharul său cu Namanao şi protestă pe o voce piţigăiată:

— *Khun*[33] Gordon, nu am aflat mare lucru. Mereu, aceeaşi modestie budistă.

— Ba da, replică şeful staţiei CIA. Mai, povestiţi-i lui *khun* Malko ce aţi aflat.

— Când am ajuns la Pattaya, începu tânăra thailandeză, am mers imediat la comisariat, la intrarea din *soi* 9. Am pretins că sunt prietena lui Pisit Aspiradee şi că doresc să cunosc circumstanţele morţii sale. Totuşi, nu mi s-a spus nimic, apoi comisarul a acceptat să-mi vorbească.

— Pentru 5000 de bahti, comentă sobru Gordon Backfield.

— Ce v-a spus acest comisar? întrebă Malko. După ce i-au găsit corpul pe plajă, poliţiştii au căutat să afle ce făcuse cu o seară înainte. Au aflat destul de repede că Pisit Aspiradee a petrecut destul de mult timp într-un cazinou clandestin, Number One, pe Second Road. Or, acest loc se află sub protecţia poliţiei din Pattaya… Am aşteptat până seara şi am mers la acest cazinou, continuă Mai. Crupierii au vorbit cu mine. Îl reperaseră pe Pisit Aspiradee, pentru că a părăsit cazinoul către ora unsprezece seara în compania unei prostituate ruse.

— Era aglomerat cazinoul? întrebă Malko.

— Da, dar poliţiştii au arătat crupierilor şi paznicului nişte fotografii de-ale lui Pisit. Aceştia l-au recunoscut.

---

[32] Băutură din citrice.

[33] Domnule.

— Şi rusoaica? insistă Malko.

— Ea nu a mai revenit la cazinou, nu au mai văzut-o de atunci.

— Dar înainte? întrebă Malko.

— Venea în mod regulat.

— Unde a fost găsit corpul lui Pisit Aspiradee?

— Pe plajă, chiar lângă *soi* 13, cel mai scurt drum între „Number One” şi plajă. Angajaţii plajei au crezut că-i un beţiv. Era pe malul apei, mareea i-a adus corpul. Nu i se furase nimic, nici bani, nici acte. Poliţiştii mi-au spus că a fost bătut, că trebuie să fie vorba de „loan-sharks” locali, cărora le datora bani.

— Venea des la Pattaya?

— Nu mai fusese niciodată.

Până acum, destul de slab… Gordon Backfield, simţind dilema în care se afla Malko, îi sugeră lui Mai:

— Spuneţi-i lui *khun* Malko ce aţi aflat despre această prostituată.

Mai mestecă un ravioli şi preciza cu vocea sa subţire:

— Venea des la cazinoul „Number One”, în special pentru a juca, pentru că prostituatele *farang* sunt mult prea scumpe pentru clienţii cazinoului.

— Străinii se înghesuie toţi pentru thailandeze, obiectă Malko. Cum au recunoscut-o?

— Distribuise cărţi de vizită la cazinou, pentru a găsi clienţi, preciza Mai. Mi-au dat una.

Scoase din poşetă un dreptunghi de hârtie şi i-l întinse lui Malko. Era o carte de vizită puţin mai specială, cu fotografia color a unei blonde foarte frumoase, cu un decolteu adânc, un piept magnific, fustă mini şi cizme. Deasupra fotografiei, un nume, Oxana şi un număr de telefon, (087)4134 8888.

— Este numărul unui salon de masaj, de pe Jomtien Beach, „The Pink Paradise”, frecventat *de farang,* în general ruşi, preciza Mai. Am sunat, am cerut cu ea şi o femeie mi-a spus că nu se mai află în Pattaya, dar că aveau alte maseuze. Târfe, mai precis. Mai începu să-şi mănânce ravioli cu viteza unei pisici înfometate. Puse farfuria deoparte şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec, *khun* Gordon, am o întâlnire la Dhomburi.

— Aşteaptă, Mai! protestă americanul, nu i-aţi spus lui *khun* Malko de *farangul* care se afla la „Number One” în seara aceea, în acelaşi timp cu Pisit.

— E-adevărat, recunoscu micuţa thailandeză. Mai era un *farang* la o masă de black-jack, în acelaşi timp cu Pisit. A ieşit

imediat după Pisit şi a revenit la cazinou o jumătate de oră mai târziu.

— Aţi reuşit să-l identificaţi? o întrebă Malko pe Mai.

Răspunse Gordon Backfield:

— Este bărbatul care corespunde exact semnalmentelor omului pe care Pisit Aspiradee avea ordin să-l urmărească. Un anume Dimitri Korsanov, deja implicat în nişte afaceri sensibile.

Malko păstră tăcerea câteva minute. Sherlock Holmes, chiar beat mort, ar fi avut ceva suspiciuni.

CAPITOLUL III.

— De ce avea „strânger”-ul dumneavoastră ordin să-l urmărească pe Dimitri Korsanov? întrebă Malko, comandând încă un espresso.

Gordon Backfield îşi şterse faţa acoperită de o sudoare abundentă. Avea tenul gri şi transpira în ciuda climatizării feroce.

— Vă rog să mă scuzaţi, nu mă simt prea bine. Au pus probabil condimente în ravioli.

Malko îl lăsă să-şi tamponeze faţa, iar americanul reîncepu:

— E o poveste lungă, care îşi are originile în anul trecut, începu el. Numele lui Viktor But, traficantul de arme rus, amestecat în transportul de aur pentru Al-Qaida, vă spune ceva?

Malko afişă un surâs ironic.

— Gordon, încă n-am fost atins de maladia Alzheimer. Ştiţi foarte bine că drumurile mele şi ale acestui domn s-au încrucişat în Emirate, în urmă cu cinci sau şase ani. De ce-mi amintiţi de el?

— Pentru că se află la Bangkok, în închisoarea Remond, care face parte din centrul penitenciar din Khlong Prem, în aşteptarea ordinului de extrădare către noi.

— De ce vreţi să obţineţi extrădarea?

— E acuzat, răspunse prudent şeful biroului, de complot pentru uciderea de cetăţeni americani, prin livrarea de arme către FARC din Columbia.

Deschise servieta şi scoase un document pe care-l întinse lui Malko.

— Citiţi asta, este un *afidavit* redactat de ambasada noastră şi trimis autorităţilor thailandeze, pentru a justifica extrădarea lui. Între timp, eu mă duc până la toaletă.

Malko se cufundă în lectura documentului de douăzeci de pagini, destul de puţin consistent, în realitate. Americanii îl acuzau pe Viktor But, traficant internaţional de arme, că ar fi întâlnit, în trei rânduri, diferiţi reprezentanţi ai FARC şi că ar fi acceptat să le livreze o „shopping list” cu arme de-a dreptul impresionantă, cuprinzând de la rachete sol-aer IGLA până la drone înarmate.

Gordon Backfield reapăru în momentul în care Malko contempla însemnările de mână ale lui Viktor But, prin care

acesta accepta comanda FARC.

— Ce credeţi? întrebă americanul, reaşezându-se.

— Nu am cuvinte, mărturisi Malko. În majoritatea ţărilor „normale” nici un tribunal nu ar acorda o extrădare în baza acestui afidavit.

Americanul avu un surâs ironic.

— Acesta este motivul pentru care am ales Thailanda pentru a încerca să-l recuperăm… Cei din Poliţia Regală Thailandeză mănâncă din mâna verilor lor de la DEA şi, aici, când este suficient de bine recompensat, un judecător pronunţă sentinţa dorită…

Ceva îi scăpa totuşi lui Malko.

— De ce doriţi atât de mult să-l recuperaţi pe Viktor But? V-a deranjat în Thailanda?

— Nu, noi l-am atras aici.

— Şi atunci?

— Este epilogul unei poveşti mai lungi. Am cerut extrădarea de la thailandezi. Şi lucrurile cam stagnează…

— De ce aveţi nevoie de el?

— Viktor But s-a specializat din anii 1990 în cumpărarea şi transportul de arme, în ţări aflate sub embargo. Avea contacte foarte bune în Bulgaria, o ţară care nu se prea interesa asupra clienţilor uzinelor sale de armament, în Rusia şi Ucraina. Totuşi, a lucrat şi pentru „lumea bună”. Ne-a ajutat să susţinem cu arme rebeliunea anticomunistă a lui Jonas Sawimbi, din Angola. Cu „end-users” din Togo. Apoi, a trimis arme rebelilor din Liberia şi Sierra Leone, unul dintre cele mai sângeroase războaie civile din Africa.

— Nu prea aveţi cine ştie ce să-i reproşaţi, remarcă Malko. Este amuzant că Viktor But, rus, a alimentat o rebeliune anticomunistă. Nu putem spune că ar fi vreun ideolog.

— Cu atât mai mult cu cât, preciza americanul, suntem aproape siguri că, de la începutul operaţiunilor sale, Viktor But a lucrat mână în mână cu serviciile secrete ruseşti. Ele au finanţat primele lui operaţiuni.

— Ce interes aveau?

— Să afle diferite lucruri despre unii responsabili politici corupţi. Pentru a face, eventual, presiuni asupra lor. Şi, de asemenea, pentru a cunoaşte echilibrul de forţe. Din 1996 până în 2001, cum se instalase în Emiratele Arabe Unite, şeicul Zayed din Abu Dhabi i-a cerut să-i ajute pe prietenii săi talibani, la

putere atunci la Kabul, dar rupţi de restul lumii de un embargou destul de bine respectat. Şi în acest caz, Viktor But a făcut miracole. A pus pe picioare o mică companie numită „Flying Dolphin” şi a trimis arme talibanilor, în acelaşi timp cu furnizările către comandantul Massoud. Uneori, în acelaşi transport, descărca marfă la Mazar-e-Sharif pentru Alianţa Nordului şi apoi, la Kandahar, talibanilor.

— Toate astea erau arhicunoscute, remarcă Malko.

— E adevărat, recunoscu Gordon Backfield. La data aceea, doar ONG-urile şi Naţiunile Unite se străduiau să-l denunţe pe „negustorul morţii”, „The Lord of War”.

— Statele Unite nu au întreprins nimic împotriva lui?

— Ba da, destul de modest, mărturisi americanul. În 2000, administraţia Clinton i-a cerut şeicului Zayed să-i interzică lui Viktor But să mai opereze din Emirate. Însă Zayed era un aliat al talibanilor, atunci la putere în Kabul. L-a trimis la plimbare pe Clinton şi nu am mai insistat. Uneori, Viktor But ne mai făcea câte un serviciu. La urma urmelor, America nu este obligată să debaraseze lumea de toate relele. Când George W. Bush a venit la Casa Albă, la începutul lui 2001, dosarul lui Viktor But a căzut în uitare. Mai mult, democraţii încă se mai zbăteau să fluture steagul alb al Dreptăţii…

— Tot nu reuşesc să pricep ce aveţi cu el…

— Totul ar fi continuat bine pentru el, dacă nu ar fi frecventat medii nedorite, replică şeful staţiei CIA. Graţie talibanilor, a făcut cunoştinţă cu oameni din Al-Qaida. 11 septembrie 2001 nu i-a adus veşti bune. Mai întâi l-a pierdut pe unul dintre clienţii săi, generalul Massoud, asasinat la ordinul lui Osama bin Laden, pe 9 septembrie 2001. Nu era foarte grav: Massoud nu era un client foarte important. În schimb, ştiind că americanii se vor răzbuna, talibanii şi Al-Qaida au început să-şi retragă bunurile din Afghanistan. În principal bani şi aur. Talibanii nu aveau avioane şi atunci s-au adresat lui Viktor But. Acesta a organizat mai multe zboruri între Kabul şi Karachi, apoi între Kabul şi Dubai. I-a dus chiar şi gratis pe circa o sută de talibani paştuni în derută la Abu Dhabi, invitaţi de şeicul Zayed.

— Cum se spune, remarcă Malko, când e vorba de aur, toate drumurile duc la Dubai.

— Asta nu-i tot, adăugă Gordon Backfield. După 11 septembrie, Viktor But a transportat cu avioanele lui mai mulţi „operativi” ai Al-Qaida, preocupaţi să-şi ascundă averile în

Pakistan, Dubai şi Sudan. Graţie legăturilor sale din Sierra Leone şi din Liberia, el i-a pus în legătură cu Charles Taylor, sângerosul stăpân al Liberiei. Ceea ce le-a permis membrilor Al-Qaida să cumpere „diamante sângerii", plătite adeseori mai scump decât făceau. Osama bin Laden a înţeles că diamantele erau cea mai bună cale de a-şi conserva tezaurul său de război.

— Ştim ce s-a întâmplat cu aceste diamante?

Gordon Backfield îl fixă pe Malko.

— Nu, dar Viktor But probabil că are o idee.

— Era vorba de sume importante?

— Între Kabul şi Karachi, transferurile se ridicau la două sau trei milioane de dolari pe *zi* – între 12 noiembrie 2001, data la care talibanii au abandonat Kabulul şi 7 decembrie acelaşi an, când şefii talibani ai lui Osama bin Laden au dispărut în natură plecând din Jallalabad, credem că mai multe sute de milioane de dolari, în aur, bani şi diamante, au fost transportate de avioanele lui Viktor But... Către destinaţii încă necunoscute.

Un înger trecu obosit prin atmosfera glacială a restaurantului, îngreunat de placajul în aur masiv al aripilor sale albe. Malko începea să înţeleagă interesul Statelor Unite pentru Viktor But.

— În plus, continuă Gordon Backfield, o parte a aurului Al-Qaida a fost transferat în Statele Unite *după* 11 septembrie, cu aparatele unei companii a lui Viktor But.

— Şi administraţia americană nu s-a opus?

Şeful staţiei suspină.

— În primul rând, aflam întotdeauna *după.* Apoi, George W. Bush nu părea că ar vrea să se atingă de Viktor But. Acesta făcuse mai multe transporturi pentru Pentagon. În Somalia, în Irak şi chiar în Afghanistan.

— Cel care l-a luat în colimator e Barack Obama? întrebă Malko, care începea să îngheţe. Ajunsese să viseze la căldura care stăpânea în exterior.

— Nu, în 2004, preşedintele Bush, convins de rapoartele CIA, a semnat un „executive order" cerând în fine arestarea lui Viktor But pentru activităţile sale în legătură cu Al-Qaida.

— Suntem în 2009, au trecut de-atunci cinci ani...

Gordon Backfield avu un surâs confuz.

— Viktor But a aflat ce se petrecea. Şi-a vândut avioanele în leasing, a închis birourile cam peste tot în lume şi s-a instalat la Moscova cu fratele lui Serghei. Un pensionar liniştit. La Moscova, era în siguranţă. Totul a durat până anul ăsta, când „verii" din

DEA l-au păcălit cu afacerea cu FARC.

— Dacă se ştia luat în colimatorul guvernului american, obiectă Malko, de ce şi-a asumat riscul să se apuce din nou de afaceri? În mod firesc, ar trebui să fie extrem de bogat...

— E o întrebare excelentă, recunoscu Gordon Backfield. De la debutul carierei lui Viktor But, cei din agenţie eram convinşi că nu era decât un operator al serviciilor ruseşti, care preluau cea mai mare parte a veniturilor generate de traficul său, lăsându-i o sumă modestă. Am cerut staţiei din Moscova să efectueze o anchetă. Presupunerile ni s-au confirmat. Viktor But, de la „pensionarea" sa, trăia modest într-un cartier mărginaş, în partea de vest a Moscovei, pe şoseaua Minsk, nu avea angajaţi şi nu afişa prin nimic profilul unui oligarh.

— Deci, concluziona Malko, Viktor But s-a reapucat de treabă pentru că avea nevoie de bani.

— Nu văd altă explicaţie, recunoscu Gordon Backfield. Probabil şi cu speranţa de a vinde un vechi avion de transport Iliuşin 76, pe care-l avea. De altfel, după ce a fost arestat în Thailanda, soţia sa, Alia, le-a declarat unor jurnalişti la Moscova că nu avea decât o mie de dolari la ea.

— E urât să vă luaţi de un pensionar sărac, remarcă Malko.

Americanul îi aruncă o privire întunecată.

— Nu un pensionar ca oricare altul. Ideea noastră este foarte simplă: când va ajunge într-o închisoare din New York, o să-i facem o propunere pe care n-o s-o poată refuza: carnetul lui de adrese sau cinci sute de ani în puşcărie. Ceea ce ne va permite să găsim tezaurul Al-Qaida.

— Deci, dacă înţeleg bine, conchise Malko, Viktor But se află în acest moment în puşcărie la Bangkok, aşteptând să fie extrădat în Statele Unite. De ce vă mai agitaţi?

— Situaţia nu-i atât de simplă, recunoscu şeful staţiei CIA. Nu suntem singurii care îl cer pe Viktor But. Rusia depune eforturi diplomatice intense pentru a nu fi extrădat, ci expulzat într-o ţară la alegerea sa. Adică Rusia. Asta durează deja de un an... Cum noi facem presiuni maxime pe thailandezi, care ne datorează multe, este dificil pentru ei. Cu atât mai mult cu cât ruşii au ameninţat că nu le vor mai vinde petrol la preţuri preferenţiale şi că vor alimenta cu arme rebeliunea musulmană din sudul ţării, dacă Viktor But pleacă spre Statele Unite. Astfel, după obiceiul lor, thailandezii trag de timp, sperând că va avea loc un miracol. Procedura durează deja de mai bine de un an. Decizia finală – de

extrădare sau nu – trebuie luată până pe 11 luna următoare. Cu excepţia cazului în care guvernul thailandez nu mai găseşte încă un subterfugiu.

— Cum aţi reuşit să rataţi o operaţiune aşa de simplă? se minună Malko. În Thailanda, cu bani, se poate obţine orice.

Gordon Backfield ridică ochii către cer.

— Nu mai răsuciţi cuţitul în rană. Totul ar fi trebuit să meargă ca pe roate, dar idioţii de la DEA au uitat să mituiască una dintre părţile participante.

— Care?

— Militarii. Viktor But trebuia să fie scos prin Don Muang, care este o bază a Armatei Aerului.

Or, DEA a uitat să-i ungă... Cum Viktor But a făcut scandal la sosirea pe Don Muang, militarii care detestă poliţia au blocat operaţiunea sub pretextul că Viktor But nu avea paşaportul la el când s-a prezentat să părăsească ţara. De atunci, suntem în rahat.

— Nu sunteţi siguri că thailandezii vi-l vor da pe mână?

— Nu, recunoscu Gordon Backfield. Nici primul ministru nu vrea să ia o decizie. I-a dat dosarul generalului Phra Samutprakan, şeful statului-major al armatei. Şi el este încurcat. În plus, adevăratul motiv al prezenţei dumneavoastră aici este certitudinea că FSB, care nu are încredere în thailandezi nici cât noi, e pe cale să realizeze o operaţiune secretă de salvare a lui Viktor But. Ceea ce le-ar conveni thailandezilor. Trebuie să evităm asta cu orice preţ.

— Bine, conchise Malko, acum e mai clar. Care este legătura între extrădarea lui Viktor But şi crima presupusă a „strânger”-ului dumneavoastră Pisit Aspiradee?

Gordon Backfield privi în jurul său. Chiar dacă erau singurii clienţi ai restaurantului, părea să creadă că pereţii erau burduşiţi cu microfoane.

— Să mergem la birou, propuse el. Vă voi explica.

*

* *

Reveniţi la ambasadă, Gordon Backfield deschise un sertar şi scoase mai multe fotografii pe care i le întinse lui Malko.

— Iată legătura dintre Viktor But şi Pisit Aspiradee.

Fotografiile, toate luate de la distanţă, reprezentau un bărbat blond, masiv, cu un breton bine tăiat, îmbrăcat într-o ţinută vag militară şi cu o geantă pe umăr.

— Cine e? întrebă Malko.

— Un anume Dimitri Korsanov. Cetăţean rus. Trăieşte la Bangkok de cincisprezece ani.

— Şi cu ce se ocupă?

— Ne-ar plăcea foarte mult să ştim, recunoscu americanul. Nici măcar ceilalţi ruşi din Bangkok nu par să ştie. Trăieşte mai mult sau mai puţin din tot felul de oportunităţi, mici servicii şi dintr-o organizaţie de tip ONG, pe care a botezat-o „Al treilea adevăr despre 11 septembrie", în stilul negaţionist. Un lucru e sigur: detestă America. Pretinde că ar fi făcut parte din GRU[34], în departamentul care supraveghea protejarea armelor nucleare în Uniunea Sovietică. E un aspect care nu se poate verifica. Am efectuat o anchetă pe lângă thailandezi: nu-i înregistrat la consulatul rus ca un conaţional, deşi nimic nu-i poate fi reproşat în Rusia.

— Nu mai are paşaport?

— Ba da, un paşaport diplomatic uruguayan... Pe care thailandezii îl recunosc ca fiind valabil.

— E un mitoman?

Americanul scuturã din cap.

— Parţial. Totuşi, după atentatele islamiste din Bali, din 2004, care au provocat 204 morţi, staţia din Jakarta a descoperit asupra unuia dintre vinovaţi resturi calcinate ale unui paşaport uruguayan... Bineînţeles, am făcut legătura cu Dimitri Korsanov, căruia zvonurile îi atribuiau implicarea în traficul cu paşapoarte uruguayene... La cererea noastră, a fost arestat de thailandezi care l-au fiert la foc mic câteva luni. Din păcate, n-au găsit nimic şi au fost nevoiţi să-l elibereze.

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Că a vândut paşapoarte teroriştilor islamişti din Indonezia. Thailandezii s-au bazat pe un fapt pentru a-l elibera: nu a mai părăsit Thailanda de mult timp şi organizaţia teroristă respectivă nu are rădăcini aici. Ea nu cooperează nici măcar cu insurgenţii musulmani din sudul Thailandei care le provoacă atâtea probleme thailandezilor.

— Deci, ar fi nevinovat, conchise Malko. Nu se trimit paşapoarte false prin poştă.

— Nu e chiar aşa de sigur, spuse Gordon Backfield. Dimitri Korsanov are o iubită filipineză, Perlita Patik, care, *înainte* de atentatele din Filipine, a mers în vizită la familie. Cu escală la

[34] Serviciul militar de informaţii rus.

Jakarta, în Indonezia. Bineînţeles, nu am aflat asta decât mult mai târziu, prea târziu pentru a mai putea verifica ce anume s-a întâmplat.

— Este un pro-islamist, acest Dimitri Korsanov?

— Nu, nu dă doi bani pe asta, zise americanul, dar are nevoie de bani şi urăşte America. Deci, inamicii ei sunt prietenii lui…

— Bine gândit, admise Malko. Dar ce legături are cu Viktor But?

— Viktor But e închis în centrul penitenciar din Khlong Prem, în nordul oraşului şi primeşte vizite în fiecare zi, cu excepţia weekend-urilor. Mai ales ale soţiei, Alia, care s-a instalat la Bangkok de când a fost încarcerat, ale avocatului şi ale prietenilor. Bineînţeles, noi supraveghem aceste vizite, graţie unor „strânger”-i locali care se amestecă în mulţimea de vizitatori. Or, Dimitri Korsanov vine din două în două zile şi pare a fi în relaţii excelente cu Viktor But.

— Sunt ruşi amândoi, nu-i nimic extraordinar.

— E-adevărat, recunoscu Gordon Backfield, dar Dimitri Korsanov apare şi la audieri şi urmăreşte cu mare atenţie mersul procesului în justiţie al lui Viktor But.

— Până acum, nimic probant.

— OK, adăugă Gordon Backfield. Printre vizitatorii lui Viktor But este şi Evgheni Makowski, un jurnalist rus corespondent al ziarului Dumei. Vorbeşte perfect thailandeza şi noi ştim că aparţine structurii clandestine a FSB din Thailanda. Or, în trei rânduri, Dimitri Korsanov şi Evgheni Makowski au părăsit împreună închisoarea unde se află Viktor But, cu maşina celui din urmă.

— Ce concluzie trageţi din asta?

— Mă tem că FSB are un plan pentru recuperarea lui Viktor But în cazul în care justiţia thailandeză ne va da nouă dreptate. Ştim, prin interceptările radio, că FSB din Moscova se preocupă de soarta lui Viktor But. În zilele de vizită, există o netă creştere a mesajelor radio…

— De ce nu-l supravegheaţi pe Evgheni Makowski?

— Am încercat. E dificil. Conduce chiar el, ceea ce este foarte rar pentru un *farang,* cunoaşte Bangkokul ca pe buzunarul lui şi nu are decât o adresă fixă, biroul ziarului său din clădirea Esmeralda, din *soi* Ngamdullee. Vine mereu pe moto-taxi şi pleacă la fel. Practic imposibil de urmărit. Mi-ar trebui mână de lucru locală, pe care n-o am la dispoziţie.

— Şi domiciliul său?

— Nu ştim unde stă şi nici thailandezii nu ştiu. Deci, m-am decis să mă concentrez pe Dimitri, care poate fi urmărit mai uşor. El ia taxiuri sau BTS, are un singur domiciliu, uşor de supravegheat şi nu pare să se ferească prea mult.

— Şi i-aţi dat lui Pisit Aspiradee această sarcină?

— Exact. Când a fost găsit mort la Pattaya, era o săptămână de când îl urmărea pe Dimitri Korsanov. Nici măcar nu ştiam că se afla acolo. Probabil a fost nevoit să se decidă rapid. Mai este cea care a descoperit prezenţa lui Dimitri Korsanov la Pattaya. Deci sunt şanse mari ca Pisit să fi fost asasinat pentru că rusul i-a descoperit filajul.

— E posibil, recunoscu Malko. Asta indică faptul că dacă acest rus nu a ezitat să ucidă un poliţist, a avut un motiv important…

— Nu vi-l voi spune, adăugă Gordon Backfield.

— Dacă înţeleg bine, conchise Malko, doriţi ca eu să reiau urmărirea lui Dimitri Korsanov, care a luat sfârşit prin asasinarea lui Pisit Aspiradee… Adică să mă iau după un fir la capătul căruia ar putea exista nişte surprize foarte neplăcute.

CAPITOLUL IV.

— Ai comis o prostie. O prostie enormă! Nu vreau să mai ai iniţiative niciodată fără să mă consulţi…

Evgheni Makowski vorbea în rusă cu o voce scăzută, încordat, cu chipul la câţiva centimetri de Dimitri Korsanov… Gras, cu părul rar, o barbă prost întreţinută, un aer neglijent, cămaşa nu foarte curată. Pe lângă el, Dimitri Korsanov avea aerul unui play-boy. Totuşi, masivul rus blond răspunse pe un ton supus:

— Tu mi-ai spus că nu trebuie să stau cu rahatul ala de thailandez agăţat de mine la Pattaya.

— E adevărat, recunoscu Evgheni Makowski, dar te-ai descurcat ca un prost. La cazinoul „Number One”, oamenii te-au văzut ieşind după el; în plus, Oxana era cunoscută acolo. Ar fi trebuit să-l lichidezi într-un loc discret, să nu se poată lega dispariţia lui de tine. Îi aveai ca ajutoare pe Boris şi pe Gleb.

Dimitri Korsanov lăsă capul în jos. Cei doi bărbaţi se găseau în sala din spate a unui local thailandez, Tong-la, la intersecţia dintre Sukhumvit şi *soi* 23, unde mâncarea era excelentă şi aproape gratis.

— E grav? întrebă Dimitri cu ochii plecaţi.

Evgheni Makowski îi aruncă o privire piezişă.

— Chiar crezi că neisprăvitul ăsta de poliţist thailandez te urmărea pentru plăcerea lui?

— Nu ştiu, bâigui Dimitri, din ce în ce mai incomodat. Nu se atinsese de ţiparul său condimentat, un fel de mâncare pentru care se dădea în vânt uneori.

— Prietenii noştri americani l-au trimis după tine, anunţă Evgheni Makowski. Bag mâna-n foc. Ştii foarte bine că după povestea din Bali te au în colimator.

— Dar de ce s-ar interesa de mine tocmai *acum?*

— Ştiu că se tem că Viktor But le-ar putea scăpa printre degete. Or, tu mergi să-l vezi destul de des la închisoare, nu?

Dimitri Korsanov se făcuse mic. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva momente. Nu se mai auzea decât zgomotul provocat de metroul aerian care trecea peste Sukhumvit Road, blocată mereu de ambuteiaje.

Evgheni Makowski îşi termină Tom-Yan-Kim-ul, un fel de

mâncare foarte condimentat şi privi mulţimea de pe *soi.*

Nu părea foarte îngrijorat.

Era convins că NIA[35] thailandeză îl identificase ca agent al FSB, dar nu-l interesa acest aspect. Clandestin, cu o acoperire beton ca jurnalist, nimeni nu se gândea să-i provoace probleme. De altfel, la Bangkok, el nu lucra împotriva thailandezilor, ci contra americanilor.

Cu o lună înainte, făcuse un voiaj la Moscova, sub pretextul preparativelor pentru deschiderea unui birou regional. Acolo a primit instrucţiuni precise de la şeful său direct, Rem Absilenko, responsabilul în FSB cu „operaţiunile speciale" din exterior. Ordinele sale erau simple: cu nici un preţ nu trebuie ca Viktor But să fie extrădat în Statele Unite. De altfel, era un agent care lucrase mereu foarte eficient. Prin urmare, ştia multe lucruri despre serviciile ruse. Or, în ciuda presiunilor lor, ruşii nu ştiau decizia finală a thailandezilor.

Evgheni Makowski primise o foaie de drum foarte simplă:

Trebuia să afle cu orice preţ care va fi decizia finală a thailandezilor înainte ca aceasta să devină publică. Prin coruperea unui responsabil thailandez, ceea ce nu era foarte dificil. Odată această decizie cunoscută, dacă guvernul thailandez decidea extrădarea lui Viktor But către Statele Unite, Evgheni Makowski trebuia să aplice planul A – adică să organizeze evadarea şi apoi extragerea din Thailanda a lui Viktor But.

La nevoie cu ajutorul unor complici locali.

Dacă această operaţiune s-ar fi dovedit imposibilă, se trecea la planul B – eliminarea fizică a lui Viktor But, cu scopul de a-i împiedica extrădarea.

Responsabilul operaţiunilor speciale din exterior, generalul Rem Absilenko, urma să-i trimită ajutoare şi materialele necesare, pentru că această parte a planului trebuia să rămână în cercul strict al FSB.

Era regretabil, dar Viktor But urma să fie recompensat cu titlu postum, cum se întâmplase în urmă cu şaizeci de ani cu Richard Sorge, cel mai bun spion al Uniunii Sovietice care fusese plasat pe lângă japonezi. Stalin a permis ca acesta să fie spânzurat, dar un trimis special al Kremlinului îl vizitase cu câteva zile înaintea execuţiei sale pentru a-l anunţa că va fi decorat cu Ordinul Lenin.

Cu titlu postum.

---

[35] Naţional Intelligence Agency.

Bun comunist, Richard Sorge acceptase şi urcase pe eşafod fără a spune nimic.

Evgheni Makowski îl simpatiza pe Viktor But şi spera că nu va fi nevoit să recurgă la această soluţie extremă. Totuşi, trebuia să fie pregătit. Asta era una dintre îndatoririle lui imediate. Aştepta un apel de la ambasada rusă care i-ar fi indicat modalităţile eventuale de îndeplinire a operaţiunii.

Dimitri Korsanov, care-i respectase tăcerea, amestecă în farfuria din faţa sa câteva ciuperci negre şi îndrăzni să întrebe:

— Şi Oxana?

— Ea e la adăpost, îl asigură Evgheni Makowski. Am ajutat-o să părăsească Pattaya. Absolut sigur că americanii or să facă săpături, deci nici tu nu mai pui piciorul pe-acolo.

— Deci ce vrei să fac în continuare? întrebă Dimitri Korsanov, frustrat.

Evgheni îi expedie un surâs prietenos.

— Nimic. Pentru moment. Eşti ars. Te ţii la distanţă de Viktor. Te vom folosi mai târziu. *Haraşo?*[36]

— *Haraşo.*

Evgheni Makowski îi dădu un ghiont amical.

— Voi avea cu adevărat nevoie de tine mai târziu. Eşti un om valoros.

Dacă se purta prea urât cu el, Dimitri Korsanov risca să comită prostii. Or, el ştia prea multe despre reţelele de prostituţie ruseşti care serveau de acoperire pentru FSB în Thailanda.

Scoase bani şi puse 800 de bahti[37] pe masă.

— Pleci primul, ordonă el.

Dimitri Korsanov nici nu discută. Ieşi pe *soi* 23, apoi o luă la stânga pe Sukhumvit pentru a intra în staţia Thong La a metroului aerian BTS.

Evgheni Makowski aşteptă câteva minute înainte de a părăsi restaurantul, apoi făcu câţiva paşi pe *soi* 23 şi opri un moto-taxi al cărui şofer cu tunică verde acceptă să-l ducă la Central World Plaza pentru 20 de bahti.

În timp ce călărea pe motocicletă, se întoarse de mai multe ori, tensionat. Americanii urmau să reacţioneze cu siguranţă după incidentul din Pattaya. Nu pentru a răzbuna moartea „străngerˮ-ului, ci pentru a descoperi de ce fusese ucis. Trebuia deci să-i ţină la distanţă, cu orice preţ. Ştia că era o ţintă pentru

[36] De acord?

[37] 200 de dolari americani.

ei. Era nevoie să fie de două ori mai prudent.

*

* *

Alia But se plimba agitată prin faţa vitrinelor magazinului de haine „Bebe”. Când îl văzu pe Evgheni Makowski, nu reacţiona. Rusul inspecta împrejurimile douăzeci de minute pentru a vedea dacă totul era OK, înainte de a i se alătura.

Acest imens centru comercial, în mijlocul oraşului Bangkok, pe Rama I, era locul ideal pentru o întâlnire discretă. Când se asigură că soţia lui Viktor But nu fusese urmărită, o conduse către o cafenea.

— Mergi la *Remond* mâine?

— Ca în fiecare zi.

Închisoarea Remond era aripa Khlong Prem rezervată deţinuţilor preventiv.

— *Haraşo.* Îi vei spune lui Viktor că ai vorbit cu mine şi că-l voi scoate de acolo. Nu cu vorbe, îi arăţi un cuvânt în rusă pe geamul despărţitor.

— Asta e tot?

— Şi să stea pe lângă nigerianul acela gras, ştii care, tipul care a fost prins cu patruzeci de kilograme de droguri, pentru a şti dacă va face ceva de acum înainte. Mereu cu acelaşi sistem. Cuvinte mici pe care le vei arde când revii la hotel. După aceea, iată ce ai tu de făcut.

Alia But ascultă fără să comenteze. Ar fi făcut orice pentru a-şi recupera soţul.

*

* *

— Voi relua deci supravegherea lui Dimitri Korsanov, concluziona Malko, după ce Gordon Backfield îşi termină prezentarea.

— Nu, am o idee mai bună, replică şeful staţiei CIA. Dimitri Korsanov se teme cu siguranţă şi trebuie să fie atent. Cred că acest nefericit Pisit a fost ucis pentru că se petrece ceva la Pattaya legat de Viktor But. Trebuie să descoperim ce anume.

— Cum?

— Avem un punct de plecare: prostituata rusoaică. Avem fotografia şi numărul ei de telefon. Ea a fost cu siguranţă complicea celor care l-au ucis pe Pisit. Sau, cel puţin, i-a văzut…

— Bine. Deci o luăm spre Pattaya.

— Mai va veni cu dumneavoastră. Vă va fi de mare ajutor.

— Nici o problemă.

Gordon Backfield rămase tăcut câteva momente, apoi spuse timid:

— Cred că aveţi relaţii interesante la Bangkok. Îl fixă pe Malko cu o privire piezişă. Acesta nu se intimida.

— Vă referiţi la prietena mea chinezoaică, Ling Sima?

— Da.

— Nu cred că are vreo legătură cu ruşii.

— Cunoaşte pe toată lumea la Bangkok, insistă americanul. E un atu formidabil.

— Bine, cedă Malko, o s-o caut. E-adevărat că ne-a făcut deja numeroase servicii.

Practica ipocrizia ca un adevărat diplomat. Primul lucru pe care-l făcuse după ce a ajuns la Bangkok a fost să o sune pe Ling Sima, colonel al *Guoambu*[38] chinez, cu o acoperire de bijutier. Activitatea sa principală consta în controlarea şefului triadei chineze Sun Yee On, Imalai Yodang, de asemenea colonel al poliţiei regale thailandeze.

Bineînţeles, serviciile thailandeze erau la curent cu apartenenţa sa la *Guoambu,* dar China era un frate mai mare cu gheare foarte ascuţite, pe care nu-l contrau decât în cazuri absolut necesare. Hieratică, distantă şi senzuală, Ling Sima deţinea un magazin de bijuterii în centrul de pe Charing Road şi pe un mic *soi,* în *Yeowarat,* cartierul chinez din Bangkok. Malko o întâlnise cu şapte ani în urmă în apartamentul ei privat alăturat, pentru ca ea să-i remită o scrisoare de recomandare către triada din Filipine. Acest contact profesional se transformase, fără ca Malko să premediteze ceva, într-o „scurtă aventură”. Descoperind această femeie cu atitudine semeaţă şi cu obraji rotunzi care-i dădeau aerul unei prinţese manciuriene, îmbrăcată cu o tunică simplă şi un pantalon din piele neagră care se mula pe ea ca o mănuşă, se îndrăgostise. Ling Sima trebuie să fi simţit ceva similar, pentru că nu-l respinsese când, în mica încăpere care servea întâlnirilor discrete, o violase în toate modurile posibile, fără a schimba nici măcar un sărut.

Chinezoaica nu i-a purtat pică, pentru că, cinci ani mai târziu, când a venit din nou pentru a-i cere un serviciu, i s-a oferit din nou. Această întâlnire a durat mai mult. În timp ce, pentru a-i mulţumi că l-a ajutat în afacerea cu triada Sun Yee On prin care a

---

[38] Serviciul de Informaţii Chinez.

extras un dezertor nord-coreean, prin China[39], Malko i-a oferit o inimă din rubine, Ling Sima şi-a recunoscut sieşi că era amorezată de Malko, în ciuda tuturor lucrurilor care-i separau.

A treia oară, cu doi ani mai devreme, pe când se afla în Laos, ea îi salvase practic viaţa[40].

Fiecare dintre întâlnirile lor se termina mereu în acelaşi fel, prin a face dragoste pasional.

Abia coborât din avion, Malko o sunase pe Ling Sima, care la telefon arbora mereu o atitudine distantă, ca şi cum abia se cunoşteau.

Ea îi dăduse totuşi întâlnire pentru cină la Grand China Princess, pe Yeowarat Road.

— În orice caz, preciza Gordon Backfield, Malko, mâine dimineaţă veţi pleca la Pattaya în compania lui Mai. Trebuie să punem mâna pe Oxana, rusoaica prostituată care a asistat cu siguranţă la uciderea lui Pisit Aspiradee. Încercaţi totuşi să o contactaţi pe prietena chinezoaică înainte de plecare.

*

Imensul hotel China Princess se afla la intersecţia dintre Yeowarat Road şi Thanon Mangton.

Malko ieşi din taxiul său, furios. Din cauza traficului, era cu aproape o oră în întârziere. Restaurantul se afla la etajul zece al hotelului şi ascensorul avansa cu o lentoare princiară.

Trecând de uşa din lac roşu a restaurantului, Malko avu un şoc: sala era complet goală. Trebuie spus că ceasul său Breitling indica ora nouă şi chinezii cinează la şapte... Era pe cale să plece, furios şi decepţionat – cu siguranţă Ling Sima nu-l aşteptase – când o chelneriţă apăru şi se înclină în faţa lui, făcându-i semn s-o urmeze... Trecură pe lângă uşa unui salon particular unde douăzeci de chinezi sărbătoreau o nuntă şi se opriră în faţa unei uşi la care ea bătu uşor, dându-se imediat în lături pentru a-l lăsa pe Malko să treacă.

Era un mic salon privat, cu o singură masă rotundă cu un platou turnant, o banchetă de lemn de-a lungul peretelui şi scaune, un televizor şi câteva gravuri pe perete.

Ling Sima era aşezată cu faţa la uşă, superbă, într-o rochie chinezească roşie ca sângele, închisă la gât, cu o pudoare de călugăriţă. Malko se opri, cu o mică strângere de inimă: era

[39] Vezi *SAS: Fugarul din Phenian,* Editura Meteor Press (2008).

[40] Vezi SAS: *Întoarcere la Shangri-La,* Editura Meteor Press (2009).

întotdeauna la fel de frumoasă, în ciuda privirii întunecate de furie. Îi fu greu să distingă pandantivul din rubine pe care i-l oferise cu doi ani mai devreme, care se confunda cu rochia.

Chinezoaica îi spuse pe o voce furibundă:

— Mă iei drept o proastă? Te aştept aici de mai bine de o oră. M-ai făcut să-mi pierd prestigiul în faţa personalului. Vor crede că sunt o femeie slabă, o sclavă a sentimentelor, în timp ce eu am vrut doar să-ţi fac un serviciu.

„Prestigiul” – pentru chinezi, asta conta mult. Malko se înclină către mâna ei şi i-o sărută.

— Îţi cer de zece mii de ori scuze, făcu el cu o voce cuceritoare. În taxiul care înainta cu doi kilometri pe oră îmi venea să-mi smulg inima…

Puţin lirism nu strica niciodată, iar asiaticii adorau acest limbaj înflorit. Ling Sima, totuşi, nu se calmă.

— Bucătăria se va închide, ameninţă ea. Nici nu ştiu dacă voi putea mânca.

Parcă pentru a o dezminţi, chelneriţa apăru în compania unui bărbat care purta mai multe platouri: mai întâi piele de raţă crocantă, însoţită de recipiente care conţineau sosuri şi mici clătite, apoi un al doilea fel conţinând carne de raţă tăiată în bucăţi şi, în sfârşit, boluri de supă, pentru finalul mesei. Şi ceai, foarte mult ceai.

— Este cea mai bună raţă friptă din Yeowarat! spuse Ling Sima. Mănâncă!

Nu era foarte romantic, dar raţa era delicioasă. Preţ de câteva minute o degustară în tăcere.

Ling Sima mânca precum toţi cei din rasa sa: repede şi cu înghiţituri mari, fără a-i acorda nici o privire lui Malko.

În tot acest ocean de răceală, el nu avea decât o baliză de încurajare: pandantivul din rubine. În ziua în care Malko i-l oferise, carapacea ei se prăbuşise şi făcuseră dragoste până la epuizare. În ciuda atitudinii sale hieratice, Ling Sima era o femeie pasională. Şapte ani în urmă, ea îl iertase pentru că o sodomizase sălbatic, cu toate că se cunoşteau de cel mult o oră.

Era mult mai puţin grav decât a o face să aştepte într-un restaurant…

În douăzeci de minute, nu mai rămase nimic din raţă. Ling Sima părea mult mai relaxată. Totuşi, îşi privi ceasul.

— E târziu, remarcă ea.

— Pentru mine nu-i târziu, din cauza decalajului orar…

El se ridică, ocoli masa şi-şi puse mâinile pe umerii chinezoaicei.

— Sunt bucuros că ne-am reîntâlnit…

Ea nu răspunse, dar nici nu încercă să se ferească, încurajat, Malko îşi lăsă mâinile să coboare, pe sânii mulaţi sub materialul roşu, descoperind sfârcurile dure ca de jad.

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse el încet.

Ling Sima i-o trânti furioasă:

— Nu am timp, trebuie să plec.

Cum ea făcu gestul să se ridice, el se dădu înapoi, barând însă drumul spre uşă.

— Am avut o zi foarte obositoare, spuse Ling Sima. Dacă vrei să povesteşti, voi fuma câteva pipe de opiu pentru a mă relaxa.

Ea se ridică, punându-şi în evidenţă talia înaltă. Rochia îi era despicată atât de mult încât îi descoperea pur şi simplu coapsa stângă până la lenjerie. Malko simţi furnicături în degete.

Ling Sima se îndreptă către bancheta mare şi îi întoarse tăblia. Avea dedesubt o gaură şi chinezoaica scoase din ascunzătoarea improvizată o pipă de opiu din abanos, cu un capăt de argint, o cutie micuţă care conţinea pasta maro şi în fine o „pernă” de lemn.

— Chiar vrei să fumezi aici? se miră Malko.

— Desigur. Totul este privat. Nimeni nu mă va deranja, am dat ordine. Vrei să fumezi şi tu?

— Nu, refuză Malko, care nu apreciase niciodată paradisurile artificiale.

— Atunci, fă-te util! lansă sec Ling Sima, prepară-mi o pipă. Se întinse pe partea dreaptă, cu spatele la perete, cu capul pe perna de lemn, cu piciorul drept descoperit până la zona inghinală.

Malko aprinse mica lampă cu ulei şi încălzi pasta de opiu. Nu se mai găsea practic deloc în Thailanda, fiind înlocuit cu heroină. Apoi, cu linguriţa lungă din aur, umplu cuptorul pipei şi o întinse lui Ling Sima. Aceasta începu să inspire cu nesaţ fumul cu miros dulce, cu ochii închişi. Nu se mai auzeau decât pocniturile pipei şi respiraţiile lor. Camera părea că pluteşte în spaţiu.

Malko, aşezat pe jos, nu îndrăznea să tulbure această armonie. După un timp care i se păru foarte lung, Ling Sima se destinse văzând cu ochii. La cea de-a patra pipă, nu mai avea opiu. Chinezoaica deschise ochii, puse pipa deoparte şi îi adresă lui Malko o privire distrată.

— Mă simt bine, spuse ea, mă voi odihni. Închise din nou ochii.

El aşteptă puţin înainte de a-i pune mâna pe coapsa descoperită de rochia căzută. Ling Sima nu reacţiona; el începu atunci că mângâie coapsa încet, apoi urcă spre piept. Sânii încordaţi sub mătasea roşie păreau să se anime, dar chinezoaica rămase, la exterior, de marmură.

Abia când Malko îi pătrunse pântecele rămas fără nici o protecţie, chinezoaica reacţiona.

Îndepărtând picioarele atât cât îi permitea rochia foarte strâmtă. Malko era deja pe cale să îi mângâie sexul oferit. Ling Sima emise un suspin, apoi se întoarse pe spate şi ridică picioarele, ceea ce avu drept efect faptul că o descoperi până în vintre. Blăniţa neagră, tăiată cu grijă, strălucitoare ca astrahanul, îl fascină pe Malko. Fără să se gândească, sexul său se umflase cu brutalitate şi avea o erecţie violentă, imperioasă.

Era pe cale să-şi elibereze sexul când Ling Sima întredeschise ochii şi murmură cu o voce aspră:

— Sărută-mă puţin, acum. Încet.

Când intră în ea, milimetru cu milimetru, tânăra femeie fremăta din toţi muşchii. Malko rămase nemişcat, apoi începu o mişcare foarte lentă de dute-vino.

Ling Sima avea imobilitatea unei statui, dar Malko avea impresia că era scufundat în miere fierbinte…

Absenţa lenjeriei intime era un semn al faptului că ea venise cu intenţia de a face dragoste, dar ar fi fost în stare mai degrabă să-şi piardă o ureche decât să recunoască acest lucru. Prestigiul, ca de obicei.

Brusc, ea izbucni. Cu un strigăt scurt, braţele sale se închiseră în jurul lui Malko şi îşi desfăcu picioarele atât de brutal, încât rochia i se descusu pe circa douăzeci de centimetri. Malko se implântă în ea atât de sălbatic, încât ea strigă mai departe. Pentru câteva minute, se cufundară unul în altul pe banchetă, până când el explodă cu un ţipăt violent. Rămaseră în aceeaşi poziţie. Uşurată, Ling Sima începu să respire normal, cu Malko încă înfipt în ea. Când ea deschise ochii, Malko o întrebă:

— De ce ai vrut să fumezi?

— Pentru a uita de toate femeile cu care te-ai culcat de când nu ne-am mai văzut. Altfel, nu aş fi putut. Mi-e ruşine de ce m-ai făcut să devin. Am impresia că sunt o prostituată. O femeie slabă.

— Eşti o femeie puternică, o asigură Malko. Chiar foarte

puternică.

— Mai sărută-mă puţin! ceru brusc tânăra. Mi-e bine. Din cauza opiului am impresia că mă penetrezi peste tot în acelaşi timp. Reîncepură să facă dragoste. Ling Sima avu un al doilea orgasm, mai puţin brutal decât primul, un fel de tremur interior care o lăsă fără forţe. Când deschise ochii, spuse cu o voce în care abia reuşea să-şi ascundă amărăciunea:

— Dacă mă respecţi puţin, spune-mi de ce ai venit să mă vezi. În afară de dorinţa să te serveşti de mine ca de o prostituată.

Malko realiză că nu trebuia să mintă. Ling Sima îl ascultă fără a-l întrerupe, superbă în rochia deşirată, cu trăsăturile marcate de plăcere. După ce termină, ea spuse simplu:

— Îl cunosc pe omul cel mai puternic din ţară, generalul Phra Samutprakan. El poate *cu adevărat* să te ajute. Dar e un bărbat periculos, feroce, teribil de corupt. Chiar şi o cobră nebună e mai puţin periculoasă decât el.

— Fă-mi cunoştinţă cu el, propuse Malko. Crezi că e la curent cu afacerea Viktor But?

Ling Sima avu un surâs ironic.

— E la curent cu tot, primul ministru îi mănâncă din palmă. Deci, în mod obligatoriu ştie şi de afacerea asta. Dar trebuie să fii foarte prudent.

CAPITOLUL V.

Viktor But număra minutele, ghemuit în mijlocul a treizeci de deţinuţi cu care împărţea dormitorul din închisoarea Remond. De la zece dimineaţa la patru după-amiază, erau adunaţi într-o curte interioară. Ceilalţi doi puşcăriaşi albi, un ucrainean şi un cazac, erau în alt dormitor.

Dar în grupul său era şi un negru, gigantic şi taciturn, Oyo. Un nigerian, prins la frontieră cu patruzeci de kilograme de heroină… Viitorul lui era pecetluit: patruzeci de ani de închisoare.

Ceea ce însemna că aici îl va găsi moartea. Era singurul care avea gleznele legate cu cătuşe mari, unite printr-un lanţ, care îi era pus când ieşeau afară. Gardienilor thailandezi le era frică de el. Cu o singură mână ar fi putut strangula doi. Dacă lua două pastile de *Yaa Baa,* risca să fie de necontrolat, furios ca un elefant în „amok”.

Vocea nazală din boxă deranja liniştea curţii. Viktor But nu înţelegea cuvintele, neştiind thailandeză, dar pricepea că aceasta anunţa orele de vizită pentru grupul său, vizitele începând la 09.15 şi la 14.50. Douăzeci de minute zilnic, mai puţin sâmbăta şi duminica. Un gardian, care ştia câteva cuvinte în engleză, începu să strige numerele.

Când auzi C.829, Viktor But se ridică şi se îndreptă către „vorbitor”, un coridor lung cu nouă boxe. Prizonierul se aşeză pe o bancă, în faţa unei ferestre groase care îl separa de vizitatori. O bandă metalică prevăzută cu fante minuscule făcea posibil dialogul.

Intră pe coridor, unde un gardian în tricou alb, cu banderolă roşie la braţ, îi indică locul său.

Alia, soţia lui, era deja acolo, pe un taburet, îşi zâmbiră.

— Pari în formă! strigă ea.

Cu cămaşa şi şortul portocaliu, Viktor But părea în vacanţă, dar, într-un an, slăbise cincisprezece kilograme. Chiar dacă fusese hrănit zilnic din exterior.

Se aşeză pe bancă şi întrebă:

— Eşti singură?

Deseori, Evgheni, Dimitri sau alţi prieteni ruşi veneau şi ei să împartă cele douăzeci de minute de vorbitor.

— Da, zise Alia, dar am două mesaje pentru tine.

Scosese un mesaj din poşetă şi îl lipi de geam. Nu era decât o singură propoziţie în rusă: „Evgheni te va scoate de aici”.

El zâmbi şi ea rupse mesajul pentru a lipi un al doilea, cu un text ceva mai lung – ce trebuia să-i spună lui Oyo, nigerianul.

Gardianul, indiferent, în picioare în spatele lui Viktor But, căscă cu gura până la urechi. Toţi prizonierii comunicau astfel, pentru a avea un pic de intimitate.

Convinşi că în armătura ferestrei blindate erau disimulate microfoane…

Ceea ce era probabil adevărat, dar, fiind vorba de Thailanda, nu funcţionau decât accidental…

Viktor But îşi privi soţia. Era întotdeauna machiată şi îngrijită când îl vizita, cu părul scurt buclat, cu corpul mulat într-un tricou roz şi blugi strâmţi. Trecuse mai mult de un an de când nu mai făcuse dragoste şi, deseori, revenit în „cuşca” sa, Viktor But se masturba precum mulţi dintre ceilalţi prizonieri.

Refuzase întotdeauna *Yaa Baa* care circula prin închisoare, de frică să nu cedeze nervos şi să nu se mai poată controla.

Din nou, Alia mâzgăli câteva cuvinte. El citi mesajul expus pe sticlă.

— Spune-i lui Oyo să facă ce-i va zice nevastă-sa.

Viktor But aprobă din cap, iar mesajul dispăru. Apoi, ea îi dădu veşti despre fiica lor, Svetlana, rămasă singură la Moscova.

La paisprezece ani, suferea mult fiind separată de tatăl său şi ştiindu-l în închisoare. Din fericire, mama sa nu-i arătase niciodată ziarele care anunţau că acesta risca o pedeapsă de treizeci de ani de închisoare într-un penitenciar american…

De la 11 septembrie 2001, americanii ridiculizau încântaţi legile de îndată ce era vorba de terorism. Guantanamo fusese cel mai bun exemplu, iar la cea mai mică bănuială de terorism, singurul scop era să scoată suspecţii din circuit. Viktor But nu îşi făcea nici o iluzie: dacă americanii reuşeau să-l extrădeze, era în drum spre infern. Vizitele cotidiene de aici erau un răsfăţ faţă de disciplina din penitenciarele americane…

Gardianul îl bătu uşor pe umăr, iar el se ridică după un ultim zâmbet către soţia lui, făcând loc celor care urmau la vorbitor.

Alia But ieşi din boxă şi se aşeză în spaţiul rezervat vizitatorilor din faţa vorbitorului. Mai multe rânduri de scaune din plastic, cele mai multe dintre ele ocupate de femei, uneori împreună cu copiii lor. Una dintre ele ţinea în braţe un bebeluş

de câteva luni care urma să-şi cunoască tatăl. Ventilatoare mari, verticale, întreţineau o temperatură suportabilă. La intrare, un Buda din lemn, cu ghirlande de flori în jurul gâtului, era menit să poarte noroc prizonierilor. În faţa vorbitorului, de cealaltă parte a scaunelor, era un mic supermarket de unde familiile puteau să procure bunuri pentru prizonieri.

Totul era calm, fără urlete, fără exclamaţii. Alia But o observă brusc pe cea pe care o căuta: o negresă cu proporţii colosale, înaltă de mai mult de un metru optzeci, strânsă într-o tunică violetă care mula un piept imens şi un posterior incredibil. Chipul îi era neted precum al unei statui. Soţia lui Oyo nigerianul. Şi ea venea zilnic. La rândul ei, ajunse la boxa numărul 9. Alia But se îndepărtă şi se aşeză pe o bancă exterioară. O jumătate de oră mai târziu, o văzu sosind pe nigeriana care ocolea cu mers lent bazinul ce înconjura exteriorul închisorii. O urmări şi o aborda.

— *You, wife Oyox?*[41] întrebă ea în engleză. Nigeriana se opri şi se întoarse deodată, aruncându-i o privire suspicioasă.

— *You, who*[42]*?*

— *My husband is inside. He knows your marv*[43]*.*

— *So?*[44]

— *I want to talk to you*[45]*.*

— *Go ahead*[46]*.*

— *No, în my place*[47]*.*

Nigeriana avu un gest evaziv.

— *OK.*

— *I nave a taxi.*

Mai multe taxiuri aşteptau în faţa clădirii. Cele două femei se urcară într-unui dintre ele, iar Alia But îi spuse şoferului:

— Marway Garden Hotel.

În timpul cursei, cele două femei nu schimbară nici o vorbă. Marway Garden Hotel era o clădire mică la intrarea pe strada Phahalyothin, în cartierul Chatuchai, frecventat mai ales de thailandezi. Nu luxos, dar mulţumitor pentru un sejur lung. Şi,

---

[41] Sunteţi soţia lui Oyo?

[42] Cine sunteţi?

[43] Soţul meu e în închisoare. Îl cunoaşte pe al dumneavoastră.

[44] Şi?

[45] Doresc să vă vorbesc.

[46] Dă-i drumul.

[47] Nu, să mergem la mine.

mai ales, aproape de închisoare.

Cele două femei ajunseră la cafeneaua Namania.

— *What de you want?*[48] întrebă atunci nigeriana.

— Soţul dumneavoastră va fi judecat, zise Alia. Riscă să fie condamnat mulţi ani…

Chipul negresei începu în sfârşit să capete expresie.

— Ştiu, spuse ea, de aceea vin în fiecare zi. E un om bun. A riscat pentru a-i hrăni pe copiii noştri. Avem opt…

Rusoaica aprobă din cap, înţelegătoare.

— Ce zice avocatul?

— *Bullshit!*[49] scuipă nigeriana. Îmi ia banii degeaba.

— OK, zise Alia pe un ton categoric. În faţa instanţei soţul dumneavoastră nu are nici o şansă. Dar există probabil o altă soluţie.

— Care?

Alia But vorbi mai încet şi îi spuse ceea ce îi dictase Evgheni Makowski. Planul A, în cazul în care presiunile asupra thailandezilor nu erau suficiente pentru a-l elibera pe Viktor But. Negresa o ascultă fără să o întrerupă, apoi dădu din cap.

— Trebuie să mă gândesc. E periculos.

— E-adevărat, recunoscu Alia But, dar nu există alternativă. Nu se trăieşte mult într-o închisoare thailandeză. Mai ales dacă eşti şi negru.

*

* *

Colonelul Petcharat Rang Nam ordonă brusc şoferului său:

— Opreşte aici! La colţul lui *soi*[50] *25.* Absorbit de o conversaţie pe telefonul mobil, era să treacă de locul pe unde trebuia să meargă.

Poliţistul, la volanul unui Bentley, viră atât de brutal spre stânga încât era să strivească un cuplu de tineri. Colonelul Rang Nam sărise deja din maşină şi se grăbea pe îngusta *soi* 25, lăsând în urmă vacarmul de pe strada Sukhumvit. Cu silueta sa firavă şi costumul prost croit, părea să nu facă doi bani.

Era totuşi unul dintre cei mai bogaţi ofiţeri ai poliţiei regale thailandeze din Bangkok.

---

[48] Ce doriţi?

[49] Rahat!

[50] Stradă.

În fruntea departamentului „Imigrări”, lucra mână în mână cu colegul său de la frontieră, ceea ce permitea unele combinaţii suculente. De exemplu, magnificul său Bentley fusese confiscat la frontieră unui chinez bogat, apoi scos la licitaţie. Care fusese câştigată de colonelul Rang Nam pentru 10.000 de bahti[51]. Aproximativ valoarea vechiului său Datsun maro, maşina de serviciu care avea vreo 200.000 de kilometri la bord.

Preşedintele licitaţiei care îi acordase această mică plăcere trebuia să se deplaseze deseori în străinătate şi nu avea niciodată probleme cu Imigrările. Bineînţeles, din modestie, Bentley-ul fusese înregistrat pe numele surorii colonelului Rang Nam.

Graţie aceluiaşi procedeu, cel din urmă şi-a însuşit un iaht de un milion de dolari utilizat pentru traficul de heroină şi confiscat.

Totuşi, aceste accidente fericite nu erau decât vârful aisbergului.

„Adevăratele” venituri ale colonelului Rang Nam proveneau din protecţia tutelară a celei mai importante reţele de prostituţie ruseşti din Thailanda, în mod normal, legea prevedea ca străinii să nu obţină decât vize de o lună, fiind obligaţi să iasă din ţară pentru a obţine una nouă.

Toate prostituatele rusoaice venite cu contracte de „dansatoare” nu trebuiau să suporte aceste neplăceri. Un mesager le ducea paşapoartele în vederea reînnoirii la biroul de Imigrări, pe *soi* Suan Phlu, de unde plecau ştampilate în timp util.

Ceea ce era o mare economie de timp şi bani. În plus, colonelul Rang Nam se asociase cu colegul său, responsabil cu Sectorul 8, pentru ca diferitele saloane de masaj, proprietăţi ale mafiei ruseşti, să nu aibă niciodată nici cea mai mică problemă cu autorităţile.

Graţie bunăvoinţei sale, acesta reuşise să învestească în vreo sută de cabane pentru turişti pe insula Samui, câteva terenuri de-a lungul Mekongului, o casă magnifică la Chiang Mai unde îşi instalase cea de-a doua soţie, el trăind cu prima soţie şi cei şase copii ai lor, în cartierul Bangna.

Ceea ce se chema să tragi maximum de profit dintr-o soldă de 35.000 de bahti[52].

După o sută de metri de mers pe *soi* 25, colonelul deschise poarta unei case mici, înecate în verdeaţă, pe a cărei faţadă albă

[51] Circa 300 de dolari.

[52] Circa 1000 de dolari.

era scris cu litere verzi: DIVANA, masaj şi spa.

Una dintre locaţiile cele mai scumpe şi căutate din Bangkok. Multe femei din înalta societate veneau aici să-şi refacă o a doua tinereţe. Tariful unui tratament reprezenta aproximativ salariul lunar al unei secretare…

Colonelul Rang Nam intră într-un minuscul salon de ceai care dădea către o grădină foarte bine întreţinută, decorată cu un magnific arbore ornamental. Clădiri joase se întindeau de-a lungul acestei peluze, deservite de o galerie exterioară.

Aici, totul mirosea a lux şi a curat.

O uşă din tec se deschise spre o splendidă servitoare thailandeză cu picioarele goale, îmbrăcată în ţinută tradiţională, corset de mătase foarte ajustat, separat de o bandă de piele goală de fusta lungă asortată, căzând până la glezne.

Tânăra femeie, aplecată în două, îşi împreună mâinile în faţa chipului, pentru un *wai* plin de respect.

— Aţi ajuns un pic mai devreme, *khun* Petcharat, rosti aceasta, doriţi să vă servim cu ceva până vă pregătim cabina?

Îl instala în faţa unei mese joase şi se scuză. Câteva momente mai târziu, o altă servitoare apăru şi se apropie de colonelul Rang Nam, îngenunche pe mochetă şi îl întrebă de doreşte.

— Un *Mekong* bun! zise el.

Un whisky thailandez, oribil pentru străini, dar pe care localnicii îl adorau…

Câteva momente mai târziu, ea reapăru, deplasându-se tot pe genunchi, cu un pahar de Mekong pe o tavă de argint.

La Divana, tradiţiile erau respectate… Colonelul de-abia avu timp să-şi bea whisky-ul: o a treia creatură de vis, machiată precum dansatoarele tradiţionale, se înclină în faţa lui cu un *wai* profund.

— Cabina dumneavoastră este pregătită, *khun* Petcharat.

Colonelul Rang Nam o urmă într-un hol îngust, parchetat cu lemn de tec ceruit şi se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în „cabină”. În realitate, o cameră imensă cu pereţi din lemn, cu jacuzzi, o canapea şi o masă joasă, ce stătea să se prăbuşească sub greutatea băuturilor şi a mâncărurilor. Centrul încăperii era ocupat de o rogojină pe care era pusă un fel de saltea portocalie: masa de masaj.

— Aţi ales formula nr. 7, *khun* Petcharat, rosti amfitrioana. Aveţi dreptate, este cea mai bună.

Şi, de asemenea, cea mai scumpă; pentru clienţii obişnuiţi,

aceasta costa 7.500 de bahti (aproximativ 200 $) pentru trei ore de relaxare absolută…

Or, colonelul Rang Nam venea cel puţin o dată pe săptămână…

Apa bolborosea în jacuzzi. Cu gesturi delicate, tânăra thailandeză trecu la dezbrăcarea colonelului, aşezând apoi hainele acestuia, împachetate cu grijă, pe o masă joasă.

Când fu complet gol, ea îl conduse până la jacuzzi şi îl ajută să se instaleze. Numai ce începură să-l biciuiască jeturile de apă, că o servitoare discretă intră cu paharul lui de Mekong.

De îndată ce-l termină, ieşi din jacuzzi. Se lăsă şters pe corp şi se întinse pe saltea. Două maseuze în tricou şi jeanşi îngenunchează lângă el, una masându-i umerii, cealaltă administrându-i un masaj cu piciorul, elaborat cu minuţiozitate…

Nu era decât debutul tratamentului.

Mental, colonelul Rang Nam îi mulţumi lui Buda pentru că l-a reîncarnat în pielea unui ofiţer de poliţie. Multiplica ofrandele către diferite temple, sperând astfel să fie reîncarnat într-o viaţă viitoare într-un elefant sau o cobra.

*

* *

Evgheni Makowski îşi continua „turneul”, în scopul structurării planului A, eliberarea şi repatrierea lui Viktor But, înainte de proces. Deplasându-se mai ales cu ajutorul moto-taxiurilor sau al metroului.

Coborî la staţia Thong La şi se afundă pe o stradă îngustă, ce mergea în zigzag, dincolo de Emporium, până la o clădire mare, toată albă, cu 50 de etaje. Paznicul, care îl cunoştea, îl salută cu un zâmbet. Rusul luă liftul până la etajul 20 şi sună la apartamentul 2004.

Îi deschise o brunetă minionă, îmbrăcată cu o rochie din bumbac cu imprimeuri. Avea chipul dur, nemachiat, dar destul de armonios.

— *Dobrîi den*[53]*,* Natalia, zise rusul, sper să ai ceva rece de băut…

— Ceai rece? *Namanao?* Apă?

— *Namanao.*

Se prăbuşi pe canapeaua din piele albă, în timp ce tânăra femeie se îndreptă către bucătărie.

Natalia Isakova era una dintre principalele matroane ale

[53] Bună ziua.

dispozitivului rusesc din Thailanda. Ea era cea care primea şi coordona fetele care ajungeau din Moscova, Irkutsk sau Kiev, pe unele chiar găzduindu-le şi care, în acelaşi timp, administra relaţiile cu protectorul lor, colonelul Petcharat Rang Nam.

Discretă, ştearsă, vorbind cu o voce suavă, nimeni nu o bănuia de asemenea îndeletniciri.

Natalia Isakova reapăru cu băutura pe care o sorbi dintr-o înghiţitură. Aşezând paharul, acesta anunţă:

— Trebuie să mă văd cu „Iaponski”. Repede. Era o poreclă a colonelului Petcharat Rang Nam, din cauza asemănării acestuia cu un japonez.

— E simplu, afirmă Natalia. Azi îşi face vizita săptămânală la Divana, pe strada 25. Vrei să verific dacă e acolo?

— *Pajalusta*[54]*.*

Ea sună la responsabila spa-ului şi închise câteva secunde mai târziu.

— E în plin tratament. Dacă mergi acolo într-o oră şi jumătate, va fi perfect.

— *Spasiba*[55]*.*

Evgheni Makowski profită pentru a se odihni puţin. Elementul nr. 1 al planului A era informaţia cu privire la soarta pe care i-o rezervau thailandezii lui Viktor But. Dacă, după cum se temea, aceştia ar decide să-l predea americanilor, trebuia neapărat ca el s-o ştie cu mult înainte.

Or, era unul dintre secretele cele mai bine păstrate din Thailanda. Ruşii nu aveau nici o şansă să-l afle prin canale oficiale. Numai un om precum colonelul de la Imigrări putea să-l cunoască.

Odată informaţia aflată, nu mai rămânea decât de organizat, mai întâi, evadarea lui Viktor But şi, mai apoi, scoaterea lui din Thailanda.

Pentru evadarea propriu-zisă, Evgheni avea deja un plan. Dar, după aceea, situaţia trebuia gestionată: nici vorbă de scoaterea imediată a lui Viktor But din Thailanda.

Trebuia deci să-l ascundă într-un loc sigur, pentru câteva zile sau săptămâni.

Evgheni Makowski găsise locul perfect la Pattaya. Era motivul pentru care trebuia, cu orice preţ, să-i îndepărteze pe americani de staţiunea balneară.

---

[54] Te rog.

[55] Mulţumesc.

Alter ego-ul Nataliei Isakova, la Pattaya, se numea Igor Krasilnikov. Un intelectual depravat care dirija dintr-un condominiu de lux, „Sea Orchid Apartments”, antena locală a reţelei de prostituţie. Ofiţerii superiori din poliţie şi din armata thailandeză erau înnebuniţi după frumoasele târfe rusoaice, iar el le furniza tot timpul altele noi. Uneori, peştii îi aduceau câte o virgină din Laos pe care o vindea generalului thailandez, conducător al Regiunii a Treia, la preţul aurului. Adora fecioarele şi era un produs ce nu se mai găsea de multă vreme în Rusia.

Ideea lui Evgheni Makowski era deci să-l ascundă pe Viktor But în acest apartament imens, în totală siguranţă.

Generalul poliţiei regale thailandeze, responsabil al Regiunii a Treia, primea 500.000 de bahti[56] pe lună pentru a proteja această reţea de prostituţie.

Viktor But ar fi la fel de în siguranţă în „Orchid Apartments” precum într-un seif.

După aceea, mai rămâne scoaterea din ţară. Şi aici, Evgheni avea câteva idei, dar nu erau deocamdată coapte. Totuşi, îl însărcinase pe Dimitri Korsanov să-i procure un paşaport virgin. Se găseau, furate de pe aeroportul internaţional de pe insula Samui şi inteligent cosmetizate.

Fără să-şi dea seama, Evgheni Makowski aţipise pe canapeaua albă, epuizat de căldură şi tensiune nervoasă.

*

* *

Colonelul Petcharat Rang Nam era alungit pe spate peste salteaua portocalie, cu corpul şi cu faţa acoperite cu prosoape calde, ceea ce-i dădea aerul unei mumii.

Trei maseuze acţionau în jurul lui, vărsând peste prosoape uleiuri parfumate menite să-i reînchidă porii pielii. În acelaşi timp, masându-i fiecare muşchi unul câte unul. Degete agile îi alunecau pe ceafă, iar el avea impresia că a fost reîncarnat în împărat. O uşoară muzică ambientală completa atmosfera relaxantă.

După jacuzzi, luase o pauză de masă. O altă delicioasă servitoare îi aduse o bere şi două cornete cu insecte prăjite, calde încă, cumpărate de la un stand din *Nana Plaza.* Trosneau între dinţi, iar colonelului Rang Nam, încă îi lăsa gura apă.

O voce dulce îi murmură la ureche:

— Noi am terminat, *khun* Petcharat. Vă dorim o mie de ani

[56] 15.000 de dolari.

fericiţi.

Cu picioarele goale, ele se deplasau într-un mod întru totul silenţios, încât nu le auzi ieşind din încăpere. El aştepta, cu pulsul mărit, cel mai bun moment al tratamentului său. Merita aşteptarea şi tresări când o voce dulce, cu accent străin, spuse cu voce joasă:

— *Sawadee Haa, khun* Rang Nam.

— *Sawadee Haa,* răspunse el.

Îşi spuse că nu recunoaşte vocea maseuzei sale obişnuite. Dar, ce importanţă avea! Necunoscuta trecu la îndepărtarea prosoapelor care îi acopereau corpul. Cum el îl atinse pe cel aşezat peste faţă, vocea îi ordonă:

— Nu încă, *khun* Rang Nam.

Se supuse. La Divana, nu avusese niciodată surprize neplăcute.

Mâinile reîncepură să-l atingă, pentru un nou masaj. Puţin diferit de celelalte: degetele păreau că-i zboară pe piele, insistând pe piept, pe abdomen, pe pulpe. Şi, în cele din urmă, atingând uşor prosopul ce-i acoperea mijlocul. Imediat, îşi simţi sexul întărindu-se şi ridicându-se, sub prosopul umed. Tresări când o limbă ascuţită îi atinse uşor un sfârc, apoi pe celălalt… Gemând de dorinţă, întinse o mână la întâmplare şi se lovi de o bluză încheiată. Pe pipăite, strecură o mână între doi nasturi şi descoperi căldura pielii de femeie. Coborî mai jos, întâlnind umflătura sexului ascuns sub nailon…

— Aveţi răbdare, *khun* Rang Nam, ceru maseuza.

Supus, îşi retrase degetele. Ca pentru a-l răsplăti, simţi cum ea îi înlătură uşor prosopul de peste mijloc. Sexul nu-i rămăsese decât câteva secunde în libertate. Încercuit de o mână suavă care începuse să-l ungă cu o cremă odorizantă pe bază de opiu şi umidificator vegetal.

Acum mâna nu-l mai masa, strângându-l la baza penisului. Avea impresia că acesta va exploda.

Vocea anunţă dintr-odată:

— Mă numesc Oxana, *khun* Rang Nam şi sunt aici pentru a vă destinde complet.

Prosopul alunecă în sfârşit de pe chipul său, iar el descoperi doi ochi gri, o gură mare roşie şi un piept magnific, mulat sub o bluză albă. Maseuză îşi desfăcu lent nasturii şi apăru complet goală, cu pubisul epilat. Pulsul colonelului Rang Nam urcă până la cer.

Pe aceasta, el nu o văzuse niciodată.

— Sunt nouă, explică Oxana. Vin direct de la Moscova. Dar ştiu cine sunteţi şi vă cunosc gusturile.

Gura ei se aplecă peste sexul lui şi îl înghiţi încet. Felaţia nu dură multă vreme. Cât să-l aducă în pragul exploziei.

Oxana se ridică şi, cu supleţe, îl încalecă pe thailandez, ghemuindu-se astfel încât să fie exact deasupra sexului ridicat. Ea îi luă mâna dreaptă şi i-o strânse în jurul membrului ţeapăn.

— Alegeţi, *khun* Rang Nam.

În acelaşi timp, ea începu să coboare foarte încet. Ofiţerul thailandez nu ezită decât câteva secunde, trăgându-şi sexul uşor în spate.

Fusese o fracţiune de secundă surprinzătoare, în momentul în care glandul îmbuibat de sânge atinse sfincterul maseuzei. Colonelul se aştepta să opună o anumită rezistenţă, dar sexul său fu înghiţit fără cea mai mică piedică, până ce fesele Oxanei se întâlniră cu abdomenul colonelului Rang Nam.

Cum se pusese cu faţa la el, el putea să-i mângâie sânii voluptuoşi pe când ea se mişca lin. Ea îl ghidă acum către deschizătura abdomenului ei.

Continuară astfel, alternând cele două orificii. Colonelul thailandez avea impresia că va muri de plăcere. Crema îl împiedica să explodeze imediat. Oxana se aplecă peste el.

— În care orificiu vrei să-ţi dai drumul?

— În gura ta, gâfâi Petcharat Rang Nam. Tânăra rusoaică se retrase printr-o mişcare graţioasă şi strânse buzele sale groase peste membrul în culmea exploziei, trăgând violent pielea spre rădăcina lui. Colonelul Rang Nam explodă într-un urlet de agonie. Oxana îl ţinea în gura sa, înghiţind tot ce ieşea din el. După aceea, îl şterse şi îşi puse bluza.

Îl ajută să se ridice, apoi să se îmbrace, după care îl anunţă:

— Cineva vă aşteaptă în salonul verde. Vă voi conduce.

Colonelul thailandez se lăsă pe mâna ei, încă ameţit şi puţin surprins. Nu era ziua în care Natalia îi plătea contribuţia lunară.

Un bărbos gras, cu cămaşa pătată de pete de transpiraţie, cu un pantalon de stofă prea strâmt, era prăvălit într-un fotoliu. Se ridică, adresă un *wai* respectuos ofiţerului şi anunţă într-o thailandeză perfectă:

— Sunt un prieten al Nataliei care mi-a zis că este posibil ca dumneavoastră să puteţi să-mi faceţi un serviciu.

Colonelul Rang Nam surâse prosteşte; în stadiul de fericire în

care se afla, ar fi zis „da” oricui.

CAPITOLUL VI.

Panouri şi reclame în rusă era postate pe toţi pereţii holului Royal Cliff Beach, cel mai bun hotel din Pattaya.

Uluitor…

Nimeni în jur, iar barmanul dormita la tejgheaua lui. Şi aici era criză. Totuşi, peste imensele golfuleţe ce dominau cele două piscine, se observa albastrul ispititor al mării Adaman. Ridicat pe cele mai înalte coline din Pattaya, Royal Cliff era bijuteria locului.

Malko zâmbi către Mai.

— S-a schimbat mult. Înainte, aici totul era în engleză sau în thailandeză.

Tânăra thailandeză oftă discret şi murmură cu vocea sa imperceptibilă:

— Ruşii iubesc mult Pattaya, *khun* Malko. Sunt atât de multe prostituate! Pot rămâne aici o mie de ani fără să le epuizeze pe toate…

Se îndreptară către recepţie, iar Malko preciza:

— Am rezervat două camere, bineînţeles. Mai emise un murmur ruşinat şi zise:

— *Khun* Malko, acest lucru ne va face să ieşim în evidenţă. Aici, când un străin vine cu o thailandeză, iau aceeaşi cameră. Nu mă deranjează.

Bunele sale intenţii nu fuseseră recompensate, totuşi el nu intenţiona să abuzeze în nici un fel de această situaţie… Totodată, remarca lui Mai era plină de înţelepciune. Turismul sexual nu admitea camerele separate… Malko ceru un apartament la ultimul etaj, iar recepţionera se topi de fericire: în mod vizibil, clienţii nu se călcau în picioare, încă de la sosire, o grămadă de servitori s-au aruncat ca nişte vulturi peste puţinele lor bagaje.

Parcă ar fi fost la castelul Marienbad. Royal Cliff era, cât se poate de evident, puţin ocupat.

— Sunt mulţi ruşi? o întrebă Malko în glumă pe recepţionera.

— Ah, da! zise ea extaziată. Sunt clienţi foarte buni. De altfel, soţia directorului este consulul Rusiei la Pattaya.

Malko înainta până la golfuleţul care domina cea mai mare dintre piscine: nici urmă de om…

Totuşi, venind pe autostrada din Bangkok, în prelungirea şoselei Sukhumvit, descoperise un Pattaya mult diferit de satul amintirilor sale. Zeci de case nou-nouţe, buticuri cât vedeai cu ochii şi hoteluri aliniate de-a lungul şoselei Sukhumvit, pe întinsul plajelor, chiar şi două moschei noi cu minaretele mărginite de difuzoare.

Cert, în loc de trei ore, traseul de la Bangkok se redusese la jumătate, iar şoseaua aproape că nu mai avea nici o gaură. Când se ieşea de pe ea, era altă mâncare de peşte: drumurile care escaladau colina către Royal Cliff erau aproape în întregime din pământ bătătorit.

Ajunseră în sfârşit la apartamentul lor, escortaţi de o mulţime de angajaţi, pregătiţi să respire în locul lor. La fiecare zece metri, unul dintre ei se înclina profund, întrebându-i dacă au avut o zi bună.

Abia rămaşi singuri, Mai anunţă:

— Voi dormi pe canapeaua din *sitting-room, khun* Malko. Este foarte mare.

Ţinând cont de gabaritul ei, totul i se părea imens…

Malko privi fotografia misterioasei Oxana şi o întrebă pe Mai:

— Ştiţi unde se află salonul de masaj în care ar lucra fata aceasta?

— Da. Pe bulevardul Jomtien Beach, colţ cu strada 11, chiar înainte de *Grand Jomtien Palace.* Vreţi să mergem?

Malko nu reuşi să-şi ascundă un zâmbet.

— Mai, ar fi mai bine dacă aş merge singur. Se presupune că sunt un străin în căutare de carne proaspătă… Cât despre dumneavoastră, ar fi bine să mergeţi la Pattaya Beach, să vedeţi dacă puteţi obţine informaţii despre ruşi. Ne revedem aici.

*

* *

Taxiul cobora spre plaja Jomtien, mai puţin poluată ca Pattaya Beach, la nord, dar cu o aranjare aproape similară: către mare, şezlonguri goale, către oraş, un şir neîntrerupt de baruri, restaurante, saloane de masaj, hoteluri mici. Malko coborî în faţă la *Grand Jomtien Palace* care nu avea nimic dintr-un palat în afară de nume. Câteva cuburi albicioase mai sus de Jomtien Beach. Urcă pe jos până la colţul cu strada 11. Nu puteai rata „Pink Paradise”, salonul de masaj recomandat de Oxana. O micuţă baracă albă cu vitrinele acoperite cu anunţuri în engleză şi rusă, lăudând calităţile prestaţiilor. Toate formele de masaj, de

la „foot-massage” la „body-body”, în mod clar mai diabolic.

Împinse uşa, declanşând o sonerie melodioasă care făcu să apară o micuţă thailandeză, complet refăcută: buze umflate cu colagen, sâni precum obuzele şi o fustă mini care se oprea chiar dedesubtul pubisului. După un *wai* ceremonios, ea se informă despre dorinţele lui, arătându-i diferite „programe”. Malko îl alese pe cel de 1500 de bahti, servitoarea arătându-i numaidecât un respect la înălţimea preţului.

— Aveţi mulţi clienţi? întrebă el.

Thailandeză arboră, într-un mod amuzant, o grimasă de dezolare.

— Nu, nu mult, no good season.

O urmă într-o cabină de masaj şi îi fu înmânat un album.

— You make choice, all giris very good[57]*.*

O galerie de thailandeze zâmbitoare, cu unghii roşii interminabile, ca nişte gheare, mulate în bluziţe albe ceva mai mari ca un sutien de plajă.

Malko îi returnă albumul şi întrebă:

— No foreign? I want foreign girl?[58]

La Pattaya, aceasta nu putea fi decât o rusoaică.

Thailandeza manifestă o stare de nervozitate, apoi se aruncă asupra unui telefon pentru o lungă conversaţie în thailandeza, în mod vizibil depăşită de situaţie. Reveni spre Malko, afişând un zâmbet de încântare.

— OK, foreign girl. Half hour. Now, you go with Kat. Kat, number one?[59]

Kat apăru, toată un zâmbet, cu bluza umflată de un piept foarte siliconat şi îl ajută pe Malko să se dezbrace. Cum se încăpăţâna să-şi păstreze slipul, ea îi întinse un prosop, râzând cu subînţeles şi coborându-şi, în mod pudic, privirea în pământ.

— Body-body?

Fără să aştepte un răspuns, ea începu să-l ungă cu un ulei aromat. Apoi, îşi scoase bluza şi apăru îmbrăcată doar cu slip negru care nu trebuie să fi cântărit mai mult de douăzeci de grame. Delicat, ea îl întoarse pe spate, începând să se onduleze într-un mod extrem de sugestiv. El simţea vârful sânilor zgâriindu-i spatele. Avea impresia că este cu un pui de animal

---

[57] Dvs. alegeţi, toate fetele sunt foarte bune.

[58] Străine? Vreau o străină.

[59] OK, fată străină. Jumătate de oră. Acum, mergeţi cu Kat. Kat este superbă.

afectuos.

La un moment dat, simţi o mână alunecând între el şi saltea, apoi strângându-se în jurul sexului său.

Kat susură cu o voce mângâietoare:

— *Special massage,* 500 de bahti.

— *Later*[60]*,* ripostă Malko.

Se întreba dacă o va vedea apărând pe Oxana, cea care provocase moartea „strânger”-ului CIA.

*

* *

Evgheni Makowski opri maşina în faţa intrării de la „Sea Orchid Apartments” şi coborî geamul portierei, aruncându-i supraveghetorului:

— Merg la *khun* Igor.

Thailandezul ridică bariera şi rusul parcă la baza imobilului de 40 de etaje, la umbră. Nu-i luase decât o oră şi un sfert pentru a ajunge de la Bangkok, dar acest traseu, mai degrabă relaxant, nu-i calmase temerile. Totuşi, în aparenţă, întrevederea sa cu colonelul Petcharat Rang Nam se derulase relativ bine.

Când euforia generată de prestaţia excepţională a Oxanei se disipase, colonelul Rang Nam, mirosind oportunitatea afacerii, se pusese la discuţii dure cu privire la mărimea „recompensei”. Când anunţase cifra de şase milioane de bahti[61], Evgheni Makowski îşi manifestase dezacordul.

Încercase să discute, dar, fără să-şi abandoneze surâsul thailandez, colonelul nu renunţase la un baht. Simţea că interlocutorul său avea într-adevăr nevoie de această informaţie… Evident, rusul nu putea şti că era vorba despre o datorie strigătoare la cer către un „loan-shark” din Yeowarat care îl ameninţase că va atenta la integritatea fizică a colonelului…

Odată de acord asupra sumei care trebuia vărsată în ziua în care îi va comunica informaţia lui Evgheni Makowski, se despărţise cu o serie nesfârşită de *wai…*

Rusul calculase că mai rămâneau treisprezece zile până la data înfăţişării lui Viktor But în faţa tribunalului thailandez care trebuia să-i decidă soarta.

Colonelul Rang Nam promisese pe capul lui Buda că nu va da greş…

---

[60] Mai târziu.

[61] Circa 200.000$.

Această promisiune ar fi asigurat pe cineva mai încrezător decât Evgheni Makowski, dar rusul trăia de ceva vreme în Thailanda şi ştia că un thailandez detestă să piardă o oportunitate, spunând întotdeauna „da” chiar dacă retractează pe urmă, dând explicaţii pompoase… Şi apoi, perspectiva câştigării a şase milioane de bahti, chiar şi retrocedând o parte din ei, l-ar putea face să-şi piardă minţile.

Şi să-l facă să spună orice prostie.

În ciuda acestor rezerve, Evgheni Makowski era obligat să se încreadă în „sursa” lui. Această informaţie era baza oricărei operaţiuni.

Planul A era, totuşi, în pregătire: evadarea lui Viktor But.

Era la Pattaya pentru a pune la punct partea a doua a planului: ascunderea lui Viktor But şi, apoi, scoaterea lui din ţară.

Luase liftul până la etajul 31 şi sună la o uşă masivă din tec, neagră ca abanosul. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise spre o blondă cu privirea fixă, cu gura încremenită cu botox, cu umeri de docher, fese enorme şi picioare precum nişte stâlpi, îmbrăcată cu o rochie stretch neagră, ceva mai largă decât o centură, cu picioarele goale.

— Igor e aici? întrebă Evgheni Makowski.

— *Da.*

O urmă într-un penthouse mare, cu vederea spre marea Andaman. Prin arşiţa grea, se puteau zări chiar şi insulele Koh Larn. Blonda dispăruse, iar rusul se instala pe o canapea uzată, în mijlocul unei dezordini incredibile. Mai întâi cărţi, grămezi de cărţi, peste tot! Şi tablouri aranjate de-a lungul pereţilor. Un aspirator era abandonat în mijlocul camerei, ca un monstru fulgerat, lenjerie feminină atârna pe toate mobilele, în mijlocul sticlelor goale şi printre scrumierele pline. Mai multe sticle de bere erau sub o măsuţă. Un uşor iz de haşiş plutea în atmosferă.

O voce se auzi în spatele său.

— *Dobrîi den,* Evgheni!

Evgheni se întoarse: Igor Krasilnikov, gazda, tocmai intrase, cu chipul puhav de la alcool, acoperit de o claie de păr vâlvoi, cu cămaşa peste un pantalon fără forme, un aerul vag al unui savant nebun… Ceea ce şi fusese într-o altă viaţă: un fizician luminat al Uniunii Sovietice, trimis în şomaj din cauza închiderii institutului unde lucra.

Categoric, era proxenet cu normă întreagă, iar tendinţele sale intelectuale se estompau văzând cu ochii. Acest apartament cu

cinci dormitoare era capul de pod al reţelei ruseşti de prostituţie din Pattaya. Igor găzduia întotdeauna o duzină de fete proaspăt „importate” şi putea apela la şeptelul local în caz de urgenţă.

Se aşeză pe jos, cu spatele rezemat de un balansoar şi suspină:

— Ce nebunie a fost aici! Aseară, a avut loc o mică petrecere cu generalul comandant al Regiunii 3 şi cu trei dintre coloneii lui: au sosit, îndopaţi cu Viagra şi s-au dezlănţuit pe fete. Nu mai făceau faţă. A trebuit să apelez la târfe din strada 13 pentru a-i termina! În cele din urmă, au lăsat 5000 de dolari... Sper că n-ai venit să consumi şi tu, zise el cu un zâmbet cu subînţeles. Sunt ameţite. Trebuie lăsate să-şi revină.

Blonda reapăru, ţinând două sticle de vodcă pe care le aşeză pe măsuţă.

— Ţi-o prezint pe Lara, zise Igor. Thailandezii sunt înnebuniţi după ea.

Evgheni Makowski îşi spuse că thailandezii aveau gusturi ciudate.

— Am să-ţi spun două chestii, anunţă Evgheni.

— Dă-i bice.

— Pot să ascund o persoană aici fără a risca să vină cineva să o caute?

Igor Krasilnikov goli un păhărel de vodcă şi se lansă:

— Generalul ne ia 10.000 de dolari pe lună pentru a ne asigura liniştea. Am toate numerele lui de telefon mobil şi un număr de fix cu instrucţiuni.

— Şi poliţia?

— Şi ei primesc, iar colonelul care are în răspundere Jomtien este unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri. De ce?

— Viktor But.

— A fost eliberat?

— Nu, dar ar putea fi, de noi.

— Înţeleg.

Igor Krasilnikov nu puse nici o întrebare. Viaţa îl făcuse prudent. Se mulţumi să răspundă cu un zâmbet.

— Viktor va fi binevenit şi va putea recupera întârzierea cu partidele de sex... *Compliment ofthe house*[62]*.*

Cei doi bărbaţi râseră, oarecum mai relaxaţi.

— A doua chestie, anunţă Evgheni Makowski. Aş avea nevoie şi de o şalupă. Genul cabin-cruiser. Puternică şi rapidă, de

[62] Din partea casei.

preferinţă fără echipaj thailandez.

— Pentru a merge departe?

— Da, suficient, dar cu retur în aceeaşi zi.

— Cunosc un tip în port, Sam Lo. Închiriază *speed-boats* echipate cu două motoare Yamaha de 200 de cai. Bombe. Pentru droguri?

— Nu.

— OK. Uite numărul lui, vorbeşte engleza. Vii din partea mea. Dă preţ bun.

— Ştii să conduci chestiile alea?

— Da.

— *Haraşo,* plec. Ne vedem.

Avea o idee pentru a-l scoate din ţară pe Viktor But, plecând din Pattaya. Bineînţeles, ar fi putut să-l amestece într-un grup de străini ce pleca spre Laos, dar exista totuşi un risc la controlul de la frontieră. Dimpotrivă, planul său era lipsit aproape în întregime de riscuri.

În fiecare zi, mai multe vapoare părăseau portul Pattaya, având ca destinaţie insulele din vecinătate. Bineînţeles, nu exista nici un fel de control, aceste insule aparţinând Thailandei, iar turiştii întorcându-se în aceeaşi seară.

Ideea sa era simplă. Cu un vapor rapid, cu o viteză de 30 de noduri, putea, în două ore, să ajungă în larg, în afara apelor teritoriale. Continuarea depindea de Moscova. Evgheni Makowski ceruse să fie alocat misiunii de salvare a lui Viktor But un submarin clasic – din clasa Kilo.

Unele erau la baza din Vladivostok şi nu exista nici o problemă tehnică să nu coboare până în largul apelor Thailandei.

Graţie tehnologiei GPS, era posibilă fixarea unei întâlniri exacte, departe de coasta Thailandei.

Operaţiunea nu putea să dureze mult timp. Submarinul ieşea la locul convenit, îl lua pe Viktor But şi pornea spre adâncuri, în timp ce vaporul care-l adusese revenea la Pattaya.

În momentul în care Evgheni se ridică, apăru o altă fată, superbă, cu părul lung roşiatic, un chip perfect şi ochii gri-albaştri extraordinari. Doar picioarele, ceva mai groase, îi stricau silueta.

— Ea este Mariana, anunţă Igor. Pleacă la muncă. Poţi s-o duci tu? Ar scuti un taxi.

— Da.

— Pe Jomtien Beach, avem un salon de masaj acolo, colţ cu

strada 11.

— *Vsie normalno!*[63] adăugă Evgheni.

Mariana căsca de-i plesnea maxilarul.

— Sper ca afurisitul ăsta să nu mă reţină multă vreme, bombăni ea. Am dormit trei ore. *Dobro.* Să-mi iau geanta.

Când aceasta ieşise, Igor adăugă:

— Tocmai a sosit de la Moscova, părăsită de masculul ei. Are un caracter de rahat şi nu-i place s-o sugă…

Evgheni era deja în picioare.

— *Haraşo.* Mă duc să-l văd pe tipul cu vapoarele şi mă întorc înainte de a porni spre Bangkok.

— Ai fi putut să mai rămâi.

— Mai am chestii de făcut pentru ziar, suspină Evgheni Makowski.

Era foarte atent în susţinerea acoperirii folosite. Dintre cei trei jurnalişti prezenţi la Bangkok, el era cel mai respectat.

*

* *

Malko rămăsese singur în cabină, abandonat de maseuză thailandeză, dezamăgită că i-a refuzat masajul special.

În uşă apăru, dintr-odată, o creatură minunată ce îşi aruncă privirea asupra lui, cu o indiferenţă vădită. Îmbrăcată cu o rochie galbenă, cu nasturi în faţă şi de lungime normală; i se adresă lui Malko.

— *Gavarite pa ruski?*[64]

— *Da.*

Se destinse puţin, trase un scaun şi deschise cu sârg ultimii nasturi ai rochiei, ademenindu-l cu picioarele cărnoase şi chilotul alb.

— *Dobro,* anunţă ea, se pare că ai cerut o rusoaică să te termine. Face 10.000 de bahti. Nu fac oral şi nici normal. Îţi convine?

Un pic surprins, Malko zâmbi.

— *Da.*

În faţa acestei dorinţe evidente, ea mai desfăcu un nasture în jos şi doi în sus, înainte de a preciza:

— Poţi să ridici catargul dacă vrei.

Îi şi apucase sexul. Ochi în ochi, începu să-i maseze sexul, mai

---

[63] Desigur.

[64] Vorbiţi rusa?

întâi încet, apoi mai repede, cu privirea absentă. Conştiincioasă, dar absentă.

Malko simţi totuşi plăcerea urcând; ea îşi dădu seama şi acceleră, mulgându-l ca pe o vacă. Până la ejaculare. Îşi retrase repede mâna, se ridică, îşi încheie rochia şi adăugă:

— Plăteşti la casă. Nu te prosti. N-o să-ţi meargă…

— Aşteptaţi, insistă Malko, ultima dată, am avut o fată superbă, Oxana.

— Nu cunosc.

— Puteţi să vă interesaţi?

Rusoaica se opri în uşă, ezitând, apoi zise:

— Eşti la hotel?

— Da. Royal Cliff.

Era vizibil că-şi schimbase părerea despre el.

— Ce cameră?

— 424.

— *Dobro.* Să văd dacă pot să v-o trimit. *Da svidania*[65]*.*

— Aşteptaţi, zise Malko, nu vreţi să ieşim la o cafea?

Se întoarse zâmbind ironic.

— Nu am timp! Dacă vrei să mă revezi, vii aici şi o ceri pe Mariana.

*

* *

Mai lenevea pe marginea piscinei de la Royal Cliff. Când îl văzu pe Malko, se ridică şi îi sări de gât, mulându-se îndelung pe lângă trupul său. În faţa gestului său de recul, ea îi murmură la ureche:

— Nu trebuie să ne facem remarcaţi, *khun* Malko, aici, străinii care vin cu fete o fac întotdeauna pentru bum-bum.

Pufni în râs, încă lipită de el, înainte să se întindă din nou.

— Aţi găsit ceva, întrebă ea, la salonul de masaj?

— Nu prea, recunoscu Malko.

Ea îi ascultă povestea, apoi adăugă:

— În oraş, am aflat că multe fete rusoaice sunt strânse într-un apartament mare, dar nimeni nu ştie unde se află. Poate că această Oxana este şi ea acolo.

— Mâine, vreau să mă întorc la salonul de masaj şi să o întreb pe Mariana. Aţi putea observa şi urmări fetele care ies de acolo? Propuse Malko.

— Am s-o fac, afirmă Mai fără să ezite. Cu un moto-taxi e uşor.

---

[65] La revedere.

Picături enorme de ploaie începură să cadă. Se refugiaseră în piscină, unde apa avea vreo 30°.

*

* *

Când Evgheni Makowski ajunse înapoi la apartamentul lui Igor, după ce se informase asupra poziţiei unui vapor, trei fete stăteau la taclale în salon, bând ceai. Una îmbrăcată, celelalte două în sutien şi chiloţi.

Rusul se aşeză lângă ele.

— Igor e aici?

— Nu, s-a dus în oraş la noul Mall „Central” să-şi cumpere cărţi. Vrei ceai?

Povesteau. Cea care îl servise cu ceai se numea Valeria, o brunetă splendidă, vizibil inteligentă, cu diplomă în pediatrie, care decisese să vină să-şi câştige bani de *dacea*[66] la Pattaya. Cea mai frumoasă dintre cele trei era Mariana, care revenise din Jomtien Beach. Când Valeria dori să i-o prezinte, Evgheni preciza numaidecât:

— Ne-am cunoscut mai devreme. Urma să facă un masaj, adăugă el zâmbind.

Frumoasa rusoaică făcu o faţă lungă.

— Nu mă pricep la masaj. Am impresia că sunt o fermieră, din fundul Uralilor.

Valeria izbucni în râs.

— E mai puţin obositor decât să sugi penisuri…

Mariana ridică din umeri şi întrebă în treacăt:

— Apropo, este o fată care se numeşte Oxana, aici?

Nici una dintre fete nu deschise buzele. Toate primiseră dispoziţii de la Igor. Dacă cineva întreabă de Oxana, ea nu a existat niciodată. Dar Evgheni era cât pe ce să-şi răstoarne ceaşca de ceai.

— De ce întrebi?

— Tipul pe care l-am masat a întrebat de ea, zise Mariana.

Rusul simţi cum îi creşte pulsul. Imposibil să fie o coincidenţă: Oxana nu lucrase niciodată la saloanele de masaj. Era rezervată pentru colonei.

— E tot ce ţi-a spus? întrebă el.

— Mi-a spus unde stă: Royal Cliff, camera 424.

— Cum arată?

— Un tip bine făcut, blond, vorbeşte rusă, dar nu e rus.

---

[66] Vilă.

— *Spasiba,* zise Evgheni.

Uşa se închise: Igor revenise cu o pungă de plastic, plină de cărţi. Numaidecât, Evgheni îl trase deoparte, relatându-i conversaţia cu Mariana.

— Verifică dacă tipul ăsta a mai venit la masaj, ceru el.

Igor era deja la telefon vorbind la salonul de masaj. Când închise, anunţă pur şi simplu:

— Recepţionera mi-a zis că tipul nu a mai fost niciodată pe-acolo…

Evgheni Makowski nu răspunse. Edificat: greşeala lui Dimitri Korsanov începea să se fructifice, dacă se putea spune aşa.

— Ai oameni de încredere aici? Îl întrebă pe Igor.

Rusul ridică două degete.

— Doi: Gleb şi Boris.

— Sunt absolut siguri?

— Erau cu Oxana şi Dimitri, alaltăseară.

— Ce fac de obicei?

— De toate. Transportă fetele, bodyguard, îi fac să dispară pe micii concurenţi din localitate, cumpără *Yaa Baa.* În prezent dorm, în Pattaya. Au apartamente pe Second Road. Vrei să-i vezi?

— Da.

Dacă, după cum se temea, clientul salonului de masaj venea să ancheteze despre Oxana, deci asupra morţii poliţistului thailandez, nu trebuia să-i dea timp să ajungă la cuibul lor.

CAPITOLUL VII.

O căldură lipicioasă apăsa asupra puţinilor clienţi din „Best Friends”, un bar-restaurant mare, deschis nonstop, la colţul străzii 13/4 cu aleea de la ţărmul mării. Ventilatoarele leneşe agitau degeaba aerul îmbâcsit de fumul de ţigară şi mirosul de alcool, căci temperatura nu scădea nici cu un grad. Cămaşa de mătase a lui Malko i se lipise de tors din cauza transpiraţiei.

Aliniate în lungul barului sau aşezate la mesele mari rectangulare, ciorchini de prostituate fără treabă se aruncau către orice client. Lângă ele, un australian gigantic bea sticle cu bere care păreau să-i relaxeze burta enormă, înconjurat de o duzină de fete care încercau să-i atragă atenţia.

Răbdătoare, ele ştiau că va termina prin a ceda avansurilor lor.

Mai, cocoţată pe un taburet cât ea de mare, se aplecă spre Malko.

— Îi vedeţi pe cei doi tipi de acolo, *khun* Malko? Sunt ruşi.

Cei doi oameni erau aşezaţi la o masă retrasă, încărcată cu bere. Unul avea părul prins în coadă şi chipul ca o lamă de cuţit, celălalt, cu craniul ras, masiv, cu corpul mulat într-un tricou de o curăţenie îndoielnică, evoca un ţapinar.

— Turişti?

— Nu, vin aici foarte des, am întrebat aseară. Locuiesc la Pattaya, dar nu se ştie unde.

O maşină de poliţie trecu încet pe Pattaya Beach Road şi dădu un claxon. Unul dintre barmani adresă un salut vesel şoferului…

Chiar dacă erau puţini străini, promenada colcăia de lume, între târfe fără treabă şi nenumărate standuri instalate pe trotuare, oferind de toate, de la frigărui la CD-uri piratate. Majoritatea hotelurilor erau goale. La fel ca şi centrele comerciale, nou-nouţe şi numeroasele proprietăţi ridicate la umbra lor.

Blackberry criptat al lui Malko emise un sunet jalnic.

Era Gordon Backfield, cu care vorbise ceva mai devreme.

— Am o veste bună, anunţă acesta, veţi primi întăriri.

— Ce întăriri?

— Chris Jones şi Milton Brabeck. Langley mi-a ordonat să vi-i

expediez. Moartea lui Pisit Aspiradee a traumatizat agenţia.

— Vor veni la Pattaya? întrebă Malko surprins.

— Aici are loc acţiunea pentru moment. Mi-aţi spus, mai devreme, că ancheta dumneavoastră nu era decât la început… Mai nu poate să vă servească de „baby-sitter”. Dacă totul merge bine, vor ajunge mâine la Bangkok. Le dau un şofer şi vii trimit.

Odată bucuriile de la „Best Friends” epuizate, Mai şi Malko coborâră de pe taburetele lor, afundându-se pe strada 13/4. Neoanele ţipătoare luminau din toate părţile saloanele de masaj, barurile, „live-show”-urile, saloanele de tatuaj. Trebuia să se strecoare printre sutele de motociclete ce ocupau şoseaua îngustă pe ambele părţi. Aproape la fiecare metru, un proxenet te trăgea de mânecă. Unul dintre ei o traseră pe Mai, murmurându-i câteva cuvinte la ureche.

— Este un club de *Katoi,* explică ea.

— Ce-i asta?

— Transsexuali, sunt mulţi aici.

Malko încetinise. Se opri în faţa barului Las Vegas şi-i văzu trecând prin spatele lui pe cei doi ruşi de la „Best Friends” care mergeau spre Second Road. Putea fi o coincidenţă sau altceva. Era urmărit?

— Putem merge la cazinoul unde se află această Oxana? O întrebă el pe Mai.

Thailandeză avu un râs jenat.

— Nu acceptă străinii…

— Totuşi, au fost acolo Oxana şi acest rus, Dimitri Korsanov.

— Cineva i-a introdus. Cât despre prostituate, ele joacă mult şi pierd întotdeauna.

Erau chiar în spatele celor doi ruşi. Aceştia făcură la stânga spre Second Road şi se afundară într-o mică zonă comercială cu magazine închise. Ca apoi să dispară.

— Unde au dispărut? Întrebă Malko.

— Aici se află intrarea cazinoului „Number One”, explică Mai.

— Mergeţi şi aflaţi, ceru Malko. Aştept aici. Mai reapăru, surescitată şi adăugă:

— Sunt în cazinou, am vorbit cu cel de la intrare, mi-a zis că-i cunoaşte. Vin des, dar nu sunt turişti. Locuiesc ceva mai încolo, pe Second Road.

— Cu ce se ocupă?

Thailandeza avu un gest evaziv.

— Nimic, în mod oficial.

Opri un taxi ca să se întoarcă. În holul de la Royal Cliff, Mai luă, ostentativ, mâna lui Malko trecând prin faţa recepţiei, pentru a o lăsa mai apoi în lift, pufnind în râs.

Ajunşi în apartament, ea fugi pe terasă, iar Malko se culcă.

Adormi fără să-şi dea seama.

*

* *

Boris Titov şi Gleb Papuşin nu veniseră să joace, ci să se întâlnească cu doi traficanţi de *Yaa Baa,* de la care se aprovizionau câteodată. Nişte huligani thailandezi, mişei, vicioşi şi răi, care, ocazional, făceau pe proxeneţii, când furnizau fete locale reţelei ruseşti.

Beau bere la bar, în mijlocul vociferărilor jucătorilor.

La a treia bere, Pichai, „şeful”, întrebă:

— *You need giris number one?*[67]

Gleb dădu din cap dezaprobator.

— *Niet.*

— *Yaa Baa?*

— Nu.

În faţa nedumeririi lui Pichai, rusul îi explică ce dorea. Cei doi huligani se consultară în thailandeză.

— 300.000 de bahti[68], conchise Pichai. Jumătate în avans.

*

* *

Malko se trezi brusc. Primul lucru pe care îl zări fu chipul zâmbitor de copil al lui Mai. Thailandeză avea bustul gol, cu sânii ei mici ţuguiaţi şi ridicaţi şi îl anunţă, confuză:

— *Khun* Malko, nişte tipi întreabă de tine la recepţie.

Aruncă o privire la Breitling-ul său. Zece şi zece. Decalajul.

— Nişte tipi?

— Da. Doi americani, foarte mari.

Nu puteau fi decât Chris Jones şi Milton Brabeck!

Luă receptorul, apelă la recepţie şi ceru:

— Vreau cu tipii care mă caută.

— Alo, zise vocea masculină a lui Chris Jones, câteva secunde mai târziu.

— Chris, anunţă Malko, cobor în douăzeci de minute. Mergeţi la bar şi relaxaţi-vă…

---

[67] Aveţi nevoie de fete „super”?

[68] Circa 10.000 $.

„Gorila” chicoti.

— După douăzeci şi opt de ore de zbor, am impresia că sunt mort. În plus, e o căldură nenorocită aici şi e plin de „gooks[69]”.

— E ţara lor, preciza Malko. Hotelul e climatizat.

Se băgă sub duş.

*

* *

Cu costumele lor şifonate ca nişte cârpe, cravatele într-o parte, figurile trase, Chris Jones şi Milton Brabeck, „gorilele” de şoc ale Diviziei de Operaţiuni a CIA, erau greu de ignorat. De la bar, Chris Jones năvăli peste Malko şi îi strivi falangele.

— My God, am crezut că nu mai ajungem niciodată! Un „deputy” al COS ne-a luat de la aeroport pentru a ne conduce direct aici…

— Am dormit în maşină, plusa Milton Brabeck. Eu nu mai sunt bun de nimic. Am impresia că m-am descompus…

— Vă veţi relaxa la piscină, îi sfătui Malko. Apoi, veţi fi ca noi.

— Mor de foame, suspină Chris Jones. E şi mâncare pentru albi, aici?

— Au nişte lăcuste prăjite foarte bune, afirmă Malko. Şarpe, dar şi pizza şi hamburgeri.

Mai tocmai sosise. Ea adresă un *wai* respectuos celor două „gorile” de la CIA, care o priviră, epataţi, cu braţele legănate.

— Este interpreta noastră, preciza Malko. Mai ajungea aproximativ până la mijlocul celor doi bărbaţi. Clădiţi din masă musculară, devotaţi drapelului înstelat şi lui Malko, nu se temeau în viaţă decât de insecte şi de maladiile tropicale… În general înarmaţi precum nişte mici portavioane, erau cei mai buni „baby-sitter” ai agenţiei.

Pentru ei, lumea se termina pe coasta de est a Statelor Unite. Mai departe, era o planetă necunoscută.

În momentul în care părăseau barul, o blondă halucinant de frumoasă coborî din lift: un piept de-ar fi invidiat-o şi Marilyn Monroe, un posterior arcuit, buzele botoxate la maxim, picioare lungi ce izvorau dintr-un şort minuscul şi un mers de adevărată curvă tropicală.

— *Holy cow!*[70] murmură Milton Brabeck. Nu regret voiajul.

Mai se prăpădea de râs.

---

[69] Gălbejiţi.

[70] Doamne sfinte!

— E un *katoi,* şuşoti ea.

— Un transsexual, preciza salvator Malko.

Cei doi americani erau să-şi înghită cravata.

— Ne vedem la piscină într-o oră.

*

* *

Fără să ia micul dejun, Mai plecase la pândă în faţa salonului de masaj din strada 11, călare pe un moto-taxi închiriat cu ora. A trebuit să aştepte două ore, la umbra unui bar din vecinătate, pentru ca o *farang* să iasă din salon. Aceasta luase un taxi, iar Mai o urmase pe moto-taxi.

Taxiul, după ce virase pe un drum bătătorit, se oprise în faţa unei reşedinţe albe, recent răsărite din pământ. Când Mai încercă să pătrundă, paznicii thailandezi au împiedicat-o.

Vizibil foarte prevăzători, luând-o drept prostituată. Se băgase în vorbă, pretinzând că mergea să-şi vadă o prietenă rusoaică, Oxana, dar plecase cu o singură informaţie: numele reşedinţei, înscris pe o placă de bronz, „Sea Orchid Apartments”.

*

* *

Telefonul sună lângă patul lui Igor Krasilnikov: rusului îi luă ceva timp până să se dezmeticească din ceaţa vodcii şi să înţeleagă ce se dorea de la el. Apelul venea de la unul dintre paznicii postaţi la intrarea pe domeniu.

— *Khun* Igor, zise cel care vorbea cel mai bine engleza, cineva s-a interesat dacă sunt ruşi aici. A pretins că are o prietenă care locuieşte aici, o rusoaică, cu nume rusesc.

— Oxana? întrebă Igor Krasilnikov, complet trezit.

— Da, asta e, confirmă paznicul.

— Unde e fata asta?

— A plecat.

— E o thailandeză?

— Da.

— OK, dacă revine, să mă previi.

O va invita sus, iar Boris şi Gleb îşi vor face plăcere din a o face să scuipe tot ce ştie. Noroc că lansase o contraofensivă. Totuşi, nu-i plăcea deloc acest lucru. După clientul ciudat de la salonul de masaj care o căuta tot pe Oxana, era deja prea mult…

Trebuia să-l prevină pe Evgheni Makowski.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck etalaseră pe măsuţa roz ornată cu elefanţi conţinutul unei valize metalice.

— Nu am putut aduce nimic de Acasă, suspină Milton Brabeck, e tot ce ne-a dat acel „deputy” care ne-a aşteptat. În plus, a trebuit să semnăm o chitanţă.

— Aceste arme aparţin staţiei din Bangkok, remarcă Malko, e normal.

— Erau totuşi două Glock-uri cu cincisprezece cartuşe şi două revolvere mici Smith & Wesson, două pistolete „două degete” cu toc pentru gleznă şi câteva hamuri. Nici o grenadă şi nici un Uzi! Era cu mult sub dotarea lor obişnuită.

— Cu cine ne batem? întrebă Milton, pragmatic.

— Poate cu nimeni, replică Malko. Suntem în perioada explorării.

Le explică situaţia. La cuvântul „ruşi”, chipurile celor două „gorile” se luminară.

— Aşa deci, sunt rusnaci! Nu credeam să vină atât de departe. Revenim în vremurile bune. Deci, tot comunişti au rămas, dracii ăştia!

Comuniştii şi ţânţarii erau cele două obsesii ale sale.

— Nu, îl asigură Malko, dar sunt la fel de periculoşi. Pentru moment, aranjaţi-vă echipamentul în cutie. Când vom ieşi, veţi pune câte un Glock la centură, pe sub cămaşă.

Milton Brabeck îl privi îngrozit.

— Dar asta fac gangsterii din Los Angeles! Noi avem tocuri.

— Purtat sub o cămaşă, se vede, preciza Malko, iar peste şi mai mult. Or, aici nimeni nu poartă haină. Ajunge să porţi cămăşi suficient de largi. Eu voi lua un „două degete”.

— Şi prietena dumneavoastră poate pune nişte muniţie în poşetă?

— Nu este „prietena” mea, corectă Malko.

Chris Jones îşi înăbuşi un râs politicos.

— Ah, da? Staţi în acelaşi apartament…

— E o acoperire, protestă Malko. La Pattaya, castitatea nu e bine văzută.

— Putem să avem şi noi o „acoperire”? întrebă Milton Brabeck fără ruşine.

— În seara asta, o să încercăm să vă găsim una, promise Malko. Acum, coborâm la piscină. Trebuie să sosească şi Mai.

*

* *

Erau 47°C la umbră şi mult mai multe la soare…

De altfel, piscina era goală. Chris şi Milton, care doriseră să se bronzeze, arătau ca nişte raci bine făcuţi.

Mai apăru o jumătate de oră mai târziu, cu un prosop în jurul corpului, se descoperi şi plonja în piscină. Când ieşi, se alătură lui Malko. Ochii ei sclipeau de excitaţie.

— Ştiu unde locuiesc prostituatele rusoaice, anunţă ea.

Malko o ascultă: era un mare pas înainte.

— E formidabil! Aprobă el.

— Nu este totul, completă thailandeză. Când m-am întors, l-am văzut pe unul dintre ruşii de aseară. Era singur, la bar.

— Nu-i o coincidenţă, concluziona Malko. Diseară, vom da o raită în împrejurimile lui „Sea Orchid Apartments”. Dar, mai înainte, vom încerca să-i reperăm pe cei doi ruşi.

— Ar trebui să închiriem o maşină, sugeră Mai; cu taxiul nu e practic.

— Ştiţi să conduceţi?

— Bineînţeles, zise tânăra thailandeză vexată. Am şi maşină, la Bangkok.

— Am putea conduce noi, sugeră Chris Jones, traumatizat de ideea de a fi condus de o femeie, pe deasupra şi asiatică.

— În Thailanda, preciza salvator Malko, se circulă pe partea stângă…

Cele două „gorile” rămaseră fără cuvinte.

— Urcăm să ne echipăm, anunţă Chris Jones. Intraseră în buticul hotelului „Jim Thomson”

Să-şi cumpere cămăşi hawaiene, care-i făceau să arate ca nişte turişti petrecăreţi.

*

* *

Igor Krasilnikov îi întinse lui Boris Titov un teanc de bancnote de 10.000 de bahti.

— Le dai avans doar jumătate, recomandă el. Sunt nişte escroci!

Boris Titov îşi îndesă bancnotele în blugi. Ceruse mai mult decât suma necesară pentru prestaţia lui Pichai, ceea ce îi permitea să-şi ofere câteva plăceri. Igor Krasilnikov îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu riscă să gafeze, tipii ăştia?

— *Niet.* Ştiu că-i împuşcăm; şi mai ştiu că ne înţelegem bine şi cu poliţia…

— *Haraşo.*

Îi privi pe cei doi ruşi îndreptându-se spre uşă. Erau foarte utili; angajaţi ca supraveghetori la un cazinou din Novîi Arbat, în Moscova, fuseseră obligaţi să părăsească Rusia, după ce omorâseră în bătaie un trişor. Aici, făceau un pic din toate. Din când în când, erau lăsaţi să profite de câte o fată găzduită de Igor, deoarece nu le plăceau localnicele.

Ei au condus-o pe Oxana la Bangkok, în maşina lui Igor, în ziua de după uciderea lui Pisit Aspiradee.

Rămas singur, Igor îşi turnă un pahar de „Ruski Standard”. Nu-i plăcea afacerea cu Oxana. Venise la Phuket pentru că era o slujbă uşoară să fii proxenet în aceste condiţii şi pentru că făcea bani buni. Thailandezilor nu le păsa de prostituţie şi, cu condiţia să fie plătiţi, le asigurau o pace regală.

Ceea ce îi permitea lui Igor Krasilnikov să citească mult. Pasiunea sa. Nu s-ar fi gândit niciodată să fie amestecat într-o crimă. Doar că nu putea să-i refuze nimic lui Evgheni Makowski, care era protectorul său în faţa autorităţilor ruseşti. Dimitri Korsanov nu-i inspirase niciodată încredere: prea entuziast, mitoman, sucit şi mai ales violent, neştiind să se controleze; existau modalităţi mult mai discrete de a se debarasa de un urmăritor. Şi, în prezent, el, Igor, era cel însărcinat cu administrarea problemei care se complica pe zi ce trecea. Avertizat, Evgheni Makowski îi ordonase să ia toate măsurile necesare pentru suprimarea problemei.

*

* *

Milton Brabeck, în mijlocul străzii 13/4, se opinti în faţa reclamei „Cock and Pussy bar” şi exclamă:

— *Holy shit!* Nici măcar la Vegas n-am văzut aşa ceva.

Cele două gorile erau uluite de neoanele agresive, de fetele aşezate în faţa barului, agasând trecătorii, de zgomotele asurzitoare ale boxelor, oferind prestaţii pentru toate gusturile. Toată această orgie etalată, fără nici o jenă, pe această căldură umedă. Hoardele de prostituate îi urmau precum coioţii.

Toate ororile lumi, la preţuri foarte abordabile.

Mai închiriase o Toyota Accord, mare şi albă, pe care o parcase pe Second Road, pe un teren viran, între străzile 13/4 şi 13/3.

Chris se apropie de Malko.

— Am impresia că toată lumea ne vede pistoalele.

Îşi pusese fiecare câte un Glock la centură, în dreptul buricului, pe sub cămaşă. Malko făcuse la fel cu pistoletul „două degete”, iar poşeta lui Mai era plină de încărcătoare.

— Nimănui nu-i pasă, îl asigură Malko. Lumea e aici să se amuze.

Un cuplu trecu pe lângă ei: un bătrân chel ţinând de mână un adolescent care nu avea mai mult de cincisprezece ani…

Nu doar ţărăncuţele se prostituau.

Se plimbaseră degeaba pe străzi şi pe Pattaya Beach Road, căci nu-i revăzuseră pe cei doi ruşi. Mai fusese să arunce o privire la cazinoul „Number One”, dar fără succes.

— Mergem la hotel, sugeră Chris Jones.

— Nu vreţi o „acoperire”? ironiza Malko.

Gorila avu o tresărire.

— Sunt sigur că toate au SIDA.

— Nu toate, îl asigură Malko. Dacă luaţi una de treisprezece-paisprezece ani, aveţi şanse bune să scăpaţi.

Ajunseră pe Second Road. De îndată ce micuţul thailandez cu tenul închis, care le parcase Toyota, îi văzu, alergă să aducă maşina şi o trase la ieşirea din parcare, cu portierele deschise şi motorul pornit. Malko îi dădu 100 de bahti, iar acesta fu nespus de fericit, îndepărtându-se printre maşini.

Mai urcă la volan, Malko lângă ea, iar cele două gorile în spate. Urma să demareze, când Chris Jones zise:

— Hei! Parcă ar fi cineva în portbagaj! Malko ascultă cu atenţie. Efectiv, nişte sunete înfundate veneau dinspre portbagaj, ca şi cum cineva ar fi încercat să iasă dinăuntru. Ieşi din maşină, oprindu-se în dreptul portbagajului. De afară, zgomotul era şi mai puternic: ca nişte lovituri înfundate.

Malko, intrigat, lovi portbagajul şi strigă:

— E cineva?

Nici un răspuns.

Paznicul parcării se volatilizase. Coborî şi Mai.

— E cineva care a făcut o glumă, adăugă Chris Jones.

Mai avansa, cu cheile în mână.

— Am să deschid.

La rândul lor, Chris Jones şi Milton Brabeck ieşiseră şi ei din maşină. Malko era intrigat, dar nu neapărat îngrijorat. Ce-ar putea să li se întâmple celor trei bărbaţi înarmaţi şi atenţi, în centrul oraşului Pattaya?

O maşină albastru cu gri apăru, urcând încet pe Second Road.

Mai avansa către ea şi îi făcu un semn. Maşina se opri şi un poliţist coborî din ea, apoi un al doilea.

— Explicaţi-le ce se întâmplă, zise Malko. Mai se angaja în discuţie cu cei doi poliţişti, întorcându-se apoi către Malko.

— Spun că vi s-a făcut o glumă. S-ar putea să fie închis un câine vagabond în portbagaj. Nu rămâne decât să-l deschidem.

Poliţiştii înaintaseră până în spatele maşinii Toyota. Cum cheia era deja în încuietoarea portbagajului, unul dintre poliţişti o răsuci, ridicând capacul. În semiîntuneric, Malko zări o masă neagră care ocupa tot compartimentul, agitându-se cu mişcări ondulatorii.

Nu era un câine.

Dintr-odată, o umbră lungă şi neagră zvâcni vertical din portbagaj! Un şarpe.

Acesta oscilă câteva secunde, apoi se proiectă înainte, cu o viteză uimitoare. O cobra regală.

Unul dintre poliţişti scoase un urlet: cobra tocmai îl muşcase de faţă! Se pregătea, deja, să atace din nou. Malko, îngrozit, observă alte cobre care se ridicau din portbagaj. Era plin. Vreo şase şerpi. Unul dintre ei începu să se balanseze, luându-şi elan, pentru a se proiecta asupra omului situat cel mai aproape: Malko.

Muşcătura unei cobre de asemenea dimensiuni nu putea să fie decât mortală. Îngrozit, Malko băgă mâna sub cămaşă, ca să apuce pistoletul.

Chiar în momentul în care capul triunghiular se năpusti spre el.

CAPITOLUL VIII.

În timp ce-şi scotea revolverul de la centură, Malko, din reflex, făcu un salt înapoi. Dezechilibrată, cobra căzu pe sol. La un metru în faţa lui. O a doua, apoi o a treia cobră se ridicară în portbagaj, căutând pe cine să lovească. Apoi, o a patra se aruncă în direcţia lui Mai, care se retrase urlând. Cum Malko ochea spre cobra ce se ridica în faţa lui, un pocnet puternic îi făcu timpanul să explodeze, iar capul cobrei se dezintegra.

Chris Jones nu-şi ieşise din mână.

La rândul lui, Malko ţintea una dintre cobrele care ieşeau din portbagaj.

Pentru câteva momente, pocnetele se succedaseră ca într-un poligon de trageri. Milton Brabeck şi Chris Jones îşi goliseră încărcătoarele Glock-urilor asupra şerpilor negri care-şi continuau atacul.

Al doilea poliţist thailandez, aplecat peste colegul său întins pe jos, zvârcolindu-se de durere, apucase la rândul său pistolul de serviciu şi-i goli încărcătorul, ochind spre portbagaj.

Împuşcăturile încetară dintr-odată, din lipsă de ţinte. Toate cobrele erau moarte. Caroseria Toyota era ciuruită, iar şerpii erau întinşi peste tot, în portbagaj şi pe jos. Un miros acru plutea în aerul fierbinte: cel al veninului. Mai tremura convulsiv, plângând cu lacrimi calde, îngrozită în faţa formelor lungi, negre, încolăcite din faţa ei.

Malko ieşi din starea de şoc. Şi el îşi golise încărcătorul.

— My God! My God! repetă sacadat Milton Brabeck.

Era alb ca varul, iar colegul său Chris Jones nu era mai bine. Cu gesturi mecanice, îşi încărcară armele, în mod inutil.

Malko se apropie de poliţistul întins pe jos. Capul său îşi dublase volumul. Era pătruns de un tremurat convulsiv; lângă el, colegul său urla, plângea, blestemând şerpii.

Curioşii începuseră să se adune în jurul maşinii. În Thailanda, uzul de arme de foc este destul de rar. Poliţistul supravieţuitor abandonă rănitul şi se năpusti în maşina sa, cerând ajutoare prin staţia radio.

Chris Jones se apropie de Malko şi zise pe un ton uimit:

— Parcă erau nebuni! N-am mai văzut aşa ceva, nici la

cinema.

Malko nu-i răspunse. Două maşini de poliţie sosiseră, cu sirenele în funcţiune. Blocară Second Road. Mai mulţi poliţişti, cu arma în mână, îi chestionau în thailandeză. Din fericire, Mai se apucă să le explice ce se întâmplase, cu vocea ei subţire.

Ameninţători, poliţiştii păreau pregătiţi să tragă, iar Malko se întreba dacă, după ce au scăpat de cobre, nu vor cădea sub gloanţele poliţiei thailandeze.

Cu gesturi voit lente, îţi scoase telefonul Blackberry criptat şi apelă numărul lui Gordon Backfield, din fericire memorat.

— Gordon, zise el, de îndată ce avu legătura cu şeful staţiei CIA, avem probleme mari. Trebuie să interveniţi pe lângă poliţia locală şi să le comunicaţi cine suntem.

Nu avu timp să continue: unul dintre poliţişti îi smulse telefonul, în timp ce alţi doi îl încătuşau.

Sosise o ambulanţă, iar doi brancardieri îl urcau pe poliţistul muşcat de faţă, care părea inconştient. Vehiculul demară în urlete de sirenă. Curioşii contemplau la cele şapte cobre întinse pe solul parcării, cu capetele distruse, într-un amestec de frică şi admiraţie: în Thailanda, cobra este un animal sacru. Dorinţa oricărui thailandez este să se reîncarneze într-o cobra regală…

Mai continua să explice, când fură împinşi toţi într-o furgonetă albastră a poliţiei. Încătuşaţi şi dezarmaţi. Imposibil să mai dea explicaţii.

Încercuiseră maşina şi şerpii cu o bandă galbenă, interzicând accesul trecătorilor. Aşezat pe bancheta furgonetei, Malko îşi privi mâinile şi observă că-i tremurau.

*

* *

Trecuseră două ore de când stăteau aşezaţi pe banca unei celule de la secţia de poliţie din *soi* 9, într-un miros de urină, de vomă şi de varză putredă, împărţind spaţiul cu un drogat înghesuit într-un colţ şi cu două târfe thailandeze care îi priveau cu neîncredere.

Comisariatul era în fierbere. Fără oprire, poliţişti în uniformă veneau să-i privească pe „străini”. Povestea făcuse înconjurul Pattayei. Malko îşi privi Breitlingul: zece minute peste miezul nopţii. Măcar dacă Gordon Backfield ar fi putut interveni! Altfel, urmau să-şi petreacă noaptea aici…

Către ora unu dimineaţa, doi poliţişti deschiseră în cele din urmă uşa celulei, apropiindu-se de ei, calmi, desfăcându-le

cătuşele, înainte de a-i adresa câteva cuvinte lui Mai.

— A ajuns şeful lor, anunţă thailandeză, colonelul Lek Suppathorn. Vorbeşte engleza.

Ajunseră într-un birou cu aer climatizat, din capătul comisariatului, decorat cu un portret al regelui şi fotografii de la ceremonii oficiale. Un thailandez subţire, în uniformă, îi primi cu un zâmbet crispat, adresându-i numaidecât câteva cuvinte lui Mai, care traduse.

— Poliţistul care a fost muşcat tocmai a murit. Nu a putut fi salvat, veninul îi atacase creierul. E foarte trist. Era un poliţist bun.

Cunoscând mentalitatea thailandeză, Malko adăugă imediat:

— Deoarece a intervenit pentru a ne salva, vom avea grijă ca familia lui să primească o compensaţie semnificativă.

Colonelul nu răspunse, dar se destinse, de o manieră imperceptibilă: străinii ăştia ştiau să trăiască!

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Malko. Am fost sunat de la Bangkok pentru a mi se spune că sunteţi agenţi secreţi în căutarea unor traficanţi de droguri.

— Exact, confirmă Malko.

— Cine v-a atacat?

— N-am văzut pe nimeni, cu excepţia şerpilor. Am parcat maşina în acest loc cu sprijinul unui paznic. Am sosit de la Royal Cliff, iar portbagajul era gol. Omul acesta a păstrat cheile de la maşină. Ar fi cu siguranţă util să-l interogaţi.

Colonelul Suppathorn dădu din cap.

— Nu există paznic în această parcare şi n-am găsit pe nimeni.

Ceea ce însemna că au fost urmăriţi şi s-a profitat de plimbarea lor pentru a le umple portbagajul maşinii cu cobre…

— Aveţi o idee despre cei care au pus la cale toată povestea? continuă thailandezul.

— Da, zise Malko. Cei pe care îi supraveghem sunt ruşi care locuiesc în reşedinţa „Sea Orchid Apartments”, dar nu ştim exact unde… Se ocupă cu prostituţia şi cu traficul de droguri.

Colonelul thailandez deveni rece ca gheaţa.

— Nu sunt prostituate străine la Pattaya, anunţă el, cu răceală.

Privirea lui şi a lui Malko se înfruntară bănuitor.

— Posibil, replică cel din urmă, dar sunt singurele de care ne interesăm… Ceva mă intrigă. De ce cobrele erau ca nebune? De îndată ce am deschis portbagajul, ne-au şi atacat.

Colonelul dădu din cap şi relată cu accentul său tăios:

— Aţi avut foarte mult noroc… Cobrele acelea erau drogate. Dacă n-aţi fi deschis portbagajul, ar fi străpuns peretele despărţitor dintre acesta şi habitaclu şi s-ar fi aruncat asupra voastră. În acest spaţiu restrâns, n-aţi fi avut nici o şansă. Aţi fi fost morţi cu toţii.

Lui Malko i se făcuse pielea de găină, imaginându-şi apariţia reptilelor în timp ce rulau, în mod evident, n-ar fi avut nici o şansă să scape teferi.

— Colonele, zise el, îmi spuneţi că au fost drogate. E incredibil! Cum e posibil?

— Li s-a dat *Yaa Baa,* explică colonelul. În doză mare. Drogul le înnebuneşte şi le face extrem de agresive.

— Dar *Yaa Baa* se vinde în comprimate, obiectă Malko.

Îşi imagina cu greu o cobra înghiţind de bună voie un comprimat.

— Se dizolvă comprimatul în apă şi se injectează cu o seringă în anusul şarpelui, explică colonelul cu o voce plictisită.

Un nou mister: Malko nu-i vedea pe ruşi utilizând acest procedeu.

— Se întâmplă des? întrebă el.

— Uneori, replică colonelul Suppathorn. Când există datorii.

În mod evident, era mai eficient decât un executor.

Ofiţerul de poliţie se uită la ceas, îşi opri un căscat şi anunţă:

— Sunteţi liberi. Voi trimite pe cineva să vă conducă înapoi la hotel. Vă păstrăm armele pentru moment. Maşina nu mai poate fi utilizată. Mâine, va trebui să completaţi un proces verbal.

Nimeni nu puse nici o întrebare. Chris Jones şi Milton Brabeck arătau ca nişte somnambuli. În furgoneta poliţiei, nu schimbară nici o vorbă până la Royal Cliff.

Ajunşi la hotel, Chris Jones îşi frecă mâinile mecanic şi zise:

— N-aş fi crezut să văd vreodată aşa ceva! Sunt nebuni cu toţii.

— Şerpii erau cei nebuni, corectă Malko.

Odată ajunşi în apartament, îl sună pe Gordon Backfield care părea încă sub impactul emoţional. Americanul anunţă imediat:

— Voi ajunge mâine dimineaţă. Până atunci am să-l sun pe colonelul Suppathorn să vă înapoieze armele.

Malko nu avea chef de discuţii. Intră direct sub duş. Ca şi cum ar fi fost impregnat de veninul şerpilor.

Era încă acolo, când o văzu pe Mai apărând, complet goală, cu privirea confuză. Fără vreun cuvânt, intră sub duş, alături de el.

Pentru un moment, nu schimbară nici un cuvânt, încă şocaţi. De altfel, nu era nimic sexual în atitudinea lui Mai. Malko ieşi primul de sub duş şi merse să se întindă pe pat. Lungile reptile negre încă îi mai dansau în faţa ochilor; tresări simţind o atingere umedă: era Mai, înfăşurată într-un prosop de baie, care tocmai se încolăcise în jurul lui, tremurând din toate încheieturile.

— Mi-a fost atât de frică! zise ea pe un ton slab. Întotdeauna mi-a fost frică de cobre. Când eram mică, era una în capătul grădinii, dar preoţii budişti ne interziceau să-i facem ceva, fiindcă era sacră. Veneau şi o hrăneau cu regularitate.

— Calmaţi-vă! zise amabil Malko, mângâind-o pe spate. S-a terminat. Aţi fost foarte curajoasă.

— Mâine, continuă ea, va trebui să mergem să ducem ofrande şi să aprindem beţişoare de tămâie pentru a mulţumi Zeului şerpilor pentru că ne-a protejat.

Era cu neputinţă să fie cineva mai superstiţios ca thailandezii…

Malko era stors. Întins pe spate, îşi simţi muşchii destinzându-se progresiv şi adormi fără să-şi dea seama.

O mângâiere foarte tandră îl trezi: era noapte. Mai se freca uşor de el, cu picioarele strânse în jurul unuia de-al lui. El îi simţea sexul cald frecându-se de pielea sa. Se mângâia, fără să ceară nimic, ca un pui de animal în căutarea afecţiunii. Realizând că Malko se trezise, îşi atinse pieptul cu o mângâiere aproape ireală. Respiraţia i se accelerase şi, dintr-odată, se cutremură din tot corpul, apoi se destinse: tocmai avusese un orgasm. Rămase câteva momente lângă el, apoi se ridică şi dispăru fără să zică nimic.

Malko nu-şi revenea! Spectacolul pe care i-l dăduse Mai îi declanşase o erecţie puternică. Se ridică şi el şi trecu în *sitting-room.* Mai era pe canapea. Observându-l, murmură:

— Scuze, nu voiam să te trezesc! Dar mi-a fost atât de frică. Trebuia să fac să plece spiritele rele.

De-abia atunci păru să remarce sexul ridicat la câţiva centimetri de faţa sa. Malko nu trebui să facă nici un gest. Micuţa thailandeza îngenunche pe canapea şi îl acoperi cu gura ei. Încă în picioare, închise ochii, atât era de perfectă mângâierea ei: îşi mişca înainte şi înapoi capul, cu tandreţe.

Ca o cobra.

Dar o cobra tandră.

Era atât de excitant, că dori să-i împingă capul şi să o

penetreze, dar ea se prinse de mădularul lui, neîntrerupându-şi felaţia decât pentru a murmura:

— Nu, nu pot, sunt virgină.

Se aruncă din nou asupra lui, accelerând ritmul, iar Malko, câteva momente mai târziu, se goli în gura ei cu un urlet sălbatic.

Cum se clătina încă pe picioare, fulgerat de plăcere, Mai repetă, cu încăpăţânare:

— Mâine, va trebui să mergem la templu.

*

* *

Colonelul Suppathorn era într-o stare isterică de nedescris. După ce băuse jumătate de sticlă de *Mekong,* începuse să tragă focuri de armă în pereţii biroului, pentru a-şi linişti nervii. Cum era ceva obişnuit, nici unul dintre subordonaţii lui nu se îngrijora. Durerea şefului era respectată.

Acesta din urmă era zdruncinat de o dublă pierdere. Samai, poliţistul omorât de cobră, era din acelaşi sat cu el. În plus, întotdeauna vărsa, foarte conştiincios, partea rezervată colonelului din sumele confiscate în cadrul diverselor raiduri ale *Police Station* din *soi* 9.

În mod normal, moartea sa cerea o răzbunare. Graţie primelor declaraţii ale victimelor, colonelul Suppathorn identificase cu uşurinţă comanditarii operaţiunii şi îşi confirmase bănuielile graţie unei anchete ultrarapide, desfăşurate în plină noapte.

Pattaya era totuşi un oraş mic. Către ora patru dimineaţa, doi dintre oamenii lui îl aduseră pe Pichai, un tânăr încătuşat, plin de lovituri, căci ofiţerii îşi descărcaseră furia pe el, colonelul interzicându-le să-l omoare. Descoperiseră o duzină de cobre încolăcite într-o groapă săpată în subsolul cocioabei lui din strada Yume. El furniza reptilele drogate furnizorilor de *Yaa Baa* dornici să se răzbune pe un rău platnic.

Pentru suma modică de 10.000 de bahti.

Cobrele nu-l costau mai nimic. Le captura pe dealuri, iar doza de *Yaa Baa* injectată făcea puţin peste 100 de bahti. Ceea ce-i lăsa un profit important.

Bătut măr, ghemuit în celula sa, Pichai aştepta îngrozit verdictul colonelului. Când poliţiştii sosiţi să-l aresteze îi aduseră la cunoştinţă că îl omorâse involuntar pe unul de-ai lor, fusese consternat.

Întrebându-se de ce nu-i trăseseră deja un glonţ în cap.

O astfel de bunătate era miraculoasă şi suspectă…

Colonelul Suppathorn puse pistolul pe birou şi urlă:

— Aduceţi-l pe Pichai!

Treizeci de secunde mai târziu, îl aruncară pe vinovat în birou, cu faţa deformată de lovituri. Se lăsă să cadă în faţa colonelului Suppathorn şi se târî pe genunchi până la el, cu mâinile reunite deasupra capului, într-un *wai* de îndurare.

Colonelul îl împinse brutal.

Înşfăcând pistolul, puse arma la fruntea lui Pichai.

— Mi-ai omorât unul dintre poliţişti, zise el, te voi omorî.

Prizonierul se agăţă de picioarele lui, implorând, scuzându-se, promiţând orice.

— Cine te-a plătit să pui cobrele în maşină? întrebă colonelul în timp ce ţintea către el.

Pichai nu ezită nici o secundă.

— Un străin. Boris. E rus.

— De unde îl cunoşti?

— Cumpără *Yaa Baa* de la mine.

— Cât ţi-a plătit pe cobre?

— 10.000 de bahti.

— Cum ai găsit maşina?

— M-a sunat. Cred că a urmărit-o. Mi-a zis să fiu pregătit cu şerpii şi să merg în parcare ca şi cum m-aş ocupa de ea. Când au ajuns străinii, le-am parcat maşina. M-a sunat din nou să-mi spună să pun şerpii în portbagaj. Apoi, am plecat.

— Unde locuieşte acest Boris?

— Nu ştiu, ne întâlnim la „Number One”.

Colonelul Suppathorn nu făcu nici un comentariu, dar indexul lui trase în spate cuiul percutor al pistolului. Un trosnet sec, care sună în capul lui Pichai ca un dangăt de clopot.

— Cei care-i dau ordine locuiesc într-o clădire albă înainte de Royal Cliff, bolborosi acesta.

— La ce etaj? insistă colonelul Suppathorn.

— Nu ştiu.

Spunea adevărul. Era prea speriat să mintă.

Colonelul nu insistă. Pichai confirma ce declaraseră victimele. Persoanele responsabile de moartea lui Samai erau totodată cei care îl hrăneau, în calitate de responsabil al centrului Pattayei, colonelul primea 500.000 de bahti pe luna şi avea dreptul să se folosească de fete din când în când.

Era un adevărat conflict de interese: chiar şi în Thailanda, nu

muşti mâna care te hrăneşte.

Nu se gândi mult. Înşfăcându-l pe Pichai de părul negru, îi spuse:

— Te duci acasă. Revii mâine seară cu 20000 de bahti. Dacă nu, îi trimit pe oamenii mei să-ţi bage un tipar în fund. Te va devora de viu! Dispari!

În patru labe, Pichai se furişă afară din birou. Colonelul strigă un ordin scurt ca să fie lăsat să treacă. Nu va divulga niciodată această conversaţie. Străinii nu trebuiau să cunoască poveştile thailandezi lor.

Rufele murdare se spălau în familie.

De-abia rămas singur, reluă sticla de *Mekong* şi bău o duşcă sănătoasă. Avea o problemă reală. Faţă de oamenii lui, nu putea lăsa moartea lui Samai nepedepsită. Dar nu dorea, nici pe atât, să omoare găina cu ouă de aur.

Găsi soluţia în ultima înghiţitură din whisky-ul său. În cele din urmă, era o istorie între străini: nu trebuia să-şi bage nasul. Sau, poate, doar puţin.

Luă o foaie de hârtie şi scrise, concentrându-se, câteva cuvinte:

„Apartamentul 310, etajul 31, ascensorul din dreapta. Reşedinţa Sea Orchid Apartments.”

După asta, ceru unuia dintre oamenii lui să-i aducă sacul în care se aflau armele confiscate. Introduse bileţelul împăturit cu grijă şi închise sacul… Ştia că trebuia să returneze aceste arme. Străinii care scăpaseră cobrelor voiau şi ei, cu siguranţă, să se răzbune. Mica indicaţie pe care o vârâse în mijlocul armelor îi va ajuta cu certitudine.

CAPITOLUL IX.

Niciodată şampania nu i s-a părut atât de rafinată lui Malko. Instalat alături de Mai, Chris Jones şi Milton Brabeck sub umbrele, la marginea piscinei de la Royal Cliff, lăsa bulele ca de gheaţă ale şampaniei roze Taittinger Comtes de Champagne să-i alunece pe limbă.

Ţinuse neapărat să sărbătorească „victoria” lor asupra cobrelor…

Mai, care părea să bea şampanie pentru prima oară în viaţa ei, era euforică.

O siluetă apăru în capătul scărilor care dădeau în holul hotelului. Era Gordon Backfield, în cămaşă, cu o geantă mare în mână.

Se lasă să cadă pe un scaun, transpirând cu broboane mari.

— *My God!* zise el. Dumnezeu a ţinut cu voi, aseară. Vin de la colonelul Suppathorn: a zis că Buda v-a protejat. În mod normal, nu se supravieţuieşte unor astfel de atacuri…

Malko dori să-i toarne un pahar de şampanie, dar îşi dădu seama că sticla era goală.

Strigă după ospătarul pitit într-un colţ la umbră şi-i comandă o a doua sticlă de Comtes de Champagne roze.

Gordon Backfield îşi şterse fruntea.

— E o metodă obişnuită la şarlatani, zise el. Cobra şi *Yaa Baa* sunt materii prime convenabile în Thailanda.

— Nu şi în Rusia, corectă Malko. Asta înseamnă că amicii lui Viktor But au complici locali. Şi ştiu că suntem pe urmele lor…

Ospătarul venea cu o sticlă de Taittinger într-o frapieră cât el de mare. În timp ce făcea să-i sară dopul, Gordon Backfield suspină:

— În mod normal, acum ar trebui să fiţi morţi… Muşcătura unei cobre de asemenea dimensiuni e mortală în 90% din cazuri.

Fu un minut de linişte, timp în care îşi bău prima cupă cu şampanie.

— *My God!* suspină şeful staţiei CIA, nu regret că am făcut acest drum. Pe căldura asta, şampania e minunată.

După ce băuse deja şi din a doua sticlă de Comtes de Champagne, Malko întrebă:

— Care e rutina acum? Poliţia locală va face o anchetă?

— Colonelul Suppathorn, returnându-mi armele voastre, mi-a precizat că ancheta va fi lungă şi dificilă. Adică, îşi vor regla conturile între ei. În ceea ce priveşte partea thailandeză, mai puţin.

— Şi ruşii? întrebă Malko.

— Ştim că sunt ei, dar fără să avem cea mai mică dovadă. Thailandezii au oroare să se amestece în afacerile străinilor; nu vor face nici o anchetă în această privinţă.

Mai, ai cărei ochi sclipeau de la şampanie, îl aprobă pe şeful staţiei.

— *Khun* Gordon are dreptate. Colonelul Suppathorn îi va pedepsi pe thailandezi, dar nu şi pe ruşi.

— Deci, conchise Malko, trebuie să continuăm. Până ajungem la această Oxana.

Gordon Backfield se strâmbă.

— După mine, a plecat din Pattaya de multă vreme, ăştia nu-s proşti.

Luă geanta pe care o duse şi o împinse sub masă, lângă frapieră.

— Iată artileria voastră! Colonelul Suppathorn primise ordine de la Bangkok. Nu veţi fi sâcâiţi. A fost doar un incident regretabil. I-am promis colonelului că familia poliţistului mort va primi o îndemnizaţie, pentru că a fost ucis apărând cetăţeni americani.

Se uită la ceas.

— OK, trebuie să mă întorc la Bangkok. Cred că cel mai bine ar fi să „demontaţi”. Şi să reluaţi ancheta la Bangkok, ocupându-vă de vizitatorii lui Viktor But de la închisoare.

Era prea cald pentru a sta prea mult afară, aşa că urcară în apartamentul lui Malko unde goliră geanta pe pat, efectuând distribuţia armelor şi a încărcătoarelor, în acelaşi timp cu armele, căzu şi o hârtie pliată.

Malko o desfăcu.

Câteva cuvinte în thailandeză erau scrise pe ea, aşa că i-o întinse lui Mai.

— Ce scrie?

Tânăra aruncă o privire şi tresări.

— E o adresă: apartamentul 310, etajul 31, rezidenţa Sea Orchid Apartments.

Acolo unde locuiau ruşii!

Malko simţi cum îi urcă pulsul: fie era o greşeală, fie cineva a vrut să-i ajute... în ambele cazuri, era de nesperat!

— *Well,* zise el, mergem la vânătoare de cobre. Cred că thailandezii nu ne vor împiedica.

Chris Jones îşi umplea deja un încărcător cu gesturi iubitoare. Nu i-a fost în viaţa lui atât de frică şi cineva trebuia să plătească.

— Merg să închiriez altă maşină? întrebă Mai.

— Nu, tranşă scurt Malko. Nu pierdem timpul. Luăm o maşină de la hotel.

*

* *

Telefonul suna de ceva vreme în camera lui Igor Krasilnikov până ajunse să ridice receptorul. Dormise puţin şi prost. Vestea ratării operaţiunii cerute de Evgheni Makowski nu era de natură să-i provoace un somn profund.

— *Da?* zise el în receptor.

— Igor?

— *Da.*

— Elena sunt. Clienţii mei sunt în drum spre tine.

Igor Krasilnikov avu impresia că i se toarnă acid în stomac.

— Cum...

Închisese deja. Elena era soţia directorului de la Royal Cliff şi ajuta reţeaua de prostituţie semnalându-i potenţialii clienţi. Când a aflat unde vor să meargă supravieţuitorii atacului cobrelor, portarul a prevenit-o numaidecât.

Igor Krasilnikov sări din pat, în şort şi se grăbi către camera fetelor, pe un ton strident.

— Fetelor, treziţi-vă!

În plus, Boris Titov dormea buştean în camera Larei, după ce golise o sticlă de vodcă. Pentru a-l recompensa pentru serviciul său, avusese drept la o partidă gratuită.

Ca un nebun, Igor se năpusti asupra telefonului şi îl sună pe Evgheni Makowski.

Mesageria.

În Thailanda, nu se pot lăsa mesaje.

Închise, mort de frică şi o văzu pe Mariana ridicându-se, acoperită cu un halat albastru şi cu ochii umflaţi de somn.

— Ce se întâmplă?

— Un rahat! răspunse supărat Igor Krasilnikov. Du-te şi îmbracă-te. Şi dispari!

*

* *

Gardianul thailandez se apropie de maşina de la Royal Cliff şi întrebă surâzător:

— Unde mergeţi?

— La ruşii de la 310, răspunse Mai în thailandeză.

— OK, le voi comunica.

Se îndrepta deja spre ghereta lui, când Chris Jones zvâcni din maşină. În doi paşi, îl ajunse şi îl prinse de gulerul cămăşii. Era cam de două ori mai mare decât el… Thailandezul începu să se zbată, îngrozit.

Din fericire, Mai sări şi ea din maşină. Se precipită, cu un fişic de bancnote de 100 de bahti în mână şi îl vârî în cea a gardianului.

— Nu trebuie anunţaţi, zise ea în thailandeza. Chris Jones lăsă gardianul, care înghesui bancnotele în propriul buzunar. Fericit.

Garaseră la baza clădirii de patruzeci de etaje, nou-nouţă. Nimeni în hol. Abia încăpeau în liftul îngust. Trebuie menţionat că gorilele ocupau trei sferturi din spaţiu.

Ajunşi pe palierul etajului 31, nu trebuiseră nici măcar să-şi facă probleme. O uşă, în faţa liftului, se deschise apărând Mariana, „maseuză” lui Malko! Aceasta se blocase, apoi voi să se întoarcă. Nu avu timp să intre în apartament. Chris Jones o depăşise şi bloca uşa.

Malko îi adresă un zâmbet ironic rusoaicei.

— Mariana, că tot plecaţi, nu vă jenaţi… Fără nici un cuvânt, rusoaica se precipită în lift, iar ei intrară în apartament: livingul, în dezordine, era gol.

Cu un gest mecanic, cele două gorile îşi scoaseră Glock-urile. La întâmplare.

O fată apăru de pe un hol, în jeans şi tricou şi făcu stânga-mprejur, îngrozită.

Înlocuită de un bărbat cu părul ciufulit care tocmai coborâse, în mod vizibil, din pat şi care îl interogă pe Malko:

— Ce căutaţi aici? Cine sunteţi? Cum aţi intrat?

— Pe uşă, zise Malko. Era deschisă.

— Ce vreţi?

— Să ştim unde se află o anume Oxana.

— Nu cunosc!

Îl sfida pe Malko, în mod vizibil decis să nu zică nimic.

— Chris, ordonă cel din urmă, căutaţi în apartament.

Chris Jones se precipită înspre hol. Malko ripostă rusului,

vorbindu-i în limba lui:

— Aseară, cineva a încercat să ne asasineze cu cobre drogate. Am motive întemeiate să cred că sunteţi comanditarul.

— Sunteţi nebun! protestă rusul. Sun la poliţie.

— Bună idee, aprobă Malko. Un poliţist thailandez a fost omorât de unul dintre şerpi. Cred că poliţiştii thailandezi vor fi fericiţi să vă asculte.

Nu reuşi să continue, vocea fiindu-i acoperită de strigăte ascuţite, un zgomot de luptă, ţipete de femeie.

Chris Jones ieşi de pe hol, târând de coadă un bărbat în chiloţi de un alb dubios.

— Uitaţi ce am găsit într-o cameră lângă o femeie, zise el triumfător. Tipul care ne spiona ieri seară!

Era chiar bucăţica lipsă din puzzle-ul lui Malko.

— Cum vă numiţi? îl întrebă pe primul rus.

— Igor.

— Igor, zise el, vreau să ştiu unde se află Oxana. Iar dumneavoastră îmi veţi spune, fără a chema poliţia.

Igor Krasilnikov îl măsură din cap până în picioare şi zise:

— Am făcut doi ani de gulag, aşa că să vă ia naiba! Dar veţi avea probleme. Mari probleme.

Malko simţi că rusul nu se lasă uşor descurajat şi schimbă tactica.

— Chris, zise el, puteţi să-l întrebaţi politicos pe băiatul pe care tocmai l-aţi scos din pat dacă ştie unde este prostituata asta?

Se întâmplă rapid. Chris Jones îl aruncă pe omul cu coadă pe canapea. Cu mâna stângă, îi trase capul în spate, iar cu dreapta, îi puse ţeava Glock-ului la gură.

Cum se lovise destul de rău la incisivi, rusul scoase un strigăt de durere. Ceea ce-i permise lui Chris Jones să înfigă o bună parte din ţeava armei în gura rusului. Acesta emise un sunet nearticulat, cu ochii plini de lacrimi.

— Chris, reluă Malko, luaţi o pernă, nu ne trebuie prea multă gălăgie.

Ascultător, gorila scoase arma din gura rusului, îl întinse pe pat, îi puse pe faţă o pernuţă din mătase roşie decorată cu un elefant şi împinse mai tare ţeava Glock-ului aşezat pe pieptul victimei sale.

Cum Igor schiţă un gest, Milton Brabeck se interpuse cu un zâmbet şi cu Glock-ul său. Foarte convingător.

Malko se aplecă peste bărbatul alungit peste pat.

— Număr până la zece, anunţă el. Pe urmă, prietenul meu vă zboară creierii. Poate în felul ăsta îl ajută pe Igor să-şi regăsească minţile.

Începu să numere cu voce tare.

La şase, bărbatul de pe canapea emise un sunet sufocat. Chris Jones ridică uşor perna, iar bărbatul schelălăi.

— La Bangkok. E la Bangkok!

— Început bun, aprobă Malko. Unde la Bangkok? Sunt douăsprezece milioane de locuitori.

— Nu ştiu, gemu rusul cu coadă. Vă jur. După chipul îngrozit, era probabil adevărat.

Malko se întoarse către Igor, cu pistolul îndreptat spre abdomenul acestuia.

— Igor, prietenul dumneavoastră e deştept. Nu fiţi prost.

Cum rusul rămase neclintit, trase piedica revolverului şi preciza:

— Mai întâi vă voi trage un glonţ în genunchi. Se pare că doare al dracului de rău. Unde este ea la Bangkok?

Igor se uită mai întâi la armă, apoi la privirea glacială fixată asupra lui. Avea şcoala vieţii şi putea distinge tipii cu adevărat periculoşi.

— La o prietenă, zise el. Natalia Isakova. Locuieşte într-un apartament mare în spatele Emporiumului de pe Sukhumvit.

— Numărul.

— Nu ştiu. E cel mai înalt. Cincizeci de etaje.

— La ce etaj locuieşte această Natalia Isakova?

— Apartamentul 2004.

Livid, acesta adăugă:

— Mă vor ucide.

— Cine sunt „ei”?

De data asta nu răspunse. Buzele parcă-i dispăruseră, atât de tare îşi muşca gura. Reaşezat pe canapea, bărbatul cu coadă semăna cu un iepure îngrozit. Malko îşi zise că trebuie să profite de acest aspect.

— Tu l-ai omorât pe Pisit Aspiradee, poliţistul thailandez care ieşea din „Number One” cu Oxana?

Rusul înlemni şi Malko fu sigur că ţintise la fix.

— Nu, zise bărbatul cu coadă, eu n-am făcut nimic, Dimitri a fost.

Hopa!

— Dimitri Korsanov?

Rusul plecă privirea, fără să zică nimic. Evident, va fi foarte greu să-l facă să mărturisească.

Malko observă brusc două fete ghemuite în umbra holului, vizibil speriate şi se întoarse către Igor Krasilnikov.

— Care e numele Oxanei?

— Fibirova.

— Ce făcea la Pattaya?

Rusul ridică din umeri.

— Ca toate celelalte.

— Curvă?

Aplecă capul în mod afirmativ. Malko era un pic debusolat. Dăduse, în mod clar, peste o adevărată reţea de prostituţie. Nimic de-a face cu activităţile lui Viktor But. Şi totuşi, afacerea cu cobrele plecase din acest apartament…

— Pentru cine lucraţi? întrebă el.

Nici un răspuns.

— Îl cunoaşteţi pe Viktor But?

— După nume.

Nu mai era nimic de obţinut. Malko îşi puse pistolul la centură şi concluziona rece:

— Igor, pe viitor, mulţumiţi-vă cu activitatea de proxenet. Nu vă mai atingeţi de chestii periculoase. Şi, mai ales, frânaţi-vă dorinţa de a vă suna prietenii din Bangkok, după ce plecăm.

Părăsiră apartamentul într-o linişte totală. În lift, Chris Jones zise, foarte încântat:

— A fost extraordinar! Tipul de pe canapea va avea coşmaruri. Exact ca la Guantanamo.

Avea bucurii simple.

*

* *

Igor Krasilnikov bău trei rânduri de vodcă, unul după altul. Încă sub şoc. Gândurile se loveau în mintea lui. Mai întâi, cine i-a trădat? *Amerikanski* nu puteau găsi apartamentul singuri…

Valeria, una dintre prostituate, se strecură în cameră şi întrebă:

— Ce facem?

— Lucraţi! strigă Igor, vărsându-şi nervi pe ea. Sunt încă multe scule de supt în Pattaya.

Regretă cu amărăciune că nu se limitase la rolul de proxenet. Doar că nu putea să-i refuze nimic lui Evgheni Makowski,

protectorul său…

*

* *

Cocotierii şi culturile de orez defilau la viteză maximă, de ambele părţi ale şoselei. Închiriaseră o maşină, pentru a ajunge cât mai repede la Bangkok. Mai conducea. Încă traumatizată, dar încântată, în sufletul său.

— Mergem direct la apartamentul cu pricina? întrebă Chris Jones, nerăbdător.

— Nu imediat, îl linişti Malko. Mai întâi, vom purcede la o mică supraveghere a locului. În orice caz, au avut timp suficient s-o pună pe Oxana la adăpost. Dar avem o pistă pe care să pornim.

O pistă periculoasă ca un coş cu cobre.

CAPITOLUL X.

— Trebuie, mai mult ca niciodată, să aflăm ce pregătesc rusnacii pentru a-l scăpa pe Viktor But, clamă Gordon Backfield. În orice caz, intuiţia nu m-a înşelat în privinţa lui Pisit. Nici în a lui Dimitri Korsanov.

— Nu le putem cere thailandezilor să o găsească pe Oxana Fibirova? întrebă Malko.

Americanul scuturã din cap.

— *No way!* Nu vor să se amestece. Nu ne putem baza decât pe noi înşine.

Se strânseseră toţi în biroul şefului staţiei, pentru o informare amănunţită.

— Atunci, să mergem să-i facem o vizită Nataliei Isakova, chiar dacă suntem siguri că n-o vom găsi acolo pe Oxana. Va fi ca un şut într-un furnicar… Oricum, ştiu că suntem pe urmele lor.

— Cum vreţi, zise Gordon Backfield.

— Şi ceilalţi doi ruşi? întrebă Malko. Dimitri Korsanov şi, mai ales, Evgheni Makowski, omul FSB-ului. Nu ştiţi unde se află şi ce fac?

— Avem adresa lui Dimitri, răspunse şeful staţiei. Putem instala un dispozitiv de filaj la el acasă, dar cred că-i pus pe liber. În privinţa lui Evgheni Makowski, nu ştim deloc unde locuieşte. Conform autorităţilor thailandeze, a dat adresa de la biroul său, clădirea Esmeralda, pe *soi* Ngamdulie, pretinzând că doarme chiar acolo. Sunt sigur că există o altă ascunzătoare, dar pentru a-l urmări ar fi nevoie de un dispozitiv complet, de care nu dispunem. Se deplasează pe jos, cu moto-taxi şi cu maşina pe care o conduce chiar el.

— Dacă am trimite-o pe Mai să pândească acasă la Dimitri? sugeră Malko.

— De ce nu? Dar nu prea sper să iasă ceva.

— Mai e şi închisoarea, continuă Malko. E punctul de trecere obligatoriu pentru prietenii lui Viktor But.

Gordon Backfield zâmbi.

— Nu se poate împărţi în două. Discutăm peste patruzeci şi opt de ore, concluziona şeful staţiei.

— Şi noi? întrebă Chris Jones.

— Rămâneţi cu mine, zise Malko, pentru cazul în care vom mai întâlni şi alte cobre.

*

* *

Evgheni Makowski lovea cu pumnii în volan, nebun de furie. Autostrada se transformase într-o parcare uriaşă! Pe trei kilometri. Imposibil să mai iasă şi, în anumite momente, simţea dorinţa să sară şi să-şi abandoneze maşina.

De când primise telefonul de la Igor Krasilnikov, reacţionase cât putuse de repede, dând ordine Nataliei Isakova care o pusese pe Oxana la adăpost. De acum înainte dormea la institutul Divana, acolo unde lucra. Evident, cel mai simplu ar fi fost să o scoată din Thailanda pentru a o trimite înapoi la Moscova. Dar era un risc mare. Dacă americanii îi convinseseră pe thailandezi că ea fusese implicată în uciderea lui Pisit Aspiradee, o puteau aresta la aeroport.

Fapt deranjant, pentru că ar vorbi.

Deci, situaţia actuală era cea mai bună: de acum, depindea de veştile de la colonelul Rang Nam, care trebuia să-l informeze cu privire la soarta oficială a lui Viktor But. Numai să obţină informaţia…

Aşteptând, trebuia să pregătească totul, ca şi cum… Degeaba. După ce se petrecuse la Pattaya, trebuia să găsească o altă ascunzătoare pentru Viktor But şi, probabil, o altă metodă de exfiltrare.

Ca şi cum lucrurile n-ar fi fost destul de complicate, primise un mesaj codificat care îl anunţa că „spetnatz”-ul trimis ca, în caz de eşec, să-l lichideze pe Viktor But, sosise şi se afla la Novotel, camera 128.

Trebuia deci să treacă şi pe acolo.

Maşinile înaintară câţiva metri, inima îi bătu mai tare, dar totul încremeni din nou.

Telefonul îi sună: era Dimitri Korsanov.

— Am primit „rock lobsters[71]”, anunţă el. Îi putem mânca împreună când vrei.

Evgheni Makowski îl întrerupse rapid.

— OK. Ne vedem mâine dimineaţă acolo unde se mănâncă anghile. La prânz. Ajung.

Se temea mereu ca acest agitat să nu vorbească prea mult. Apelul lui însemna că primise paşaportul destinat lui Viktor But.

[71] Homar de stâncă.

Îşi aprinse o ţigară, apăsând frâna, întrebându-se unde urmau să lovească americanii. La Bangkok nu dispunea de nimeni potrivit, în afară de incontrolabilul Dimitri. Putea menţine o rezistenţă pasivă, dar nimic activ. Îşi zise că îi va aduce pe Boris Titov şi Gleb Papuşin de la Pattaya.

O aversă puternică se declanşa: ploaia lovea în acoperişul maşinii. Îi venea să urle.

*

* *

Ling Sima ajunse alergând, escortată de şoferul ei surdo-mut, care plie umbrela. Ploua cu găleata.

— Aproape că nu mai nimeream, făcu ea. Nu-mi place locul ăsta!

Avea oroare să iasă din Yeowarat, dar în acelaşi timp nu dorea să se afişeze acolo cu un *farang.* Triadele aveau mii de ochi în cartierul ei.

— Şi eu la fel, abia am găsit locul, mărturisi Malko.

Abia întors de la Pattaya, o sunase, nerăbdător să afle dacă prietenul ei, generalul Samutprakan, îi dăduse informaţii referitoare la soarta lui Viktor But. Dar şi pentru plăcerea de a o regăsi. Îi dăduse întâlnire la un restaurant la modă, ZEN, la etajul 16 al fostului World Trade Center, un imens dom comercial, cu sute de buticuri şi zeci de restaurante.

Ajunseră pe terasă. Ploaia se oprise şi aveau o panoramă magnifică spre Bangkok. Malko comandă o sticlă de Taittinger Brut Millesime.

În afară de coniac, era singurul alcool pe care îl bea chinezoaica.

Aceasta se îmbrăcase după moda europeană, cu o cămaşă de culoarea fildeşului, peste care se vedea pandantivul din rubin şi o fustă scurtă neagră.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— La tine, zise Malko. Sunt fericit să te revăd.

Ea îi zâmbi veninos.

— Nu ţi-ai găsit ceva pe măsură, la Pattaya? Fetele chiar nu lipsesc pe-acolo…

Trebuia să se manifeste agresiv cu Malko, chiar dacă se topea imediat în braţele lui.

Şampania era mai bună ca mâncarea. După creveţii picanţi, îndrăzni să o întrebe:

— Ai veşti de la generalul Samutprakan?

Ling Sima îi aruncă o privire neagră.

— De asta voiai să mă vezi… Da, trebuie să mă sune. Cred că te va ajuta. Bun, acum că ai aflat ce ţi-ai dorit, mă poţi însoţi…

Odioasă ca întotdeauna. Plăti nota şi merseră la lift.

— Te doresc, zise Malko. Eşti mereu atât de frumoasă.

— Nu vreau să merg la Shangri-La, făcu ea ferm. Am impresia că sunt o târfă. Dacă mă vede cineva cu tine acolo, sunt dezonorată.

— Nu putem face dragoste în lift…

— Putem să nu facem nimic…

Furios, Malko băgă o mână hotărâtă sub fusta neagră scurtă şi îi mângâie sexul, prin nailonul chilotului.

— O să te violez! ameninţă el.

Ea se dădu înapoi cu atâta hotărâre, încât cabina se clătină.

— Eşti nebun! Dacă ne vede cineva!

Într-o cabină de lift, erau puţine şanse. Malko simţi imediat că această scurtă atingere îl aţâţase.

Ieşiră din World Trade Center, iar Malko zări limuzina neagră a lui Ling Sima pe marginea trotuarului. Şoferul se precipita deja să le deschidă portierele.

— Foarte bine, zise chinezoaica, o să mă însoţeşti.

În maşină, Malko îşi ţinu o mână pe coapsa ei, ca să nu rupă farmecul. Când văzu maşina oprindu-se la intrarea pe strada care ducea la biroul de lângă magazinul de bijuterii, înţelese.

Strada era pustie. Când intrară, un miros puternic de opiu îi atrase atenţia. Ling Sima avea micile ei vicii.

Aprinse şi se întoarse spre el.

— Ce vrei să bei? Nu am şampanie.

Malko răspunse printr-o îmbrăţişare. La început, ea încercă să se retragă, dar el îi descheie rapid nasturii cămăşii şi începu să-i maseze bustul.

— Opreşte-te! făcu ea, dar abdomenul continua să se lipească de al lui.

Sărutul lor dură o eternitate. Ling Sima nu protestă când Malko îi descheie fermoarul fustei care căzu uşor pe covorul chinezesc. Urmă slipul negru. Prin cămaşa descheiată, putea să profite de sânii ei excitaţi. Acum, o dorea foarte tare.

O împinse uşor pe canapeaua în formă de L şi o aşeză în genunchi.

În picioare, în spatele ei, nu mai avu decât să se înfigă în abdomenul ei cu o mişcare lentă care-i smulse un geamăt lung

lui Ling Sima. Dorind să-şi satisfacă dorinţele în alt mod, se opri şi o răsuci pe chinezoaică. Când aceasta văzu sexul excitat la câţiva centimetri de gura ei, scuipă ca o pisică furioasă:

— Nu sunt o târfă!

El zâmbi, apropiindu-se şi mai mult. Atunci, ea întredeschise gura, descoperind două rânduri de canini strălucitori şi şopti:

— Haide, dar va fi ultima dată în viaţa ta. Era perfect capabilă să-l muşte până la sânge. Malko nu insistă. Pentru un motiv misterios şi probabil cultural, Ling Sima asimila felaţia cu o umilire.

Nu mai rămânea decât să o „pedepsească”. Ceea ce ea, probabil, spera. Nu se chinui prea mult să o aşeze pe canapeaua neagră, prosternată, cu minunata ei crupă oferită. Când simţi cum se apropie, zise în şoaptă:

— Nu, nu vreau!

Era deja prea târziu. Malko forţase sfincterul.

I se păru mult mai strâns decât ultima dată. Ling Sima nu îşi luase doza de *Yaa Baa* pentru a se dezinhiba.

— Retrage-te, ordonă ea cu vocea de colonel *Guoambu,* o să-mi faci rău! Detest asta!

Această remarcă îl deranja pe Malko. De la prima lor întâlnire, o sodomizase pe Ling Sima.

Până la capăt. Iar ea apreciase mult… Ipocrizia era un defect neplăcut.

Îşi trecu braţul în jurul taliei, lipind-o de el şi o penetra violent. Sexul pătrunse pe jumătate în Ling Sima care scoase un ţipăt sălbatic. Dar, imobilizată, era neputincioasă. Malko îşi trase sufletul şi, de această dată, o penetra cât de mult putu. Până ce pielea lor se atinse reciproc. Era plăcut să simtă curbele feselor lui Ling Sima pe abdomenul lui.

— Nemernicule! murmură chinezoaica, plus alte înjurături în chineză.

Se retrase parţial şi continuă să o sodomizeze, fără să dea atenţie protestelor care se diminuau progresiv. Mucoasa elastică îl lăsa să se mişte aproape prea uşor. Se aplecă la urechea ei.

— Simţi ce bine intră…

Ea nu răspunse, dar, cu fundul deja ridicat, se cambra imperceptibil, ca pentru a-l încuraja. Era prea mult. Cu câteva mişcări îşi eliberă plăcerea şi se lăsă pe canapea, încă înfipt în chinezoaică.

Între pereţii de lac negru, liniştea era absolută. Nu se auzeau

decât respiraţiile lor.

— Ai obţinut ce voiai! şuieră Ling Sima, poţi să mă laşi să dorm acum. Deschid magazinul de bijuterii foarte devreme mâine pentru un client mare care vine din Chieng Rai.

— Nu, nu am chiar tot ce îmi doresc, răspunse Malko, deranjat de această perseverenţă în ipocrizie.

— Pe lângă treaba cu generalul Samutprakan, aş vrea să-i întrebi pe prietenii tăi din Sun Yee On ce ştiu despre prostituţia rusă din Bangkok.

Ea se întoarse, cu privirea arzând, în timp ce el se retrăgea din ea.

— De ce? Vrei o femeie mai docilă…

— Data viitoare, o să te leg! făcu simplu. Te invit să luăm masa mâine. Sper că vei avea aceste informaţii.

Era deja la uşă, când ea îl ajunse din urmă. Se întoarse şi chinezoaica se lipi de el, sărutându-l violent. Când se dezlipi de el, zise în şoaptă:

— Nu înţeleg ce am cu tine! Dacă un alt bărbat mă trata aşa, îl castram.

— Pe mâine, zise el, cu un sărut nevinovat; contez pe tine, e important…

Trebui să meargă aproape cinci sute de metri pe străzile întunecate şi pustii din Yeowarat până să găsească un taxi.

*

* *

Evgheni Makowski sună la uşa camerei nr. 128 şi aşteptă. Traversase holurile din Novotel fără să întrebe pe nimeni nimic. Holul de la intrare era pustiu, iar clienţii făceau coadă la recepţie pentru a plăti. Frecventat de o clientelă medie, cu mulţi ruşi, hotelul era mereu plin.

O voce de femeie întrebă din spatele uşii, în engleză:

— Cine e?

Rusul se crispa.

— Nimeni, e o greşeală.

Se îndepărtă imediat şi, ajuns înapoi în holul de la intrare, consultă telegrama primită de la Moscova. „Spetnatz” pe care i-l trimiseseră trebuia să se afle la camera 128. Se duse la recepţie.

— Aştept un prieten care soseşte din Rusia, îi zise el angajatului thailandez. Trebuie să fie la camera 128.

Thailandezul consultă ecranul.

— Yes, sir, este acolo, zise el. Camera 128. Tatiana Mira.

N-avea decât să urce înapoi. Ciocăni la uşă şi, imediat ce auzi paşi, zise în rusă:

— Sunt eu, Evgheni.

Uşa se deschise şi apăru ceva neaşteptat: Miss Piggy! O femeie cu părul scurt blond, cu o privire foarte albastră, o faţă lată şi bărbătoasă, umeri de tăietor de lemne siberian şi treizeci de kilograme în plus. Fusta mini descoperea nişte şolduri monstruoase, ceea ce nu părea s-o jeneze.

— Tatiana Mira, făcu ea simplu în rusă. Fac parte din batalionul 8 al Armatei 34. Am luptat în Cecenia. Am doborât peste patruzeci de *boiviki*[72].

Deci, era chiar un „spetnatz". Până la urmă, erau câteva în armata rusă.

— Bun venit la Bangkok! Zise Evgheni amabil. Tu ţi-ai ales misiunea?

— *Da.* Mi s-a spus că aici fetele se descurcă bine. M-am săturat că mă chinuiesc în Caucaz pentru un pumn de ruble. Aici, voi putea să-mi câştig traiul mai bine.

Neaşteptat. Târfă şi spetnatz în acelaşi timp, nu era ceva obişnuit.

Evgheni Makowski îşi zise că. La fizicul ei, risca să moară de foame.

— Va fi dificil să te antrenezi la Bangkok, remarcă el.

Tatiana Mira protestă ferm.

— N-am nevoie de antrenament. Voi primi prin valiza diplomatică arma mea personală. Va fi suficient s-o asamblez.

— *Dobro.* În acest caz, o să te duc să te obişnuieşti cu locurile.

Îşi luă geanta şi coborî cu el. Avea atitudinea neaoşă a unei prostituate. Şi chiar deloc sofisticate.

Deschizând portiera maşinii, îşi zise că Tatiana Mira putea să folosească şi la altceva decât la lichidarea lui Viktor But.

---

[72] Rebeli ceceni.

CAPITOLUL XI.

Viktor But respira avid aerul fierbinte şi totuşi umed din curtea închisorii Remond. Ca în fiecare zi, erau scoşi pentru câteva ore şi puteau face altceva decât să lâncezească. Încăperea mare unde dormeau, trăiau şi lucrau avea o atmosferă atât de împuţită, încât un nou-venit se sufoca după câteva minute.

Lăsă grupurile de prizonieri să se formeze, apoi se îndreptă spre Oyo, uriaşul nigerian aşezat turceşte, deoparte şi îi oferi o ţigară.

Acesta acceptă fără nici un cuvânt. Viktor But îl lăsă s-o aprindă, apoi se aşeză în faţa nigerianului.

— Când ai înfăţişare?

Celălalt ridică o privire sumbră.

— Nu ştiu. Trebuie să mă văd cu avocatul mâine.

— Eşti optimist?

— *Fuck you!* Cu un *lawyer* hrăpăreţ şi un tribunal aservit... Eu nu aparţin vreunei mari reţele protejate de poliţie ori armată. Atunci, nimeni nu mi-a propus o eliberare condiţionată.

— Cam cât crezi că iei?

— Douăzeci de ani, sau mai mult...

Viktor But rămase tăcut câteva clipe. Se gândea înainte de a-i avansa propunerea. Desigur, nigerianul nu avea nimic de pierdut. Totuşi, putea fi tentat să negocieze o informaţie sensibilă pentru a fi judecat cu mai multă indulgenţă... Or, Viktor But ştia că nu se putea dispensa de el pentru o evadare. Atunci, îi spuse:

— Ce-ai zice să ieşi mai devreme? Foarte repede?

Africanul îl fixă, cu neîncredere.

— Cum? Nu sunt pasăre...

— Pe poartă.

Îi explică planul. Descoperindu-se complet, în maşina care-i transporta la tribunal erau mereu doi gardieni înarmaţi în spate, cu prizonierii, iar în cabină şoferul şi ajutorul lui, neînarmaţi. Pe primii doi trebuia să-i neutralizeze. Singur, un bărbat atât de puternic ca Oyo nigerianul putea reuşi, chiar şi cu lanţurile legate de picioare.

— Şi-apoi? întrebă Oyo.

— O maşină ne va aştepta afară. Apoi, un vapor.

— Un vapor? Bangkok n-are ieşire la mare!

— E şi mare, puţin mai departe, îl asigură Viktor But.

Fără să-i ofere mai multe detalii; trebuia totuşi să-şi ia măsuri în cazul în care nigerianul nu se conforma ori ar fi fost împiedicat să participe printr-o împrejurare neprevăzută.

Oyo stinse ţigara pe pământ.

— OK, o să mă gândesc.

— Nu te gândi prea mult, insistă Viktor But. E o condiţie esenţială. Prin avocatul tău, trebuie să aranjezi în aşa fel încât dosarele noastre să se judece în aceeaşi zi. Al meu e pe 11. Peste două zile.

— Asta o să coste bani, iar eu nu am.

— Alia, soţia mea, îi va da soţiei tale. Am stabilit.

Difuzorul care anunţa vizita răsună strident în curte şi ei se ridicară.

— O să văd, făcu simplu nigerianul. Viktor But îl privi îndepărtându-se. Zicându-şi că erau şanse mari să accepte.

Evident, trebuia ca echipa FSB să-şi îndeplinească partea ei din contract. Din fericire, avea încredere în fostul său serviciu. În KGB ori FSB, foştii camarazi nu erau lăsaţi de izbelişte. Mai întâi din fidelitate, iar apoi, pentru că un om frustrat se poate dovedi periculos.

Or, Viktor But ştia multe lucruri şi se îndoia că încăpăţânarea FSB şi a guvernului rus de a-l scăpa ar fi dictată doar de fidelitate.

*

* *

Asurzit de lătrăturile câinilor care se dezlănţuiau de fiecare dată când un pieton trecea prin faţa gardului, Dimitri Korsanov se plictisea, deranjat că nu se putea duce în vizită la închisoare. Din ordinul lui Evgheni.

Or, se ataşase de Viktor But, marginal ca şi el, un bun rus, care îşi servise patria. Nu se învinovăţea deloc că omorâse cu lovituri de picior această mică larvă thailandeză, dar era supărat pe Evgheni că îl ostraciza şi îl vizita foarte rar, doar pentru motive precise. Ca întâlnirea de astăzi, în cursul căreia Dimitri Korsanov urma să-i predea un minunat paşaport german furat unui turist de pe insula Samui, „curăţat” şi gata să fie folosit cu un alt nume.

Tocmai îl recuperase de pe o barjă care urca spre portul din

Bangkok.

Două mii de dolari.

El nu ar cere nici un ban. Ar fi contribuţia lui la efortul de război. Ieşi pe poarta care dădea spre *soi* 40, asaltat de căldura sufocantă. Nimeni în jur, cu excepţia unui şofer de moto-taxi care tocmai îşi repara vehiculul, cu pasagera stând în picioare lângă ei şi admonestându-i pe un ton ascuţit.

Dimitri ştia că avea de mers cinci sute de metri până va putea găsi un taxi, dar porni cu curaj în arşiţă, cu geanta în care se afla paşaportul furat din Samui agăţată de umăr. Ca pentru a-şi face curaj, îşi luase şi vechiul Makarov de 9 mm, contemporan cu Uniunea Sovietică, singura legătură cu fosta sa viaţă.

Găsi un taxi pe strada Phaholyonthin şi îi dădu adresa: Sukhumvit şi *soi 23.*

O oră mai târziu, înainte de a intra în localul soios, făcu un ocol pe jos.

Din motive de securitate.

Evgheni Makowski nu sosise încă. Nu ajungea niciodată primul…

Când apăru, după douăzeci de minute şi i se alătură lui Dimitri, instalat în sala din spate, invizibil din stradă, Dimitri îi întinse paşaportul destinat lui Viktor But.

— Iată, e german. Dar Viktor vorbeşte germana.

Erau mulţi turişti germani în Thailanda. Fizic, Viktor But putea să pară foarte uşor unul dintre ei. Paşaportul era autentic, furat la sosirea pe aeroportul internaţional din Samui.

— Cât? întrebă Evgheni.

— Nimic.

Agentul FSB rămase impasibil.

— *Spasiba, balşoi spasiba.* Dacă nu-l folosesc, ţi-l înapoiez. Vei putea să-l revinzi repede.

Pulsul lui Dimitri Korsanov se acceleră.

— Crezi că planul tău va merge?

— Sper, *amerikanski* fac presiuni infernale asupra thailandezilor ca să-l extrădeze la ei. Atunci, trebuie să le-o luăm înainte.

Ospătarul se apropia, întrebându-l ce doreşte să mănânce. La Tong-la, nu exista meniu.

— Nimic, făcu rusul. Nu am timp.

Cinci minute mai târziu, pleca la fel cum venise, lăsându-l pe

Dimitri Korsanov faţă în faţă cu anghila. Acesta, furios, îşi zise că putea totuşi să facă ceva: să o anunţe pe Alia, soţia lui Viktor But, despre vestea bună cu paşaportul.

*

* *

După ce se rătăcise de două ori, speriat de înjurăturile lui Dimitri, şoferul se opri în cele din urmă pe rampa care deservea Marway Garden Hotel şi se întoarse spre pasagerul său cu un zâmbet fericit.

— Marway Hotel! zise el triumfător.

Parcurseseră cu zece kilometri mai mult. Dimitri îi lăsă 150 de bahti şi intră în hol. Mergând la „home telephones” de pe partea dreaptă, sună la camera 730.

Nici un răspuns.

Se duse apoi în partea stângă a holului şi se instala într-un fotoliu de unde putea supraveghea intrarea. Probabil că Alia era încă la închisoare, dar nu avea să mai întârzie mult. Îşi petrecea zilele la hotel, trimiţând e-mailuri în toate părţile pentru a cere ajutor… Era mândru că putuse să găsească acest paşaport, reactivându-şi vechile filiere, ceea ce reprezenta totuşi un risc.

Alia But apăru după o oră şi faţa i se lumină când îl recunoscu pe Dimitri. Ştia deja că el era destul de descurcăreţ şi un bărbat sincer care-i oferise mereu sprijinul.

Se îmbrăţişară nevinovat şi se aşezară la o masă mai discretă.

— Ceai?

Alia acceptă dând din cap şi zise:

— E greu să mergi acolo.

De paisprezece luni, abandonase totul, chiar şi pe fiica ei de paisprezece ani, pentru a veni să-l susţină pe soţul ei. Petrecând zilele între acest mic hotel modest şi fără farmec, închisoare şi întâlnirile cu avocaţii.

— Cum se simte? întrebă Dimitri.

— Bine, făcu Alia evaziv.

Nu voia să-i spună lui Dimitri că Viktor But îşi făcea speranţe datorită planului său de evadare.

Dar acesta abia aştepta să fie de folos. Se aplecă la urechea Allei şi şopti:

— I-am dat un paşaport virgin lui Evgheni, astăzi. Cred că pregăteşte ceva…

Alia rămase mută. Tocmai la el se apelase, care era urmărit de CIA cu toată atenţia! Ca şi cum FSB-ul nu avea specialişti!

— Ah, bun! făcu ea simplu. Sper totuşi că thailandezii îl vor elibera şi-l vor expulza în Rusia. Avocatul lui e optimist.

Minţea sfruntat. Maestrul Lak Nitiwak se arăta, din contră, tot mai evaziv şi cerea mereu mai mulţi bani pentru demersuri dubioase. Dimitri se uită la ceas şi zise:

— *Dobro.* Mă duc. Spune-i lui Viktor că-l iubesc.

Ea îl privi plecând cu paşi mari. Din economie, urma să meargă aproape doi kilometri pentru a ajunge înapoi la ascunzătoarea sa de pe *soi* 40.

*

* *

Malko se afla cu Gordon Backfield, discutând de situaţie, când Mai anunţă că sosise şi era jos.

Imediat ce intră în birou, tânăra anunţă, triumfătoare:

— L-am urmărit pe Dimitri Korsanov! S-a dus într-un mic restaurant de pe *soi* 23 unde a venit şi Evgheni Makowski. A plecat foarte repede şi, apoi, Dimitri a trecut pe la Alia But, la hotel.

Era atât de mândră, că aproape îi dădeau lacrimile.

— Nu v-a reperat? se nelinişti Malko.

— Nu, nu cred. Eram cu moto-taxi.

— Deci, acest Dimitri e în continuare implicat, concluziona Malko.

Ca un tip atât de prudent ca Evgheni Makowski să-l întâlnească pe Dimitri Korsanov, trebuia să existe un motiv serios, ştiind că acesta din urmă era urmărit de americani.

— Trebuie continuată urmărirea lui Dimitri, îi sfătui Malko şi să încercăm să localizăm ascunzătoarea lui Evgheni Makowski. Până atunci, mai e o pistă de lămurit.

— Care? întrebă şeful staţiei.

— Apartamentul Nataliei Isakova, unde se presupune că se ascunde Oxana. În marele „condo” de cincizeci de etaje, în spatele Emporiumului. Vom merge acolo.

— Sunteţi cu siguranţă aşteptat…

— Chris şi Milton vor veni cu mine. Iar Mai, până la parter, pentru a ne ajuta.

*

* *

Tatiana Mira plecase în explorarea Bangkokului, după turneul cu Evgheni, în recunoaşterea obiectivului. Notând traseul de la închisoare la palatul de justiţie, pentru a vedea de unde putea

opera…

Pentru moment, se relaxa şi descoperea că, în ochii thailandezilor, era, desigur, grasă, dar exotică.

Privirile pe care unii i le trimiteau erau adesea foarte explicite. Ceea ce îi deschidea orizontul. Trebuie spus că modul ei de a se îmbrăca, provocator, o făcea să pară ceea ce încă nu era.

Epuizată de căldura apăsătoare, lihnită de foame, se aruncă într-un taxi şi îi arătă cartea de vizită a hotelului. Nevorbind nici thailandeză şi nici engleza, avea un uşor handicap. În timpul drumului, reperă privirea şoferului, în oglinda retrovizoare, spre enormele ei coapse roz.

Holul de la Novotel era plăcut şi răcoros, iar orchestra filipineză, cocoţată pe o estradă din spate, deja se dezlănţuia.

Tatiana Mira se aşează la o masă de lângă bar şi comandă o bere. După mai puţin de douăzeci de minute, un thailandez cu pielea aproape neagră, bine îmbrăcat, se aşează la o masă alăturată şi îi zâmbi…

Tatianei Mira nu-i venea să creadă, neştiind că hotelul era cartierul general al tuturor prostituatelor ruse din oraş, dintre care o bună parte erau cazate acolo! Luându-şi ostentativ cartela magnetică în mână, se îndreptă spre lift după ce plătise. Necunoscutul o urmări. Abia ajuns în lift, îi adresă din nou un zâmbet şi întrebă: *boum-boum, how much?*[73]

Tatiana Mira nu înţelese cuvintele, dar sensul era clar. Uimitor de flatată, ridică două degete în aer, la nimereală. Imediat, thailandezul scoase din buzunar un teanc de bani şi scoase două de câte o sută de bahti pe care-i puse în mână rusoaicei.

Ieşiră împreună din lift şi se îndreptară, unul după celălalt, spre cameră. Tatiana Mira neştiind, evident, că tariful minim al prestaţiilor sexuale era de 500debahti.

Erau reduceri înainte de termen.

„Cumpărătorul” nu pierdu timpul: abia ajuns în cameră, o asalta, masându-i febril sânii enormi. Tatiana Mira nu găsi că era neplăcut, dar, deja, thailandezul îi abandona bustul pentru a scotoci sub fusta mini. Nu întârzie să găsească chilotul şi să-l dea jos de-a lungul şoldurilor grase.

Tatiana Mira avea impresia că se află în Cecenia cu colegii ei „spetnatz” care, după ce goleau două sticle de votcă, ar fi violat şi o capră.

Un sunet de fermoar. Thailandezul îşi arăta un sex modest,

[73] Cât costă partida?

dar aparent gata de folosit. În faţa unei invitaţii atât de explicite, Tatiana se dădu înapoi până la pat şi se aşeză, ridicând fusta mini peste şolduri, dezvelindu-şi abdomenul şi smocul de păr blond.

Thailandezul rămase încremenit câteva secunde. Era prima dată când vedea o blondă veritabilă! Cel puţin de aproape. Îşi reveni rapid din admiraţie şi se năpusti pe Tatiana, depărtându-i picioarele.

Tatiana abia îl simţi, dar, după gesturile lui convulsive şi ţipetele ca de şoricel pe care le scoase după aceea, înţelese că era satisfăcut…

Thailandezul nu întârzie. Îşi aranja hainele şi se duse la uşă cu un zâmbet fermecat… Tatiana Mira îşi ridică de jos chilotul, zicându-şi că găsise o ţară de basm!

Niciodată nu s-ar fi gândit să-şi vândă trupul. Chiar şi în Cecenia, cu greu îşi găsea partener.

*

* *

Maiestuosul condominium alb strălucea sub soare, în spatele Emporiumului, la vreo sută de metri de Sukhumvit. Malko, însoţit de Mai şi cele două gorile, coborâse în faţă. Intrară în imensul hol din marmură, răcit ca o cameră frigorifică. Un paznic thailandez, la recepţie, stătea în faţa ecranelor de control. Mai se îndreptă spre el, escortată de cei trei bărbaţi, se apropie şi zise:

— Mergem la Natalia Isakova, apartamentul 2004.

Thailandezul tocmai voia să ridice receptorul interfonului, când Malko puse pe birou o hârtie de o sută de bahti. În plus, thailandezul întâlni privirea lui Chris Jones şi alese prudenţa. Banii dispărură ca înghiţiţi de o şopârlă gekko.

— Mai, zise Malko, ne vedem la cafeneaua italiană din Emporium.

În lift, Chris şi Milton îşi verificară pistoalele Glock şi băgară glonţ pe ţeava. Episodul cu cobrele îi făcuse prudenţi.

Nu erau decât două uşi pe palier, fără numere. Malko o alese pe cea din stânga şi sună.

Aşteptară încordaţi, desfăşuraţi pe palier.

— Dacă deschide un şarpe, murmură Milton Brabeck, îl tai rondele.

Uşa de acaju se deschise. Nici o cobră, doar o tânără cu părul zburlit, scundă, îmbrăcată decent cu o cămaşă opacă şi o fustă până deasupra genunchilor.

— Pe cine căutaţi? întrebă ea în engleză, cu un accent rusesc.

— Sunteţi Natalia Isakova?

— Da.

Surprins de calmul ei, Malko continuă:

— Caut o anume Oxana Fibirova.

Fără să se mire că vede trei necunoscuţi debarcând la uşa ei, zâmbetul tinerei se mări şi le deschise larg uşa.

— Nu e-aici, anunţă ea, dar poate vă pot ajuta. Intraţi, vă rog.

Erau atât de stupefiaţi, încât avură nevoie de câteva secunde pentru a o urma în imensul living cu pardoseala de marmură acoperită cu un covor chinezesc. Mobile moderne, de bun gust. Ferestre mari. Un apartament luxos, fără exagerări.

— Scuzaţi-mă, făcu Natalia Isakova, revin. Dispăru pe culoar. Discret, Chris Jones îşi ascunse pistolul Glock între două perne din piele.

După câteva clipe, auziră un sunet de tocuri înalte pe hol. Rusoaica se întorcea. Malko simţi cum îi creşte pulsul, iar Chris Jones puse mâna pe crosa pistolului.

Se puteau aştepta la orice.

CAPITOLUL XII.

Zgomotul tocurilor răsună pe marmură într-o linişte mormântală. Cei trei bărbaţi, crispaţi, priveau fix spre intrarea din hol.

Natalia Isakova reapăru, fără nici o armă şi nici o cobră, ci cu un mare album pe care îl aşează pe masa joasă, cu un zâmbet cuceritor. Îl deschise, arătând fotografia unei splendide blonde în bikini. Un nume: Irina şi măsurile ei erau scrise sub fotografie.

— Iată ce vă pot oferi în locul Oxanei, anunţă ea, cu privirea fixată pe Chris Jones.

Acesta se înroşi, mut de reprobare. Malko zise:

— Conduceţi o reţea de prostituţie…

— De dame de companie, corectă cu un zâmbet inocent rusoaica. Credeam că ştiţi. Aici, nu e ceva chiar ilegal. E suficient să plăteşti un *krişa*[74].

Cele două gorile nu mai ştiau unde să stea. Chris Jones încerca să ascundă cu burta lui mare pistolul pus între două perne de pe canapea. Malko, impasibil, începu să răsfoiască albumul, sub privirile reprobatoare ale lui Chris şi Milton.

O fată superbă se etala pe fiecare pagină. Închise albumul şi o întrebă pe rusoaică:

— Oxana nu-i acolo. Mi s-a spus că e foarte frumoasă.

Rusoaica arboră imediat un aer dezolat.

— Ah, da! Oxana! E-adevărat, e foarte frumoasă. Din nefericire, n-o mai „comercializez”.

— De ce?

— S-a-ntors în Rusia, nu-i plăcea aici. A lucrat un timp la Pattaya, apoi a renunţat. Totuşi, am multe alte fete la fel de frumoase şi mai sosesc în fiecare zi altele.

Privirea ei inocentă şi zâmbetul comercial ridicau un zid redutabil la întrebările lui Malko.

Acesta din urmă înţelese că era inutil să insiste.

— Cu atât mai rău, zise el.

Se ridică, urmat de cele două gorile. Natalia luă o carte de vizită şi i-o întinse.

---

[74] Protector.

— Dacă vă răzgândiţi, nu ezitaţi să-mi telefonaţi. Voi face totul pentru a vă satisface. Şi pe aceşti domni.

Milton Brabeck şi Chris Jones coborâră privirile, ruşinaţi. Era o modalitate de a se degrada. Pe palier, Chris Jones îl interpelă pe Malko.

— Ce credeţi?

— Aştepta vizita noastră. Dar este o *adevărată* reţea de prostituţie. Peste care se suprapun alte activităţi.

— Am fi putut s-o scuturăm puţin, pe această matroană, regretă Milton Brabeck.

— Ar fi sunat la poliţie, zise Malko, zâmbind, în Thailanda, prostituţia nu-i decât o meserie ca oricare alta. Vizita noastră n-a fost inutilă: cei pe care-i căutăm riscă să se agite şi să comită greşeli.

— De ce e atât de importantă, această Oxana? întrebă Milton Brabeck. E o târfă şi cu asta basta.

— Exact, recunoscu Malko, dar o târfă care a fost complice la o crimă comandată de cei care se ocupă de Viktor But. Fără ca noi să ştim exact ce fac. Totuşi, dacă l-au suprimat pe „străngerˮ-ul lui Gordon Backfield, aveau ceva de ascuns. Nu ne mai rămâne ca pistă decât Dimitri Korsanov. Trebuie să ne concentrăm asupra lui. Ne poate duce la adevăratul „operatorˮ, foarte probabil Evgheni Makowski. Care e un *silovik*[75].

*

* *

Evgheni Makowski şterse textul lung trimis de Natalia Isakova, gânditor. Vizita celor de la CIA nu era o surpriză, dar demonstra că nu renunţau. Or, era foarte îngrijorător. Mai întâi, fiindcă Oxana era în continuare la Bangkok, apoi, pentru că organizarea evadării lui Viktor But cu o echipă a CIA pe urme, era la limită…

În orice alt caz asemănător, ar fi „demontatˮ.

Acum, nu avea de ales. Dacă colonelul Petcharat Rang Nam îl anunţa că thailandezii hotărâseră să-l extrădeze pe Viktor But în Statele Unite, nu-i mai rămâneau decât nouă zile pentru a se organiza.

Deci trebuia să câştige timp. Ştia cum lucra CIA. Era o administraţie la fel de greoaie ca şi a ruşilor.

Dacă şeful de misiune care răspundea de cazul lui Viktor But ar dispărea, le-ar lua timp pentru a-l înlocui. Desigur, mai mult de zece zile. Apoi, acest Malko Linge, una dintre bestiile negre

[75] Membru al serviciilor secrete.

pentru serviciul său, era cu totul deosebit. Risca să fie înlocuit de unul mai puţin bun decât el.

Nu era decât o singură soluţie.

Tastă un mesaj scurt destinat lui Dimitri Korsanov:

„Ora opt la *Bei Otto”* şi-l trimise.

„Bei Otto” era un restaurant german – singurul din Bangkok – pe care ruşii îl adorau, acolo găsind mâncarea grea din Europa Centrală.

Trecuse mai mult timp de când nu mâncase de prânz şi de seară în aceeaşi zi cu Dimitri, dar era pentru o cauză bună.

*

* *

Gordon Backfield, cu faţa la fel de palidă, ridică telefonul.

— Voi întreba imediat persoana noastră de contact de la Imigrări dacă au înregistrat ieşirea Oxanei Fibirova de pe teritoriul ţării.

— Ar fi recent, obiectă Malko, poate că nu s-a înregistrat totul.

— Thailandezii sunt complet informatizaţi, răspunse americanul. Toate mişcările de pasageri sunt adunate într-un fişier, în timp real.

Interlocutorul său răspunse şi, după câteva saluturi, şeful staţiei CIA puse întrebarea care îl interesa, silabisind numele prostituatei ruse. Îi lipsea data de naştere.

— Mă sună înapoi într-o jumătate de oră, anunţă el, după ce închise. Vreţi un ceai sau o cafea?

— Aveţi Coca Cola? întrebă timid Chris Jones.

Aceasta, cel puţin, nu era o băutură exotică… Milton Brabeck oftă privind cerul plumburiu, iar termometrul anunţa temperatura exterioară, 37°.

— Mai trebuie să ieşim? E bine aici.

Malko reveni la analiza lui.

— Oamenii din FSB care se ocupă de Viktor But se sprijină pe o reţea rusească locală de prostituţie. Ca şi femeia pe care am văzut-o. Nu vom scoate nimic de la ei.

— Mă întreb ce pregătesc, oftă Gordon Backfield. Trebuie să exercite presiuni puternice asupra thailandezilor.

— Nu aveţi veşti oficiale? întrebă Malko.

— Nimic. Voi suna în fiecare zi la primul ministru. I-am transmis printr-un mesaj că l-am putea avantaja la un viitor contract de arme. Aceasta nu va costa nimic contribuabilul american.

Băură mai multe cafele înainte ca linia directă a lui Gordon Backfield să sune. Conversaţia fu scurtă, iar când închise, avea o figură gravă.

— Nici o rusoaică cu numele de Oxana Fibirova nu a ieşit din Thailanda în cursul ultimelor săptămâni, anunţă el. Conform corespondentului meu, încă se află în Thailanda.

— Nu şi-a dat o adresă? întrebă Malko.

— Ba da, cea a blocului de apartamente unde aţi întâlnit-o pe Natalia Isakova. Bineînţeles, poliţia thailandeză ştie că este vorba de o reţea de prostituţie, dar închide ochii, cu pleoapele îngreunate de teancurile de bani…

— Deci, dacă nu a ieşit clandestin, se află încă aici. Aparent, la Bangkok, concluziona Malko.

— Pentru o fată ca ea e dificil de ieşit clandestin din ţară, remarcă şeful staţiei. Doar prin Laos, dar riscă să se trezească prinsă acolo. Trebuie deci să facem totul pentru a o găsi.

— Cu siguranţă că nu se află într-un hotel, remarcă Malko. Putem supraveghea apartamentul Nataliei Isakova, dar nu cred că rezolvăm ceva. Trebuie să fie ascunsă la un prieten, cum ar fi Dimitri Korsanov. Dacă nu iese, va fi dificil de găsit.

Malko se ridică şi ceru:

— Thailandezii să facă o listă cu locuri frecventate de ruşi. O să văd ce pot afla şi eu.

*

* *

Placa anunţa: *Schwarzwald Stube*[76]*.* Ai fi zis că era o tavernă bavareză, cu mesele şi băncile din lemn, cu exteriorul şi faţada amintind de un castel.

Doar că nu erau la München, ci pe *soi* 20 la Bangkok.

„Bei Otto”[77] era un furnicar al ruşilor. În lipsa unui restaurant rusesc, se orientaseră spre această insulă de europenism, plină şi la prânz şi seara.

Evgheni Makowski deschise uşa, din faţa barului mare şi pătrat unde trei barmani thailandezi turnau bere la foc continuu. Lumina era modestă, iar restaurantul, plin ochi. O mulţime zgomotoasă era aşezată la mese mari din lemn, în faţa bucăţilor de carne importate la preţ de aur. Nenumăratele fotografii care acopereau pereţii adăugau o tuşă intimă. Fără celebrităţi, doar

[76] Hanul Pădurea Neagră.

[77] La Otto.

cu cei mai fideli clienţi.

Rusul, zărindu-l în cele din urmă pe Dimitri Korsanov pe o banchetă din fundul sălii, se aşează lângă el şi comandă imediat o bere.

Dimitri, vizibil neliniştit, întrebă:

— De ce voiai să ne-ntâlnim? Ne-am văzut ceva mai devreme. E ceva în neregulă cu paşaportul?

Evgheni aşteptă ca ospătarul să se îndepărteze pentru a-i spune în şoaptă:

— Nu, nu, dar am nevoie de un serviciu. Pentru Viktor.

Faţa lui Dimitri Korsanov se lumină.

— Ştii bine că aş face orice pentru el, îi răspunse cu căldură.

— Ai o armă sau poţi să-ţi procuri una? întrebă Evgheni Makowski.

— Am una. Makarovul meu. De ce?

— După incidentul de la Pattaya, avem CIA pe urme. Malko Linge, un agent foarte tenace. A venit în Thailanda special pentru Viktor. Ne deranjează. Mult.

— Vrei să-l omor? întrebă simplu Dimitri Korsanov.

— Ar fi bine, recunoscu Evgheni Makowski.

Dimitri îl privi, deodată neîncrezător.

— De ce-mi ceri asta mie? Sunt zeci de thailandezi care ar face-o pentru 100.000 de bahti.

Agentul FSB nu ezită.

— Fiindcă am nevoie de cineva absolut sigur. Un tip care nu pică la prima palmă. Thailandezii sunt brutali. Ştii ce înseamnă…

Dimitri Korsanov ştia. În timpul arestării sale, fusese bătut crunt cu bocancii…

Liniştea se lăsă din nou. Evgheni mai comandă două beri.

Dimitri întrebă:

— Unde îl găsesc pe acest Malko?

— E cazat la Shangri-La, în apartamentul 2521, la ultimul etaj. Probabil e înarmat şi are două gărzi de corp. Americani.

— Ai o fotografie?

— Mai multe.

Îi întinse un plic. Documente trimise de Moscova şi recuperate de la ambasada rusă.

— Serviciul meu nu-l iubeşte, adăugă Evgheni Makowski. Ne-a făcut destule probleme. Dacă te ocupi de cazul lui, îţi vor fi foarte recunoscători la Moscova. Ar putea să-ţi fie de ajutor să obţii un nou paşaport. Mama ta stă tot la Petrograd?

— Da.

Evgheni Makowski ştia că Dimitri îi trimitea bătrânei mesaje aproape în fiecare zi.

Dimitri Korsanov era mort de mândrie. După toţi aceşti ani de plimbări fără scop, era învestit cu o misiune oficială, ca în vremurile binecuvântate în care lucra pentru GRU… Evgheni Makowski îi văzu strălucirea de mândrie din ochi şi zise în şoaptă:

— Voi comunica la Moscova reacţia ta. Sunt mândru de tine. *Dobro,* voi pleca primul.

*

* *

De această dată, Ling Sima consimţise să-l invite pe Malko la restaurantul chinezesc de la hotelul Oriental, ale cărui separeuri discrete, înecate în penumbră, îi protejau reputaţia. Se îmbrăcase ca o chinezoaică de operetă, cu o rochie verde până la gât, crăpată aproape până la şold, un coc în care erau înfipte ace lungi din aur şi pantofi escarpen cu toc înalt.

Împinse farfuria, cu un aer dezgustat şi oftă.

— Într-o zi, îţi voi arăta adevărata bucătărie chinezească! Aici meniul e pentru americani.

Malko luă din frapieră sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes şi umplu paharele. Adora mâncarea chinezească, dar, cu ceai, era prea tristă. Ridică paharul plin de bule.

— Pentru următoarea cină preparată de tine! Dar ştii că nu mă întâlnesc cu tine pentru talentele tale culinare.

Ling Sima îi aruncă o privire neagră.

— Nu, e adevărat! Te întâlneşti pentru informaţiile pe care ţi le dau. Mă tratezi ca pe o „sursă”…

Malko ar fi trebuit să remarce că nu îşi sodomiza toate sursele, dar tăcu pentru a nu tulbura atmosfera.

— Când eram în Laos, remarcă el, nu ţi-am cerut nimic. Tu m-ai contactat.

— Pentru a-ţi salva viaţa, fiindcă eşti un prost! Cunoşti proverbul american: „Fools die”[78].

O chinezoaică înaltă şi diafană apăru cu lista de deserturi, iar Ling Sima o interpelă cu o voce furioasă:

Servitoarea dispăru literalmente. Malko era stupefiat.

— Ce i-ai spus?

---

[78] Proştii mor.

— Că ar trebui să-i fie ruşine să lucreze într-un loc unde bucătăria este atât de proastă!

— Exagerezi! îi reproşa Malko.

Privirea lui Ling Sima ardea. El îi zâmbi.

— Eşti şi mai frumoasă când te înfurii…

— Spui asta pentru că vrei să te culci cu mine… Malko decise să o şocheze.

— Nu, răspunse el, în seara asta, aş vrea să juisez în gura ta, cu tine îngenuncheată înaintea mea.

Crezu că chinezoaica îi va sări la gât. Se aplecă peste masă.

— Niciodată! Chiar dacă trăiesc zece mii de ani! Târfele fac asta. Dacă asta vrei, o vei face în seara asta.

— Cu tine?

Din nou privirea furibundă.

— Mi-ai cerut informaţii despre prostituatele rusoaice, nu? Ei bine, se adună în fiecare seară la subsolul de la hotel Novotel, într-un fel de local numit „Le Bas”. Vei găsi acolo tot ce vrei. Pot chiar să-ţi dau nişte tarife…

— Mulţumesc.

— Şi dacă vrei să fii „masat” de o rusoaică, continuă Ling Sima, sunt trei Spa-uri, din lanţul „Divana”, care aparţin ruşilor, asociaţi cu poliţişti thailandezi. Acolo, găseşti crema. Până la 1000 de dolari. Dar poţi trece asta pe notele tale de plată…

Malko, agasat, ceru nota prin semne. Chinezoaica subţire apăru după câteva clipe şi puse o cutie din lac negru pe masă, cu un salut *wai* forţat. Malko o deschise: cutia era goală, cu excepţia unei minunate orhidee. Servitoarea chineză începu un ciripit ca de pasăre, aplecată adânc în faţa lui Ling Sima. În ciuda acestei supuneri, chinezoaica părea furioasă.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko. Din cauza remarcii tale privind mâncarea?

— Nu, m-au recunoscut… Refuză să mă pună la plată. Din cauza triadei Sun Yee On.

— Simpatic.

— Nu! Sunt dezonorată. Întregul Yeowarat va afla că mă culc cu un *farang.*

— Asta-i rău?

— Nu, e cel mai rău lucru posibil… O să-mi pierd prestanţa. Clientele mele de la bijuterie mă vor întreba de mărimea mădularului tău, cum faci dragoste, de câte ori? Nu le cunoşti pe chinezoaice. Nu se gândesc decât la asta…

Se duseră la ieşire, acompaniaţi de salutul ceremonios al întregului personal. Afară, atmosfera era la fel de caldă, cu un vânt uşor. Câţiva şoferi de taxi îi fluierară, dar Malko reperă într-un colţ, la umbră, un Sam-Lo, al cărui şofer dormea în echilibru pe scaun.

— Ai văzut filmul „Emmanuelle”? o întrebă pe Ling Sima.

— Da, de ce?

— Am putea face o tură în acest Sam-Lo. Doar câţiva turişti novici mai foloseau aceste *„tuk-tuk”,* tricicluri zgomotoase care urmaseră autenticelor Sam-Lo, trase de un ciclist. În filmul „Emmanuelle”, eroina traversa Bangkokul ascunsă într-un Sam-Lo, în timp ce amantul o mângâia.

Ling Sima îi aruncă lui Malko o privire care l-ar fi transformat în cenuşă. Se întoarse, ridică mâna şi Malko văzu cum tocmai se punea în mişcare o limuzină neagră parcată în faţă la Oriental. Chinezoaica venise cu şoferul surdo-mut. În timp ce-i deschidea portiera, îi zise lui Malko:

— Distrează-te bine la Novotel.

CAPITOLUL XIII.

„Târfe din toate ţările, uniţi-vă” se gândi Malko intrând la „Le Bas”.

Semăna cu un „pool-room[79]” – din orăşelele americane, cu un bar plin de televizoare agăţate peste tot, cu o discotecă, datorită muzicii tehno asurzitoare şi, mai ales, cu un bordel.

Târfe, erau peste tot. Aşezate pe taburete, dansând în colţuri întunecate, bând la mese, plimbându-se printre mese ori privind la jucătorii de biliard... Erau grămezi: thailandeze, europene, în toate ţinutele, atacându-i pe nou-veniţi cu o îndrăzneală incredibilă... Malko plătise 500 de bahti pentru a avea acces în acest paradis a cărui animaţie contrasta cu atmosfera muribundă din sala de la parter. Acolo, pe o estradă, două cântăreţe filipineze acompaniate de un pianist scânceau pentru câţiva spectatori. În mod clar, erau cei care nu ştiau de subsol...

Până la parter, Novotel părea a fi un hotel foarte convenabil.

Malko se îndreptă spre unul dintre baruri. Nu se vedea prea bine şi se întreba dacă avea s-o recunoască pe Oxana, ştiută doar dintr-o fotografie, în cazul în care ar fi fost aici. Rusoaice erau peste tot. Un întreg ciorchine îl înconjurau pe un tip ce părea caricatura unui evreu new-yorkez cu ochelari enormi cu ramă groasă, craniul chel şi trăsăturile umflate de alcool.

Acesta se chiora la bustul enorm al fetei de lângă el, probabil născută între Ural şi Vladivostok...

Ceva mai departe, lângă bar, o blondă înaltă îl săruta, mai-mai să-l sufoce, pe un sikh bărbos, cu turban...

Totul într-o muzică de infern. Plecarea bruscă a lui Ling Sima îl determinase să exploateze imediat informaţiile pe care ea i le dăduse.

În momentul în care ajungea la bar, observă o veritabilă creatură de desen animat: Miss Piggy, purceaua lui Tex Avery. Păr scurt ce cădea în şuviţe, ochi foarte albaştri, o faţă pătrăţoasă, o bluză albă fără sutien pe dedesubt şi o fustă mini care părea făcută dintr-o centură... Monstruos de grasă, probabil în jur de 80 de kilograme, dar nu părea să-i pese, privind bărbaţii

[79] Sală de biliard.

fără să clipească, vizibil în căutarea unui client.

Cum nu se servea decât Chivas Regal, Malko comandă o sticlă la un bar, privind sala.

Clienţii erau străini, expatriaţi, ruşi şi câţiva thailandezi…

Trei thailandeze micuţe se apropiară de el, detaliind într-o engleză sumară ceea ce aveau de oferit. Adică tot ceea ce imaginaţia unui obsedat sexual poate concepe. Văzând interesul scăzut al lui Malko, trecută la altă pradă, un expatriat de naţionalitate incertă, care începu să le pipăie discret.

Blonda grasă continua să navigheze printre mese. Se apropia de Malko. Privirile lor se întâlniră, iar el îşi zise că trebuia să înceapă cu ceva.

La primul zâmbet schiţat, ea veni spre el.

— *You buy drink?*[80] urlă ea, pentru a acoperi zgomotul muzicii.

Malko îi arătă sticla de Chivas Regal şi ceru un pahar barmanului. Rusoaica înghiţi pe nerăsuflate o porţie care ar fi omorât un mamut, iar ochii ei albaştri se înceţoşară uşor. Malko îi turnă o a doua doză şi deveniră prieteni adevăraţi…

Conversaţia era imposibilă din cauza zgomotului, iar Miss Piggy îi luă mâna pentru a-l trage spre un ring de dans.

Începură să se agite, la un metru distanţă între ei, dar, profitând de o schimbare de ritm, rusoaica se apropie, lipindu-şi imperios abdomenul de Malko. Nu pentru mult timp. Cu faţa ridicată, ea urlă din nou:

— *You come my room*[81]*,* 500 de bahti.

Asimilase în cele din urmă tarifele în vigoare.

Malko se făcu că nu înţelege. Rusoaica repetă oferta tentantă.

— *Your nome!* întrebă el pentru a câştiga timp.

— Tatiana. *You come. Bang-Bang.*

Engleza ei era foarte limitată. Alături, indianul sikh începea să cedeze sub mângâierile viguroase ale blondei agăţate de el. Aceasta, care se gândea la viitor, îi aruncă totuşi o ocheadă lui Malko, în timp ce se freca febril de burta clientului ei.

Faţă de entuziasmul scăzut al lui Malko, Tatiana, Miss Piggy, dispăru în mulţime. Nu rămase singur douăzeci de secunde. O liană blondă, infinit mai sexy, se apropie de el cu un zâmbet cuceritor.

— *Good evening!*

Engleza ei părea mai bună, dar strălucirea din privirea ei invita

---

[80] Îmi cumperi ceva de băut?

[81] Vino în camera mea.

la orgie. Malko atacă din nou sticla de Chivas.

— Mă numesc Svetlana, strigă blonda, dar toată lumea îmi spune Sweti.

— Ce faci la Bangkok?

Ea făcu o mutră amuzată.

— O prietenă care are o agenţie de manechine îmi găsise un contract, dar nu a durat decât două luni. După aceea, a trebuit să mă descurc. N-am chef să mă întorc în Rusia. Aici, cel puţin, e soare şi căldură. Şi întâlneşti oameni ca dumneavoastră.

Era o minciună sfruntată, dar Malko reuşi să zâmbească.

— Prietena ta, cea de la agenţie, nu este Natalia Isakova?

— O cunoaşteţi?

— Puţin.

„Bum-bum-bum”-ul tehno se mai calmase. Rusoaica se apropie de Malko, literalmente lipită de el, înnodându-i braţele în jurul gâtului. Apoi îşi lipi gura de urechea lui şi zise, pufnind în râs:

— Am văzut că scroafa asta mare de Tatiana vă agăţa. Nu se teme de nimic…

— Dacă a venit la Bangkok, înseamnă că ştie ce face, remarcă Malko.

Svetlana se îndepărtă puţin pentru a zice cu o voce răutăcioasă:

— Nu pentru asta a venit.

— Pentru ce, atunci?

— Nu ştiu… Stă toată ziua în camera ei şi doar seara vine aici. Fetele nu o plac.

— De ce?

— Au văzut-o cu un tip ciudat, un rus care pretinde că e jurnalist, dar toată lumea ştie că face altceva. Un bărbos gras şi chel, destul de murdar, neglijent, cu mâinile mereu umede.

Imediat, Malko făcu apropierea cu Evgheni Makowski, agentul FSB de la Bangkok.

Rusoaica Svetlana reveni la lucruri serioase.

— Urcăm? sugeră ea. Stau în hotel.

— Cunoşti o fată pe nume Oxana? întrebă Malko. Oxana Fibirova.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck se plictiseau de moarte la barul de la Novotel. Orchestra filipineză continua să cânte, doar pentru

ei. Totuşi, ideea de a coborî în furnalul sexual de la subsol era peste puterile lor…

Urmăriră din priviri un bărbat înalt care tocmai deschisese uşa de la intrare. Un blond solid, cu o geantă agăţată de umăr. Acesta traversă holul fără să-i remarce şi coborî scările care duceau la subsol.

— Încă unul care şi-o va trage, rânji Milton Brabeck. Totuşi, e un tip bine…

*

* *

Dimitri Korsanov se prezentă la intrarea în discotecă, salutat cu mai multe *wai* respectuoase. Prietena lui filipineză, Perlita Patik, lucra în local, pentru a-şi completa salariul modest de vânzătoare la librăria Kunikawa. Rusul trebuise să se obişnuiască, neputând s-o întreţină corespunzător. Îi impusese doar să folosească mereu prezervativ. Filipineză îşi exercita a doua meserie cu aceeaşi indiferenţă. Complet detaşată.

Dimitri se opri lângă prima masă de biliard şi parcurse locul cu privirea, descoperind-o pe prietena lui aşezată pe un taburet, ceva mai departe. Tocmai voia să se ducă la ea, când reperă la bar un bărbat blond ca şi el, discutând cu o fată. Îl vedea din profil, dar când se întoarse spre el pulsul lui Dimitri crescu brusc: acest necunoscut semăna uimitor cu fotografiile agentului CIA pe care trebuia să-l elimine, cele pe care i le dăduse Evgheni Makowski. Or, Dimitri nu ştia dacă „ţinta” lui îl cunoştea după înfăţişare. Ieşi repede şi îi zise fetei de la intrare:

— Spune-i Perlitei că o aştept sus. Am de dat un telefon.

Pe scări, îşi zise că avea pistolul Makarov în geantă şi că cerul îi trimitea poate o ocazie minunată: când va ieşi, agentul american va fi o pradă uşoară. Două gloanţe în spate, iar Dimitri se va pierde în labirintul de străduţe din cartier.

Ajuns în hol, se instala departe de orchestră şi îşi aprinse o ţigară.

După cinci minute, Perlita sosi gâfâind, atrăgătoare şi drăgăstoasă.

— E devreme, făcu ea. Vrei deja să mergi acasă?

— Nu chiar acum, făcu rusul. Aştept pe cineva. Dacă nu-ţi mai dau nici un semn, iei un taxi.

Îi întinse 200 de bahti: locuia departe.

Perlita Patik rămase câteva minute cu el, apoi coborî înapoi. Imediat, Dimitri Korsanov se îndreptă spre toalete. Acolo, la

adăpostul cabinei, îşi verifică pistolul Makarov şi băgă un glonţ pe ţeava. Ar fi vrut să-l încerce, căci trecuse mult timp de când nu mai trăsese, dar ar fi riscat să atragă atenţia.

Se întoarse în fotoliul din hol. Nu avea decât să aştepte.

*

* *

— Oxana? Nu, nu cunosc, răspunse Svetlana, mereu lipită de Malko ca un timbru poştal. E frumoasă?

— Se pare că da.

— Atunci, poate că lucrează în circuitul de Spa. Nu ai decât să întrebi la Spa Divana, pe *soi* 25, în Sukhumvit.

— Ce este „Divana”?

— Localuri Spa de nivel înalt cumpărate de ruşi. Acolo se găsesc de toate: îngrijiri de frumuseţe pentru femeile thailandeze, masaje şi tot restul. Se pare că bogătaşele thailandeze vin să profite de tineri, chiar. Dar, mai ales în cel din *soi* 25, poţi găsi rusoaice. Evident, e scump, 500 de dolari. Oxana poate că lucrează acolo.

— De ce nu lucraţi şi voi acolo?

Svetlana făcu o mutră dezgustată.

— Natalia e prea hrăpăreaţă. Aici, sunt pe cont propriu.

Văzând că manevrele ei îl lăsau pe Malko impasibil, concluziona cu o urmă de amărăciune:

— *Dobro,* nu sunt destul de atrăgătoare pentru tine. *Ciao-ciao.*

Se pierduse deja în semiîntuneric. Malko decise că-i era suficient. Informaţia Svetlanei confirma informaţia dată de Ling Sima. Nu avea decât s-o folosească. Plăti şi se îndreptă spre ieşire.

*

* *

Dimitri Korsanov tresări: bărbatul pe care-l reperase la „Le Bas” ieşea pe scările de la subsol, îl lăsă să parcurgă câţiva metri în hol, apoi se ridică, îşi pusese geanta pe partea dreaptă şi îi întinsese cureaua.

Cu un gest foarte natural, avea mâna băgată înăuntru, strângând crosa pistolului Makarov.

Era suficient să urmărească „ţinta”, să tragă şi să fugă. Desigur, împuşcăturile s-ar auzi, dar cine l-ar urmări în labirintul de străduţe din jur de Siam Plaza?

Adresă un zâmbet recepţionerului thailandez şi continuă să meargă după bărbatul care traversa holul. Hotărâse să nu tragă

până când nu ajungea foarte aproape de uşă.

Încă cincisprezece metri şi câteva secunde.

CAPITOLUL XIV.

Malko aproape ajunsese la uşa de la intrare, când Chris şi Milton, care nu-l văzuseră trecând, săriră din fotoliile lor pentru a-l urma. Fără să-i dea atenţie lui Dimitri, care mergea cam la zece metri în urma lui Malko.

Rusul îi văzu pe cei doi bărbaţi trecând înainte pentru a-l încadra pe agentul CIA şi se opri brusc, înţelegând că ideea de a-şi omorî „ţinta” pe loc şi apoi să fugă nu era una bună… Rămase în mijlocul holului, lăsându-i pe cei trei să iasă, în timp ce inima îi bătea cu putere. În câteva secunde putea fi omorât pe loc…

*

* *

— Era interesant jos? întrebă Chris Jones cu o urmă de ironie.

— Foarte, răspunse Malko. Posibil să ştiu unde se află Oxana.

— Unde?

— Ar lucra într-un salon de masaj, Divana, pe *soi* 25 în Sukhumvit, care aparţine unei reţele de prostituţie rusă. Vom merge acolo mâine.

Holul de la intrarea în Shangri-La era pustiu ca un cimitir, iar ei se duseră în camerele lor.

Malko găsi un mesaj de la Ling Sima. Ironic, îl întreba dacă petrecuse o seară plăcută.

Plăcută, poate că nu, dar cu siguranţă utilă…

Urma să se joace de-a clientul la Spa „Divana”. Dacă ar găsi-o pe Oxana, ar face un pas uriaş în competiţia feroce împotriva FSB pentru a-l recupera pe Viktor But. Dacă reuşea să implice reţeaua rusească a FSB-ului de la Bangkok în uciderea unui poliţist thailandez, ruşii ar fi afectaţi serios.

*

* *

Oxana Fibirova nu reuşea să adoarmă pe patul îngust şi tare pe care i-l dăduseră într-o dependinţă de la Spa Divana. De când o forţaseră să părăsească Pattaya, avea impresia că nu se mai regăseşte. Regreta amarnic că acceptase propunerea lui Dimitri

Korsanov: să-l seducă pe poliţistul thailandez şi să-l atragă pe plajă. Îi jurase că era nevoie doar de o simplă corecţie, nu de un asasinat sălbatic.

Acceptase să-i facă acest serviciu lui Dimitri Korsanov fiindcă îi plăcea mult de el. Avuseseră o scurtă aventură şi îşi vorbeau adesea când el venea la Pattaya.

În acea zi, îi explicase că trebuia neapărat să scape de thailandezul care-l urmărea, fiindcă pregătea o operaţiune riscantă pentru a-l ajuta pe Viktor But să evadeze, el fiind omul de bază.

Ideea era de a ataca duba de poliţie între închisoare şi palatul de justiţie, căci nu avea nici o escortă.

Oxana nu-l crezuse nici pe jumătate, cunoscându-i renume le de mitoman, dar acceptase ca în seara aceea să-i dea o mână de ajutor.

Bineînţeles, când aflase adevărul, la întoarcerea în Bangkok, primul reflex fusese să părăsească Thailanda, dar Natalia Isakova o convinsese să renunţe, explicându-i că thailandezii o identificaseră cu siguranţă în urma anchetei lor la Pattaya. Nu le păsa de manevrele făcute de *farang,* dar uciderea unuia dintre colegii lor nu-i lăsa nicidecum indiferenţi. Oxana Fibirova nu ar fi fost primul *farang* care ar fi fost condamnat la o pedeapsă grea în Thailanda. Şi la execuţie. La gândul de a se trezi într-un penitenciar thailandez, avea coşmaruri.

Ştiind că nu ar supravieţui.

Se simţea prinsă în capcană. Venise în Thailanda pentru a strânge banii necesari unor studii „adevărate”, pentru a-şi găsi un job care i-ar permite să trăiască corect. Faptul că se prostitua în această ţară îndepărtată nu o deranja. Mai târziu, nimeni nu ar şti nimic…

Doar că nu se gândise că va fi amestecată în această crimă. Chiar dacă Dimitri Korsanov nu-i dăduse decât explicaţii succinte, ştia că acest asasinat era legat de Viktor But. Rusul îi mai spusese şi că americanii erau implicaţi în toată povestea asta…

După ce bău un pahar cu apă, încercă să evalueze situaţia.

Imposibil să meargă la poliţia thailandeză.

Ruşii nu s-ar deranja s-o scoată clandestin din ţară. Costa prea scump. Deci numai americanii o puteau ajuta. Îşi zise că ştia destule pentru a obţine protecţie în schimbul unei mărturii.

Doar că nu ştia cum să intre în legătură cu ei. Dacă pleca de la

Spa, risca să fie urmărită şi nici măcar nu ştia unde se afla ambasada americană.

Nu avea decât o soluţie: telefonul.

Rusoaica ieşi din cameră şi o apucă prin galeria exterioară până la micul salon de ceai din Spa, de lângă recepţie. Acolo, găsi cartea de telefoane în engleză, cu lista ambasadelor şi numerele lor de telefon. Se întoarse în camera ei şi formă numărul găsit în carte. Zicându-şi naivă că spionii trebuiau cu siguranţă să lucreze şi noaptea. Deci, faptul că era ora unu noaptea, nu era jenant.

La a doua încercare, dădu peste o voce neutră care răspunse, în engleză, cu un puternic accent thailandez:

— *American Embassy, who de you want to speak to?*[82]

— Cu cineva de la Central Intelligence Agency, răspunse fără să ezite Oxana Fibirova.

Se lăsă o tăcere destul de lungă, apoi aceeaşi voce întrebă:

— Numele dumneavoastră?

— Oxana Fibirova.

— Adresa.

Luată repede, Oxana Fibirova rămase mută, brusc panicată. Dacă americanii ar debarca la Spa Divana, ruşii ar şti că ea îi trădase.

Fără să răspundă, închise.

*

* *

Citind mesajul lui Dimitri Korsanov care îl anunţa că agentul CIA, Malko Linge, se afla seara trecută în barul de la Novotel, Evgheni Makowski simţi cum i se ridică părul în cap.

Cum ajunsese acolo?

Nu putea fi o coincidenţă. Şeful de misiune Malko Linge nu avea profilul unui amator de târfe… Deci, căuta ceva sau pe cineva în acel local. Cu orice preţ, trebuia să afle mai multe. O singură persoană putea, eventual, să-i furnizeze informaţii: Tatiana Mira, „spetnatz”-ul venit, în principiu, să-l lichideze pe Viktor But, care hotărâse să schimbe puşca Dragonov de precizie pentru o carieră de târfă.

Şterse mesajul, zicându-şi că ideea de a-l „neutraliza” pe acest agent al CIA se dovedea tot mai utilă. Între timp, trebuia să afle mai multe pentru a lua eventuale contramăsuri.

---

[82] Ambasada americană. Cu cine vreţi să vorbiţi?

Se îmbrăcă şi ieşi în curtea micuţei sale case. Locuia într-o casă thailandeză foarte veche din lemn, care aproape se ruina, cu obloanele mereu închise, pentru a lăsa să se creadă că era nelocuită, pe un mic *soi* vecin cu Thanon Khao San, unde se ţinea un talcioc permanent. Imediat ce intra cu maşina în curte, o acoperea cu o prelată şi nimeni nu ştia că un *farang* locuia în cartierul Banglampho, la nord de Bangkok, nu departe de râu. Ieşi. Închise cu zăvorul uşa principală, dădu la o parte prelata de pe Toyota şi demară.

*

* *

Tatiana Mira îşi rodea unghiile, cu un aer posac, în ţinuta de târfă de provincie.

— Cât timp trebuie să aştept? întrebă ea.

Evgheni Makowski decise să nu o bruscheze.

— Nu depinde de mine, afirmă el. Aştept puşca Dragonov care trebuie să sosească la ambasadă. Am altceva să te întreb. Ieri seară, la discotecă, ai vorbit cu un străin, se pare.

— Da.

— Cum arăta?

— Înalt, blond, bine făcut.

— Nu te-a întrebat de Oxana Fibirova?

Ea era în continuare la fel de posacă.

— A vorbit şi cu alte fete?

— Da, cu o proastă care se numeşte Svetlana. Pe aia o s-o pocnesc, tot timpul o doare capul de mine.

— Locuieşte aici?

— Da. În camera 214.

— *Dobro.* Mă întorc să te văd.

Aproape că demola uşa de la camera 214 înainte de a vedea apărând un cap zburlit blond care îl repezi:

— Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc, făcu el, strecurându-se în camera unde domnea o dezordine incredibilă! Toate nebuniile făcute de tânără prostituată erau etalate pe mocheta verzuie plină de pete.

— Ai vorbit cu un străin, ieri seară, zise Evgheni Makowski. Un tip înalt, blond. Ce voia?

Gura Svetlanei se schimonosi.

— În orice caz, nu voia să mi-o tragă… Mi-a vorbit de o anume Oxana, pe care n-o cunosc. Atunci, fiind o fată bună, l-am orientat spre Spa Divana.

Evgheni Makowski simţi din nou cum i se ridică părul de oroare.

— I-ai spus că ea lucrează acolo?

— Da, i-am spus că ar fi fost posibil. De ce?

— N-are importanţă.

Plecase deja. Direct la apartamentul Nataliei Isakova. Aceasta îl primi cu obişnuitul ei zâmbet comercial.

— *Ceai?* Cafea? Totul e bine?

— Nu. Am o problemă. *Amerikanski* sunt pe urmele Oxanei. Ştiu că lucrează la Spa. Nu trebuie s-o găsească. Unde o putem ascunde?

— Aici?

— Sub nici o formă, cu siguranţă că eşti urmărită…

Matroana se aşeză pentru a reflecta şi îşi trase rochia peste genunchii rotunzi. Era întotdeauna foarte pudică.

— Pentru mult timp? întrebă ea.

— Câteva zile.

După o lungă tăcere, Natalia zise:

— Am primit o cerere de la portarul de la *Windsor Suite Hotel.* Voia una sau două fete pentru o bandă de arabi care sosesc din Golf şi vor să se distreze.

— Bună idee.

Natalia scutură din cap.

— Nu cred. Tratează fetele ca pe nişte animale. Au închiriat un etaj. Doar ospătarii sunt thailandezi. Majoritatea fetelor refuză să meargă acolo, chiar dacă plătesc 5000 de dolari pe zi.

— De ce?

— Ultima dată, ne-au înapoiat-o pe una în stare foarte gravă. Plină de urme de cravaşa, violată cu sticle. Desfigurată de lovituri fiindcă opusese rezistenţă. O fată din Vladivostok.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu a supravieţuit. Arabii au plătit 50.000 de dolari pe care i-am trimis familiei spunând că avusese un accident.

— Poliţiştii nu ajung niciodată pe-acolo? Natalia Isakova zâmbi ironic.

— E în districtul 8. Colonelul Pathorn e unul dintre cei mai corupţi. Arabii îl acoperă cu aur. Odată ajunsă acolo, va fi ca la închisoare.

— *Haraşo,* aprobă Evgheni Makowski. O transferi acolo cât mai repede posibil.

— Am plecat, făcu simplu Natalia Isakova. După ce ar trece

prin mâinile arabilor, Oxana şi-ar dori să-şi schimbe meseria.

— Vin cu tine, propuse Evgheni Makowski. Hotărârâ să meargă la *soi* 25 pe jos. Ajungeau mai repede decât cu maşina.

*

* *

Vocea lui Ling Sima era dulce ca mierea. Rar îl suna ea pe Malko.

— M-am gândit la tine, zise ea de la început. Sper că ţi-ai găsit perechea la Novotel.

— Pentru asta mă suni?

— Nu, te aştept la ora şapte la *Grand China Princess.* Vom cina în trei.

— Cine este al treilea?

— Un prieten din Sun Yee On, care este în acelaşi timp vărul şefului de stat-major, generalul Phra Samutprakan. El coordonează ancheta în dosarul Viktor But. I-am vorbit de problema ta şi doreşte să te întâlnească.

Pulsul lui Malko sări în aer.

— E de încredere?

— Cu mine, da. Îţi va spune adevărul.

Abia închise, că Malko se duse la recepţionerul de la Shangri-La, îi dădu 5000 de bahti, adresa unde locuia Ling Sima şi ordinul de a-i trimite cele mai frumoase orhidee pe care le putea găsi.

Chris Jones şi Milton Brabeck se plictiseau în hol.

— Suntem obligaţi să ieşim? Întrebă Milton Brabeck. Sunt 40 de grade.

— Mergem la ambasadă, cu un taxi climatizat. Gordon Backfield era încântat.

*

* *

Malko nu avu timp să-i împărtăşească lui Gordon Backfield veştile bune, când secretara lui intră şi-i puse o hârtie în faţă. Şeful staţiei o parcurse, tresări şi ridică privirea.

— Centralista ambasadei a primit în noaptea asta la ora 1:20 un apel ciudat. O femeie care spunea că o cheamă Oxana voia să discute cu cineva de la CIA. Când i s-a cerut adresa, a închis.

Malko tocmai se pregătea să debiteze toate înjurăturile pe care le cunoştea în germană şi engleză, când americanul adăugă:

— Aşteptaţi! Centrala a înregistrat numărul telefonului de la care a apelat.

CAPITOLUL XV.

La telefonul respectiv nu răspundea nimeni. După ce lăsă să sune de douăsprezece ori, Gordon Backfield închise.

— Nu putem localiza telefonul? întrebă Malko.

— Nu. Ar trebui să cerem ajutorul thailandezilor.

— Poate că încă doarme…, presupuse Malko.

— O să-i cer secretarei să mai sune la fiecare sfert de oră, decise şeful staţiei. În mod clar, s-a petrecut ceva care a împins-o pe această fată să schimbe tabăra. Sper că nu va fi prea târziu, oftă Gordon Backfield.

Malko simţi că era momentul să-l liniştească pe american.

— Gordon, anunţă el, am veşti foarte bune. Mai întâi, cred că o pot localiza pe această Oxana Fibirova.

— Unde se află?

Malko îi povesti întâlnirea din seara trecută cu prostituata rusoaică Svetlana, cea care menţionase Spa Divana şi îl anunţă:

— O să merg acolo ca un client şi voi încerca să „tamponez” pe cineva pentru a da de Oxana.

— E periculos, obiectă şeful staţiei.

— Nu voi fi singur: Chris şi Milton vor veni să se destindă cu mine.

Chris Jones se încruntă.

— Ce este acest Spa? Alte orori?

— Masaje, Chris, doar masaje, jură Malko. Masaje şi băi. Dacă vi se propune altceva, aveţi dreptul să refuzaţi. Dar aveţi şi dreptul să acceptaţi…

Gorila se înroşi ca un bujor şi bâigui:

— *No way!*

— OK, concluziona Malko, cred că Mai ne poate prezenta drept clienţi ai localului ei.

— Nu o faceţi să rişte, recomandă americanul. Este doar un „străngер”; nu am prevăzut s-o implic în acţiuni clandestine ofensive care să ridice riscuri.

— Poate că toate astea se vor dovedi inutile, răspunse Malko. Am o întâlnire foarte interesantă diseară.

Îi relată despre cina cu Ling Sima şi reprezentantul generalului Phra Samutprakan, dar americanul nu se bucură precum

scontase.

— OK, e super, recunoscu el, dar sunt două ipoteze. Dacă nemernicii de thailandezi îl eliberează pe Viktor But, evident, FSB-ul nu se va lansa în manevre ticăloase. Dar, în caz contrar, vor face orice pentru a-l împiedica să părăsească ţara. Trebuie să rămânem pe urmele lor pentru a încerca să le descoperim planul.

— Perfect, acceptă Malko, vom merge mâine la Spa. Sper că cina din această seară va face inutilă această vizită.

*

* *

Evgheni Makowski şi Natalia Isakova traversară Sukhumvit care nu mai era decât o magmă de vehicule nemişcate. De parcă toate maşinile din Bangkok îşi dăduseră întâlnire acolo.

Rusul se uită la ceas nerăbdător.

— Am o altă întâlnire, la prânz…

Natalia dădu din cap.

— Aş fi putut merge şi singură.

— Nu vreau să fie probleme. Trebuie să-i explic.

Abia intrară în minusculul salon de ceai din Spa, că trei însoţitoare, în picioarele goale, îmbrăcate în sarong, apărură, zâmbăreţe, pentru un festival de saluturi *wai.*

Evgheni Makowski întrebă, în thailandeza:

— Unde este fata cea nouă, Oxana?

— În camera ei, chiar în capăt.

— Conduceţi-mă acolo.

Îl îndrumară pe nişte culoare de o curăţenie meticuloasă, apoi de-a lungul unei galerii pe lângă peluză, unde totul respira lux şi curăţenie.

Activităţile începeau mai ales de la prânz. Însoţitoarea se opri în faţa unei uşi şi ciocăni uşor. Nici un răspuns.

— A ieşit? întrebă Evgheni neliniştit, fără să ştie de ce.

— Oh, nu! îl asigură însoţitoarea. Nu există decât o ieşire spre *soi,* aş fi văzut-o.

Deschise uşa încet şi zăriră o formă întinsă pe pat, acoperită parţial cu un cearşaf. Din cauza climatizării, în cameră tremurai de frig.

— OK, făcu Evgheni Makowski, o s-o trezesc. Thailandeză se retrase. Rusul se pregătea să o scuture pe Oxana, când zări un telefon pus pe noptieră. Din reflex profesional, îl luă şi îl verifică, apăsând pe butonul „send”. Ultimul număr apelat apăru. Un număr de fix din Bangkok. Mai derula şi nu găsi decât numere

ruseşti. Revenind la primul, îl afişă din nou şi îl notă.

Apoi, o scutură uşor pe Oxana Fibirova, care se trezi tresărind. Văzându-l pe rus, se dădu înapoi.

— Ce se întâmplă?

— Nimic grav, o asigură Evgheni calm, dar autorităţile thailandeze au aflat de prezenţa ta aici. Te caută pentru ancheta în cazul de la Pattaya. Nişte martori te-au identificat la cazinou.

Oxana Fibirova se pleoşti.

— *Boje moi!* Ce să fac?

— O să mă ocup de tine, promise Evgheni Makowski. Am găsit un loc unde vei putea şi să lucrezi şi să te ascunzi. Nu departe de aici. Nişte clienţi arabi.

— Nu-mi plac arabii.

— Aceştia sunt foarte drăguţi! Foarte civilizaţi, o asigură rusul. Clienţi buni de-ai Nataliei. Vei fi tratată ca o prinţesă. Îmbracă-te. Te aştept în salonul de ceai cu Natalia.

Abia ieşit din cameră, formă numărul găsit în telefonul prostituatei ruse. Când auzi o voce thailandeză anunţând, în engleză „Aici, Ambasada Statelor Unite ale Americii, cu cine doriţi să vorbiţi?”, crezu că-i stă inima în loc. Formă din nou numărul, crezând că fusese o greşeală şi obţinu acelaşi rezultat. Nu avu timp să-şi pună întrebări: Oxana tocmai ieşea din cameră, cu geanta în mână. Ascunzându-şi furia, plecă împreună cu ea spre ieşire.

Natalia Isakova o primi călduros şi, pe drum, îi explică unde o duceau.

— Un grup de afacerişti au închiriat două etaje de la *Windsor Suite Hotel,* explică ea: lucrează mult şi au nevoie de distracţie... Doar că nu le plac thailandezele şi atunci mi-au cerut o rusoaică foarte frumoasă.

Oxana nu răspunse, zicându-şi că poate va fi mult mai uşor să intre de acolo în contact cu potenţialii ei salvatori.

Se despărţiră pe Sukhumvit. Evgheni o luă pe Natalia deoparte şi îi şopti la ureche:

— Ia-i telefonul mobil. O să-ţi explic de ce.

Oxana şi Natalia luară un taxi. *Windsor Suite Hotel* se afla pe *soi* 20; chiar în faţa localului „Bei Otto”. Urcară direct la etajul al şaselea, după ce Natalia anunţă prin telefon că au sosit. Un tânăr arab, cu o barbă bine tunsă, în cămaşă albă, cu privirea strălucitoare, le aştepta pe palier.

O sărută pe Natalia şi se înclină spre mâna Oxanei.

— Este foarte frumoasă, aprecie el, uitându-se la bustul atrăgător, cu un zâmbet pofticios. O vom prezenta imediat prinţului Mahmud. Mă numesc Hadj Ali Ahmed şi sunt secretarul particular al prinţului Mahmud.

Natalia Isakova îi răspunse cu un zâmbet.

— Vă aştept acolo. Oxana, lasă-mi geanta. Tânăra prostituată i-o întinse fără teamă. Oxana, intimidată, intră într-un apartament imens, păzit de doi tineri arabi în *dishdasha* de un alb strălucitor.

— Iată-l pe prinţul Mahmud, anunţă Hadj Ali Ahmed, arătând către un bărbat prăbuşit pe un fotoliu imens, în mijlocul încăperii.

Oxana avu un şoc: prinţul Mahmud era un monstru. Avea cel puţin o sută cincizeci de kilograme, barba şi părul foarte negre, bine îngrijite, un tors enorm şi gras, un prosop prins la talie, acoperindu-i partea de jos a corpului. Hadj Ali Ahmed îi adresă câteva cuvinte în arabă, iar el schiţă un zâmbet încercând să se ridice din fotoliul său. În mişcare, prosopul prins în jurul taliei alunecă, descoperindu-i pliurile abdomenului care atârna şi un sex la fel de monstruos ca şi proprietarul, un fel de măciucă lungă care îi ajungea până la jumătatea coapsei.

Rapid, cei doi tineri arabi ridicară prosopul şi îl puseră la loc.

Oxana era încremenită, terifiată.

Prinţul Mahmud pronunţă câteva cuvinte în arabă, traduse de secretarul său.

— Prinţul vă mulţumeşte nespus pentru plăcerea pe care o să i-o oferiţi. Este foarte dornic de o tânără ca dumneavoastră.

Rusoaica, dezgustată, se retrase, când zări, în sufragerie, un fel de şevalet orizontal în formă de X. Detaliu ciudat, nişte curele atârnau la fiecare capăt al celor patru braţe. Intrigată, examina maşinăria ciudată. Semăna cu un aparat folosit la turnarea filmelor. La un capăt, un fotoliu adânc, care putea fi deplasat pe două şine. La celălalt capăt, şevaletul montat pe un ax care îi permitea să se încline de la orizontală la verticală. În interiorul X-ului, era un capitonaj din piele neagră.

— Ce este? întrebă Oxana.

Hadj Ali Ahmed zâmbi mieros.

— Este un aparat care îi permite prinţului Mahmud să facă unele exerciţii fizice.

Oxana o regăsi pe Natalia care o aştepta pe palier. Îi zise în rusă:

— Nu-mi plac oamenii ăştia. Nu vreau să rămân.

— Nu face nazuri! făcu sec Natalia. Nu uita că poliţiştii sunt pe urmele tale.

Îi întinse geanta şi se îndreptă spre lift.

*

* *

Era ora trei când Malko, escortat de cei doi „baby-sitter”, deschise uşa de la Spa Divana.

Chris Jones şi Milton Brabeck ascultară, înspăimântaţi, gaşca de însoţitoare thailandeze graţioase ca nişte picturi, care le detaliau cu o voce piţigăiată diferitele posibilităţi ale Spa-ului. Instalate pe scaune din răchită, în micul salon de ceai de la intrare, cele două gorile nu înţelegeau nimic din programul care se întindea pe douăzeci de rânduri: masaje, băi, SPA, curăţirea profundă a pielii, combinaţii de câte două proceduri.

Malko tranşă problema şi îi zise însoţitoarei:

— OK, trei Nr. 6.

Unul dintre programele cele mai scumpe, durând peste două ore. Imediat, fiecare client fu încadrat de câte două tinere într-o explozie de *wai,* până la cabinele lor.

Când Chris Jones văzu cada din „cabina” sa, graţios decorată cu flori, aproape că se sufocă.

— Este o chestie de homo! zise el.

— Dacă doriţi, puteţi cere un *katoi,* sugeră Malko.

— Ce este?

— Un transsexual. Specialitatea Thailandei. De oroare, gorila aproape că scăpă pistolul Glock şi protestă:

— Nu suntem plătiţi atât de prost pentru a face astfel de porcării. Ce facem aici?

— Unicul martor care ar putea să ne spună ce se pregăteşte referitor la Viktor But lucrează aici. Ca maseuză. Deci, păstraţi-vă artileria la îndemână, fiţi vigilenţi. Când vom fi la „masaj” cereţi o maseuză străină. Cea pe care o căutăm se numeşte Oxana.

*

* *

Evgheni Makowski ieşi din ambasada Rusiei prin uşa laterală a consulatului, în *soi* Santiphop.

Luase maşina pentru a recupera materialele trimise de la Moscova pentru o eventuală lichidare a lui Viktor But: o puşcă cu lunetă Dragonov şi trei pistolete automate, cu amortizor încorporat, calibrul 225, care trăgeau gloanţe cu viteză iniţială redusă.

Întoarse în Thanon Sap, trecând prin faţa imobilului gălbui al ambasadei situată în plin Bangkok şi se opri la semaforul de pe strada Suriwong.

Chiar în momentul în care telefonul mobil îi suna. Vocea schimbată a Nataliei Isakova îi provocă un val de adrenalină în arterele bătrâne.

— Ei sunt la Divana, anunţă rusoaica pe un ton agitat.

— Cine „ei”?

— *Amerikanski.* Pentru îngrijiri. Au luat programul cel mai lung.

Evgheni Makowski fu atât de şocat, încât uită să mai pornească la culoarea verde. Asurzit de concertul de claxoane, îi zise Nataliei:

— *Haraşo.* Mă ocup eu.

Nu avea să rateze o asemenea ocazie. Americanii se aflau la Spa pentru două ore şi jumătate. Avea un arsenal în maşină: nu-i lipsea decât un operator... Parcă pe Suriwong şi îi trimise un mesaj lui Dimitri Korsanov.

— Unde eşti? Sună-mă. Urgent.

Dimitri sună după cinci minute.

— Unde eşti? îl repezi Evgheni Makowski.

— Mai sus de Sathon.

— Sari într-un taxi şi ne vedem la „Bei Otto”.

*

* *

Dimitri Korsanov era acolo de zece minute când rusul masiv se aşeză la masă. Restaurantul era gol, cu excepţia unei cliente, în exterior, care devora nişte cârnaţi.

— Ştii, zise spontan Dimitri, ieri seară aş fi putut să-l împuşc pe american, dar am renunţat. Avea doi tipi cu el. Acum, regret.

— Nu regreta, îl linişti agentul FSB. Ai o altă ocazie astăzi. De asta am şi vrut să te văd.

Îi explică ce se petrecea şi scoase din sacoşă un pistolet cu o ţeava foarte lungă, pe care i-l strecură pe sub masă. Dimitri Korsanov luă arma surprins.

— Dar am deja una! remarcă el.

— Ăsta nu face zgomot, explică Evgheni Makowski şi este neidentificabil.

Fabricat într-o uzină din Ural, fără număr de serie, fără marcă, adus cu valiza diplomatică.

— Ce trebuie să fac? întrebă Dimitri.

— O *razborka*[83], îi explică Evgheni.

Luă telefonul mobil şi o sună pe Natalia.

— Interesează-te să afli în ce cabine sunt clienţii noştri.

După trei minute, telefonul îi piui.

— Cabinele 11,12 şi 13, anunţă Natalia Isakova. Dau toate spre peluză.

— Malko Linge în ce cabină este?

— Fata nu a ştiut să-mi spună, eu nu vorbesc suficient de bine thailandeză, iar ele îi confundă pe toţi străinii între ei. Ce vrei să faci?

— Curăţenie, zise Evgheni.

— Dar nu vor găsi nimic acolo! protestă Natalia. Oxana a plecat şi nimeni nu ştie unde este. Nu face prostii, îl imploră Natalia. Se câştigă mulţi bani cu Spa-ul.

— Nu te teme! făcu Evgheni Makowski pe un ton liniştitor.

Salvarea lui Viktor But trecea peste orice alt interes comercial. După ce închise, îl privi pe Dimitri Korsanov şi îi zise în şoaptă:

— Te duci la Divana, pe *soi* 25. Ai numărul cabinelor. Tocmai li se face masaj, deci nu sunt atenţi. Îi omori pe toţi şi te întorci aici. Te aştept.

---

[83] Lichidare.

CAPITOLUL XVI.

O muzică cu influenţe asiatice vagi, difuzată la un nivel foarte jos prin difuzoare invizibile, îndemna la relaxare. Malko trecuse deja prin proba băii, apoi a masajului cranian, urmat de puţin *foot massage* şi de o repriză de jacuzzi. Două thailandeze grase îi făcuseră manichiura şi pedichiura.

În fine, una dintre fetele de la Divana, mergând în genunchi pe parchetul de tec, îi adusese o tavă cu un sirop thailandez şi creveţi picanţi.

O veche tradiţie thailandeză...

Se ajungea în cele din urmă la masaj. Fata intră, însoţită de o thailandeză dolofană, cu figură ingrată, în halat alb şi anunţă:

— Nong vă va destinde. Trebuie să-i spuneţi ce fel de masaj doriţi.

— Aş dori să fiu masat de o străină, zise Malko în engleză. Se pare că aveţi unele dintre cele mai frumoase.

Cum tânăra nu părea să înţeleagă, se ridică, înfăşurat în prosop şi se duse să ia un teanc de bani din lucrurile sale, aşezate pe o etajeră. Îi întinse două bancnote de 5000 de bahti şi preciza.

— *Farang massage.*

Impasibilă, maseuză grasă aştepta, cu un zâmbet mecanic încremenit pe faţă. Pentru a nu părea ridicolă, tânăra însoţitoare o expedie cu glasul ciripit, iar aceasta se retrase după un *wai* cam sec. Malko era jenat de situaţie. Avea impresia că face turism sexual.

— *You wait!*[84] ceru însoţitoarea.

Malko nu aşteptă mai mult de zece minute. Uşa se deschise, iar însoţitoarea o introduse pe o tânără în halat alb.

Malko rămase interzis: era Mariana, „maseuză” lui de la Pattaya! Aceasta schiţă un zâmbet lejer şi zise în rusă:

— Văd că ştiţi locurile bune.

— Nu mai sunteţi la Pattaya?

Mariana scutură din cap, cu o mină dezgustată.

---

[84] Aşteptaţi.

— S-a cam stricat treaba şi nu îmi place să stau la soare.

Era adevărat că avea pielea foarte palidă. Îşi zise că era cu adevărat frumoasă. Îşi trase un taburet şi se aşeză în faţa divanului unde Malko îşi luase gustarea, apoi îşi desfăcu pe îndelete nasturii halatului alb, descoperind un bust superb, iar mai jos, triunghiul unui chilot alb.

— La fel ca la Pattaya, anunţă Mariana. Fără body-body, fără sex oral, doar să mă atingeţi. Îmi place mult pe sâni, dacă nu sunteţi brutal. Eu o să vă fac o masturbare superbă. Toate acestea doar pentru 200 de dolari.

Întinse mâna spre el, cu palmele în aer.

— Mulţumesc, zise el, nu mă atrage.

Mariana se ridică şi începu să se încheie la halatul alb.

— Nu era cazul să mă deranjaţi! zise ea.

— O cunoaşteţi pe Oxana? făcu Malko.

Ea îl repezi, furioasă şi intrigată, în acelaşi timp.

— Mi-aţi mai pus deja aceeaşi întrebare la Pattaya. V-am spus că „nu”.

— Ştiu că lucrează aici, insistă Malko. Întrebaţi la celelalte fete şi vă întoarceţi. Veţi primi cei două sute de dolari.

Mariana păru că ezită, apoi întinse mâna spre Malko din nou.

— Mai întâi banii.

Luă banii, îi băgă în slip şi zise:

— *Haraşo.* Nu spuneţi nimic nimănui.

Abia plecase, că o mică thailandeză intră, se dezbrăcă, rămânând doar într-un slip minuscul şi începu să se ungă cu ulei aromat pentru a-i administra un „body-body” demn de acest nume.

Îl făcu pe Malko să se întindă pe salteaua aşezată pe jos şi începu să se întindă peste el, când uşa se deschise şi reapăru Mariana. Aceasta se apropie şi-i zise în rusă:

— A plecat azi dimineaţă, cu Natalia. Nu se ştie unde este acum. Şi-a luat lucrurile. Este cineva aici pe care-l puteţi întreba: Dimitri Korsanov.

Tocmai l-am întâlnit la recepţie. Mă întreb ce face aici, că el nu are posibilităţi să vină la Divana.

Pulsul lui Malko sări în aer. Se ridică atât de brusc, încât mica maseuză thailandeză căzu pe jos şi se ridică zâmbind contrariată. Malko se duse la etajera unde se aflau lucrurile lui. Scoase din geantă pistoletul şi se întoarse.

Mariana îl privea, aiurită.

— Sunteţi poliţist, zise ea.

— Nu.

Nu avu timp să-i spună mai mult. Uşa tocmai se deschidea, împingând-o pe Mariana în spate.

O siluetă atletică apăru în uşă: puternicul Dimitri Korsanov, cu un pistolet cu ţeava foarte lungă în mâna dreaptă.

Mariana, înmărmurită, şopti:

— Boje moi!

Se afla chiar între Malko şi Dimitri Korsanov. Acesta din urmă o îndepărtă brutal, ţintind spre Malko. Acesta trase primul, de două ori. Uriaşul rus se clătină şi se dădu înapoi, apăsând automat pe trăgaciul armei.

Se auziră două „pluf" specifice amortizorului şi Mariana ţipă scurt. Clătinându-se, încercă să se agate de uşă, apoi se prăbuşi, rupându-şi nasturii halatului şi dezvelindu-şi picioarele până la şolduri. Dimitri se dădu înapoi şi dispăru pe hol. Malko se aplecă spre Mariana. Era sigur că îl nimerise pe rus şi acesta nu avea unde să fugă... O spumă roşiatică apăru pe buzele tinerei, iar aceasta respira sacadat.

Malko tocmai se ridica atunci când auzi o rafală violentă pe hol.

*

* *

Dimitri Korsanov, cu un glonţ în umăr şi unul în partea stângă, ar fi putut să scape dacă cele două uşi ale cabinelor vecine nu s-ar fi deschis, apărând doi uriaşi în chiloţi, ţinând fiecare câte un Glock de 9 mm. Nu ezitară nici o fracţiune de secundă: parcă erau la un stand de tir... Uşile cabinelor alăturate se deschiseră, apărând figuri speriate, iar fetele alergau ţipând.

Mariana nu mai respira. Malko se duse şi el pe culoar. Cu pistoletul în mână. Cele două gorile îşi goliseră încărcătoarele. Uriaşul rus cu barba blondă zăcea pe spate în mijlocul culoarului, ciuruit de gloanţe, cel puţin trei în cap, iar restul împărţite echitabil între piept şi abdomen. Era atât de mort, încât te puteai întreba dacă trăise vreodată...

— Holy cow! oftă Chris Jones, credeam că e un loc liniştit... Şi eu care începeam să prind gustul chestiilor ăstora...

— Îmbrăcaţi-vă, sugeră Malko. Poliţia nu va întârzia să apară. Îl sun pe Gordon. Altfel, riscăm să apară neînţelegeri.

*

* *

Gordon Backfield, însoţit de un diplomat de la ambasada americană, discuta strict cu colonelul Pathorn, de la Royal Thai Police, responsabilul cu Sectorul 8 din Bangkok. Acoperiseră corpul lui Dimitri Korsanov cu un cearşaf care se pătase deja de sânge, iar clienţii de la Spa dispăruseră toţi înainte de sosirea poliţiei.

În salonul de ceai, toate însoţitoarele erau strânse una lângă alta, ca nişte pisoi speriaţi, interogate de mai mulţi poliţişti thailandezi.

Şeful staţiei CIA vorbea neîntrerupt la telefon, încercând să dea de superiorul colonelului Pathorn. Reuşi în cele din urmă să-l găsească pe Tawatchi Rongru, şeful National Intelligence Agency, serviciile secrete thailandeze.

Chris Jones şi Milton Brabeck nu trebuiau să ajungă în închisoare pentru că şi-au făcut datoria.

Aşezat pe un scaun în faţa lui, colonelul Pathorn se întreba cum să profite de pe urma acestui incident. Un *farang* ucis, nu era un fapt care să treacă neobservat. Pe de altă parte, îşi dădea seama bine că nu avea de-a face cu nişte turişti neputincioşi…

Sosirea generalului care comanda poliţia regală din Bangkok puse capăt acestor gânduri. Dacă erau bani de luat, acesta urma să-i primească. Americanii erau ca la ei acasă la Bangkok… Era sigur de modul în care se va termina cazul: li se vor înapoia armele şi nu va fi nici o anchetă. Până la urmă, nu era decât un mort: un *farang.*

Pe deasupra, era un rus care făcuse deja închisoare în Thailanda pentru implicare în activităţi de trafic cu acte false.

Altfel spus, o creatură neglijabilă, care s-ar reîncarna probabil în gândac sau insectă.

*

* *

Evgheni Makowski parcă pe bulevardul perpendicular pe Thanon Sap şi sună la poarta ambasadei Rusiei, de pe partea cu consulatul. Uşa se deschise câteva clipe mai târziu, fără să fie întrebat nimic: era cunoscut.

Din momentul în care Natalia Isakova l-a anunţat despre ce se petrecuse la Spa Divana, nu mai avea stare, fiind cuprins de furie şi de nelinişte, în acelaşi timp. Faptul că Dimitri Korsanov fusese omorât era deranjant şi trist, fără să fie cu adevărat grav. Regreta totuşi că îl trimisese să lichideze un om atât de bine protejat cum era acest agent al CIA.

Din contră, poliţia thailandeza şi americanii, la rândul lor, urmau să descopere pistoletul cu amortizor trimis de la Moscova. Chiar dacă nu exista o legătură directă cu autorităţile oficiale ruse care ar putea nega oricând, era cel puţin deranjant.

De acum înainte, americanii aveau o probă materială a implicării FSB-ului în cazul lui Viktor But. Fără a mai vorbi de serviciile secrete thailandeze care riscau să se intereseze de el, cunoscându-i legăturile cu FSB-ul.

În plus, avea să înfrunte furia lui Igor Krasilnikov şi a Nataliei, din cauza perturbării reţelei de prostituţie. Colonelul responsabil de districtul 8 avea să ceară un supliment la taxa lui de protecţie pentru a lăsa Spa-ul deschis.

Era rău chiar şi pentru clienţi: un stabiliment de relaxare unde se omoară cu pistoalele pe holuri nu oferă imaginea unei oaze de calm. Era mai puţin grav, dar avea nevoie de ei.

Îi trimisese deja un mesaj lui Igor Krasilnikov, rezumând situaţia. Şi cerându-i să-i trimită la Bangkok pe Gleb Papuşin şi Boris Titov. Urma să aibă nevoie de mână de lucru.

În acest ocean de veşti proaste, nu exista decât un punct pozitiv: o pusese la adăpost la timp pe târfa de Oxana.

Tresări. Alexander Timonin, oficial viceconsul al Rusiei, tocmai deschisese uşa biroului său şi îi întindea mâna.

— *Dobrîi den,* Evgheni Ivanovici. Ce se întâmplă?

— Avem o problemă, anunţă sobru Evgheni. Viceconsulul era şi reprezentantul FSB la Bangkok.

*

* *

Majoritatea buticurilor din Yeowarat începeau să se închidă. Chinezii se grăbeau să se întoarcă la familiile lor. Şi, cum nu erau mulţi clienţi, nu pierdeau mare lucru…

Taxiul se târa pe Meung Road, blocat în trafic. Chris Jones şi Milton Brabeck îl urmăreau dintr-un vehicul al ambasadei americane, condus de un angajat thailandez. După îndelungi discuţii şi în schimbul unei sume destul de consistente, colonelul Pathorn, la sfatul amical al şefului National Intelligence Agency, acceptase să le înapoieze armele lui Malko şi celor doi „baby-sitter”.

Colonelul Pathorn dictase personal unei secretare un proces-verbal oficial destinat clasării cazului. Un schimb de focuri între un rus, devenit „amok” în urma unei doze mari de *Yaa Baa şi* un Special Agent al DEA care, slavă Domnului, nu se despărţea

niciodată de arma sa. Din fericire, nici un cetăţean thailandez nu fusese rănit.

Corpul lui Dimitri Korsanov fusese transportat la morgă, iar colonelul Pathorn aştepta să vină cineva să-l ceară. Poate că astfel va mai câştiga un mic supliment financiar…

Taxiul lui Malko se opri în faţă la *Grand China Princess Hotel.* Coborî şi luă liftul pentru a ajunge la etajul al zecelea, rugându-se ca trimisul generalului Phra Samutprakan să-i aducă informaţia pe care o căuta. Guvernul thailandez îl va preda oare pe Viktor But către Statele Unite?

Sala restaurantului unde o găsise deja pe Ling Sima era ceva mai animată decât ultima dată. O însoţitoare îl conduse direct într-un salon micuţ.

Ling Sima, în rochie verde-smarald chinezească, încheiată până la gât, aproape nemachiată, era însoţită de un thailandez subţire, la vreo patruzeci de ani, în cămaşă cu dungi, care te făcea să te gândeşti la o nevăstuică.

Chinezoaica făcu prezentările.

— Nepotul foarte onorabilului general Phra Samutprakan. Cred că are informaţii interesante să vă comunice.

Nepotul, care purta un nume imposibil de pronunţat, îl primi pe Malko cu un *wai* prelung şi solemn. Abia se aşeză acesta din urmă, că îi turnă autoritar un pahar de *Mekong.* Din politeţe, Malko nu scuipă lichidul împutit.

Era preţul care trebuia plătit pentru a cunoaşte soarta pe care thailandezii i-o rezervau lui Viktor But.

CAPITOLUL XVII.

Ghemuit în colţul cel mai întunecat de la „Bei Otto”, Evgheni Makowski încerca să se destindă. El, care nu bea niciodată, golise două halbe de bere la rând. Fără să se simtă deloc mai bine. Se uită la ceas: şapte şi jumătate. Gleb Papuşin şi Boris Titov ar fi trebuit deja să fi ajuns de o jumătate de oră.

Nu mai lipsea decât să dea bir cu fugiţii şi ei… Ar fi încununat o zi catastrofală de care îşi va aminti mereu…

Întrevederea lui cu Alexandr Timonin, reprezentantul FSB la Bangkok, fusese încordată. Faptul că o armă din dotarea FSB ajunsese în mâinile americanilor şi thailandezilor era mai mult decât deranjant, iar Alexandr Timonin nu fusese departe de a-i reproşa o operaţiune improvizată, deci prost pregătită. Evgheni Makowski nu avusese altceva de făcut decât să-şi recunoască responsabilitatea cu privire la sfârşitul tragic al lui Dimitri Korsanov.

— Trebuie să mergi pe burtă, îl sfătuise şeful *Rezidentura.*

Evgheni se aştepta la acest sfat. Pe care începuse să-l respingă, punct cu punct.

— Încă nu ştim ce soartă îi rezervă thailandezii lui Viktor But, sublinie el. Moscova a cerut să pregătesc o operaţiune pentru a-l elibera şi apoi a-l exfiltra. Or, *amerikanski* se apropie tot mai mult. Au ajuns chiar şi până la acest Spa, unde, cu câteva ore mai înainte, se afla Oxana Fibirova. Nu pot să fac nimic dacă-i am pe urmele mele.

— Ce sugeraţi? întrebase Alexandr Timonin, cu o voce parcă venită direct din Siberia.

— Eliminarea acestui agent CIA, pentru ca noi să avem mâinile libere pentru o eventuală operaţiune. Mai este o săptămână până la ziua Z. Într-un interval atât de scurt, *amerikanski* nu vor avea timp să-l înlocuiască.

Alexandr Timonin rămăsese mult timp tăcut înainte de a-l întreba:

— Aveţi un plan operaţional? Care să meargă, de această dată?

Evgheni Makowski se aşteptase la întrebare.

— Da.

Alexandr Timonin îl ascultase fără să-l întrerupă, concluzionând:

— Voi trimite un mesaj urgent la Moscova, cu un aviz favorabil. Dar sper că, de această dată, va funcţiona. În caz contrar, ar fi cel mai urât lucru pentru dumneavoastră, ca şi pentru mine.

— Va merge! se jurase Evgheni.

Abia ieşit din ambasadă, se dusese la Natalia Isakova, care îl primise cu un val de acuzaţii.

— Din cauza ta am pierdut-o pe una dintre cele mai frumoase fete! Oamenii de la Divana sunt panicaţi. Nemernicul de colonel Pathorn ne taxează cu 10.000 de dolari ca să nu închidă stabilimentul.

Evgheni Makowski o ascultase, resemnat. Când tăcuse, el ripostase sec:

— Am undă verde de la Moscova pentru a-l elimina pe agentul american. Am şi o idee. Încă mai ţii legătura cu micuţa Kat?

— Da. De ce?

Kat era cameristă la Shangri-La şi mai presta servicii şi pentru Natalia.

— Am nevoie de o cartelă care să descuie toate uşile de la Shangri-La.

— Eşti nebun! murmură rusoaica. Nu o să mă implic în aşa ceva…

Evgheni Makowski îi aruncă o privire feroce şi zise pe un ton blând:

— Ai chef să-i vezi pe *amerikanski* venind din nou la tine? Încă o mai caută pe Oxana. Doar ştii ce-am descoperit: că noaptea trecută a sunat la ambasada americană de pe telefonul ei mobil… Nu pentru a întreba cât era ora.

Natalia deveni palidă. După ce îşi înghiţi saliva, zise:

— *Dobro.* O să mă ocup. Nu ştiu dacă lucrează astăzi.

— Mişcă-te repede. Încă ceva: sună-l pe Igor şi spune-i să-i trimită imediat pe Gleb şi Boris la Bangkok, dacă nu a făcut-o deja. Să fie la ora şapte la „Bei Otto”.

— De ce nu-l suni chiar tu?

— Fiindcă un apel venit de la tine este mult mai firesc.

Ieşise de la Natalia cu senzaţia că disputase un meci de box.

*

* *

Boris şi Gleb ajunseseră în cele din urmă. Lângă masa lui

Evgheni Makowski, o masă întreagă era ocupată de prostituate care locuiau în Novotel şi veniseră să-şi refacă energia, înghiţind platouri cu varză, cartofi şi cârnaţi, importate din Germania la preţ de aur.

Gleb Papuşin, care avea mai multă minte dintre cei doi, începu să bea vârtos din bere şi se aplecă peste masă:

— De ce ne-ai chemat la Bangkok?

Fostul membru al trupelor OMON se distinsese în Cecenia prin cruzime. Înjunghiind femei gravide, sfârtecând *boiviki* şi adunând o colecţie de urechi cecene, pe care le revânduse foarte bine după aceea, la Moscova.

Boris Titov privea bustul unei fete aşezată la o masă, cu o privire bovină, gurmandă şi răutăcioasă în acelaşi timp.

— Pentru a face o treabă care vă va schimba din postul vostru de peşti, zise Evgheni Makowski.

Făcu un gest expresiv, trecându-şi degetul mare prin faţa gâtului.

Cei doi ruşi nu clipiră. Gleb Papuşin întrebă simplu.

— Cât?

— 500.000 de bahti, un bilet de avion spre Phuket şi trei luni de sejur acolo. Natalia deschide o „franciză”. Va avea nevoie de protecţie. Phuket, este super, mult mai bine decât la Pattaya.

— Cine-i tipul? Un localnic?

Nu le plăcea să se lege de thailandezi, cunoscând susceptibilitatea poliţiei locale.

— Nu.

— Ah, bun!

Evgheni Makowski le aruncă o privire ironică.

— Nu vă umflaţi în pene! E tipul pe care l-aţi văzut la Pattaya. Blondul înalt care a venit să „pălăvrăgească” cu Igor.

— *Boje moi!* şopti Boris. 500.000 *fiecare,* atunci. Individul ăsta nu-i niciodată singur.

— Ba da, îl asigură Evgheni.

— Când?

— Când e sub duş.

— Face duş în public? rânji Gleb Papuşin.

— Nu, o să primesc de la o cameristă o cartelă care descuie toate uşile de la Shangri-La. Mâine vă voi da cartela, odată cu artileria. Apoi, nu aveţi decât să vă asiguraţi că e în cameră, să-l urmăriţi, să-l aşteptaţi să adoarmă sau să fie în baie şi… „bum”.

Cei doi ruşi rămaseră amuţiţi.

— Iar cei doi monştri care nu-l scapă din ochi? întrebă Boris Titov.

— Doar nu-i ţine sub pat. Veţi avea arme care nu fac zgomot. Veţi fi deja la Phuket când se va sesiza că a fost omorât…

— *Dobro,* făcu Gleb Papuşin. Jumătate în avans…

— O veţi avea, mâine dimineaţă odată cu materialele, întâlnire aici. La prânz.

Tocmai voia să se ridice.

— Nu luaţi masa cu noi?

— Am planificat o altă cină.

— Nu ştiţi cumva unde am putea s-o găsim pe Oxana? Se pare că lucrează pe aici.

— E ocupată, făcu sobru Evgheni Makowski. Şi chiar bine, îşi zise agentul FSB. Dacă scăpa teafără din mâinile arabilor, o va da pe mâna lui Boris.

*

* *

Legată cu cureluşe din piele în jurul încheieturilor de la mâini şi glezne, cu lemnul care o apăsa dureros, Oxana Fibirova ar fi dat orice ca să nu se afle acolo.

Desigur, mai participase, la comandă, la serate sado-maso, dar nu se ajungea departe cu thailandezii. Nu erau nişte tipi complicaţi. Aici însă, era diferit. Când sosise, fuseseră foarte drăguţi cu ea, oferindu-i o cameră somptuoasă, lângă cea a prinţului Mahmud. Hadj Ali Ahmed, secretarul, îi adusese un halat, fructe şi îi trimisese două thailandeze care să-i ungă corpul cu cremă parfumată. Avusese o îngrijorare când fetele, după ce o unseseră în toate locurile, îi răseseră pubisul, inclusiv cu ceară, apoi îi unseseră îndelung şi minuţios anusul cu cremă.

Oxanei nu-i plăcea asta. În Rusia, fusese violată în acest mod de prietenul ei şi se terminase prost.

Abia plecaseră fetele, că se dusese la geanta ei, căutând telefonul mobil. Negăsindu-l, se panicase. Se revedea băgând telefonul în geantă când plecase de la Spa. Nu avusese cum să cadă. Deci, i-l furase cineva. Şi nu putea fi decât Natalia, căreia îi încredinţase geanta. Rusoaica nu fura telefoane… Deci, o făcuse în mod intenţionat. Se gândi la apelul dat la ambasada americană şi simţi cum pulsul îi sare în aer. Dacă îl vor descoperi, o vor omorî.

Ridică telefonul fix: nu avea ton. Îmbrăcată în grabă, se duse la uşă şi ieşi într-un hol lung. Uşa care dădea pe palier era păzită

de doi arabi masivi, care i făcură semn să intre înapoi în cameră.

Se supuse şi se duse direct la fereastra de sticlă. Imposibil s-o deschidă: era blocată! Prin geam, vedea maşinile, pietonii…

Viaţa.

Se aşeză pe pat, înspăimântată.

În plin Bangkok, era prizonieră! Fără să poată să comunice sau să se salveze.

Fără să-şi dea seama, adormise când uşa se deschise apărând Hadj Ali Ahmed şi doi tineri cu alură ciudată, machiaţi, dar foarte musculoşi, înţelese, într-o clipă, că erau eunuci, cei pe care thailandezii îi numeau *„katoi”.* Transsexuali.

— Prinţul vă aşteaptă, anunţă Hadj Ali Ahmed, cu vocea sa perfect controlată.

Oxana nu întrebă de ce şi se ridică, urmându-l ca un robot.

O introduseră în apartamentul în care mai fusese la început. În mijloc, se afla aparatul ciudat care o intrigase, cu cele două părţi unite de nişte şine. La stânga, un fotoliu adânc, care culisa pe şine, iar la dreapta, şevaletul în formă de X, uşor înclinat.

Cei doi castraţi o împinseră spre el şi, într-o clipă, se trezi neputincioasă, legată de mâini şi de picioare. Pielea curelelor îi intra în carne.

O muzică orientală începu să se audă în cameră.

O voce îi şopti la ureche:

— Prinţul Mahmud vine să vă facă o vizită.

Nu putea să întoarcă decât capul. Imaginea siluetei monstruoase a prinţului Mahmud o înspăimânta. Trebuia să cântărească în jur de o sută cincizeci de kilograme.

Un monstru care se deplasa lent, punând cu greu un picior în faţa celuilalt.

Oxana nu-şi putea dezlipi ochii de la sexul uriaş care atârna, inert, de-a lungul piciorului. Nu văzuse niciodată unul atât de gros şi nici atât de lung. Un fel de gigantism… Privirea ei o întâlni pe a prinţului Mahmud şi simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

Uriaşul arab ieşi din câmpul ei vizual, dar imediat un castrat aduse o oglindă înclinată şi o aşeză în faţa Oxanei, astfel încât aceasta să-l poată vedea pe prinţul Mahmud care tocmai se instala în fotoliu, ajutat de cei doi castraţi.

Îi aduseră un pahar cu apă şi, în timp ce el bea, cei doi tineri arabi se aşezară la picioarele lui, pe perne şi începură să-i maseze sexul.

Cu gesturi abile de femeie, alternând mângâierile cu mâinile şi

cu gurile. Prinţul închisese ochii şi se lăsă în voia lor. Oxana îşi zise că nu vor reuşi niciodată să trezească acel monstru. Închise ochii.

Când îi redeschise, îşi reţinu un ţipăt: enormul mădular se ridica puţin câte puţin, sub mângâierile castraţilor.

Unul din ei îi introducea glandul violaceu în gură, apoi îl freca frenetic: din când în când, prinţul Mahmud scotea un mormăit de plăcere, fără să deschidă ochii.

Aceasta dură un timp, foarte lung. Oxana pierduse noţiunea timpului, iar muzica orientală îi invada creierul, inducându-i un fel de detaşare. Deodată, deschise ochii şi simţi cum stomacul i se contractă.

Sexul monstruos era de acum excitat, ridicat aproape la verticală. O erecţie monstruoasă care amintea de un armăsar. Unul dintre castraţi luă o oglindă şi o aşeză astfel încât prinţul Mahmud să poată vedea dincolo de pliurile burţii.

Arabul păru extrem de satisfăcut de spectacol şi zise câteva cuvinte.

Imediat, castraţii apucară două curele care mişcau fotoliul pe şine şi traseră. Se auziră câteva scârţâituri şi fotoliul prinţului începu să se apropie de Oxana.

Aceasta strânse din dinţi şi îşi înăbuşi un ţipăt când mădularul enorm o atinse între picioare. Era cald, umed şi tare.

Pentru câteva secunde, speră că o va penetra normal, dar speranţa îi fu rapid spulberată.

Unul dintre castraţi se precipită şi, apucând sexul prinţului cu amândouă mâinile, îl plasă ceva mai sus, chiar în dreptul anusului. Ea urlă. Mai întâi în engleză, apoi în rusă.

— Nu, nu, e imposibil. E prea mare… Vizibil, cei doi castraţi savurau spectacolul.

Delicat, traseră de fotoliu câţiva centimetri. Oxana simţi glandul umflat apăsând pe sfincter şi aproape că cedă. În acelaşi timp, al doilea castrat masturba rapid mădularul enorm pentru a-i menţine vigoarea.

Milimetru cu milimetru, Oxana simţea cum sfincterul ei cedează, se deschide. Zicându-şi că o să fie sfâşiată, mutilată. Fiind lipită de şevalet, nu se putea zbate. Pentru câteva secunde, îşi zise că o să scape doar cu acest contact, desigur respingător, dar nu prea dureros.

În acel moment, văzu cum cei doi castraţi apucă fiecare de câte o curea care mişca fotoliul. Se încorda din toate puterile, dar

presiunea era prea mare.

Deodată, scoase un urlet inuman. Falusul monstruos tocmai intra în ea cu câţiva centimetri. Urlă fără oprire, în timp ce simţea cum mădularul o invadează sălbatic.

Făcură o pauză. Cei doi castraţi ţopăiau de bucurie bătând din palme şi strigând:

— Intră! Intră!

Printre lacrimi, Oxana întâlni privirea prinţului Mahmud. Exprima o fericire nelimitată şi, în acelaşi timp, o bucurie feroce. În acel moment, Oxana îl ura din toate puterile. Durerea o copleşi din nou. Trăgând de curele, cei doi castraţi făceau să intre în ea tot mădularul.

Rusoaica simţi brusc cum o invadează o căldură interioară; fu gata să vomite şi îşi pierdu cunoştinţa.

Chiar când prinţul Mahmud se elibera în ea cu ţipete ascuţite, în aplauzele celor doi castraţi.

Când îşi reveni, era în camera ei. O spălaseră, o curăţaseră, iar ea îşi dorea să moară.

Se întrebă dacă americanii o vor găsi.

CAPITOLUL XVIII.

Aşa cum se convenea, nici un subiect serios nu fusese abordat în timpul degustării tradiţionale a raţei crocante şi a tot ce mai fusese adus alături. Platoul central al mesei se rotea încontinuu, iar fiecare se servea cum dorea. Erau la o supă excelentă din carne de raţă cu varză, când două servitoare veniră să strângă totul, lăsând doar ceaiul.

Nepotul generalului Phra Samutprakan scoase un râgâit discret, semn că masa fusese perfectă şi îi adresă un zâmbet lui Malko, murmurând câteva cuvinte în thailandeza lui Ling Sima.

— Prietenul nostru doreşte să afle ce aştepţi de la el…

Ca şi cum nu ar fi ştiut… Ling Sima trebuia să-l fi pus la curent.

— Nu i-ai spus?

— Ba da, dar vrea să audă din gura ta.

Cum acesta nu vorbea decât thailandeza şi chineză, era chiar un lux… Fără să mai aştepte, Malko se lansă în explicaţiile sale, traduse pe parcurs de Ling Sima. Când ea termină, tânărul dădu din cap şi zise o frază lungă în chineză.

— Generalul Samutprakan, unchiul său, este cel care se ocupă efectiv de dosarul Viktor But. I-a fost remis de primul ministru, care îi lasă libertatea deciziei.

Malko avansa discuţia.

— Prietenul dumneavoastră ştie care va fi decizia generalului?

Un râs ciripit al nepotului şi un nou val de cuvinte.

— Generalul este foarte încurcat, traduse Ling Sima. Problema e delicată, nu trebuie să deranjăm pe nimeni. Nici pe ruşi, nici pe americani, care sunt foarte buni cu noi.

Adică dau mulţi bani…

— Dar generalul are vreo părere? insistă Malko.

Din nou râsul ciripit.

— Generalul este un om extrem de conştiincios, traduse Ling Sima. Nu reuşeşte să-şi facă o părere. Consultă zeii foarte des. Le aduce ofrande ca să-l lumineze. Este o decizie importantă pentru Thailanda…

Se pronunţase cuvântul „ofrande”. Malko profită de ocazie.

— Cum putem face să-l luminăm pe general?

Din nou un val de cuvinte.

— Generalul, traduse Ling Sima, are multe probleme cu fundaţia pentru copiii bolnavi de SIDA. Nu reuşeşte să găsească fondurile necesare pentru a le administra tratamente moderne. Aceasta îi întunecă judecata.

Nepotul luase aerul unui cocker trist. Erau în punctul sensibil al subiectului, dar trebuia să se înainteze cu paşi măsuraţi, ca să nu se lezeze imaginea părţii adverse.

— Este o sarcină frumoasă şi nobilă! îl asigură Malko, încercând să păstreze tonul serios. E vorba de sume importante?

Răspunsul sosi cu viteza unui proiectil de 357 Magnum.

— E vorba de aproximativ 1.500.000 de dolari. Medicamentele sunt foarte scumpe…

Lansând oferta, „nevăstuica” bău puţin ceai şi îşi încrucişa mâinile peste abdomenul său slab, ca un Buda fericit. Malko îşi ascundea satisfacţia. Se aşteptase la mai rău. Îl lăsă pe nepotul generalului Samutprakan să-şi bea ceaiul şi anunţă pe un ton neutru:

— Cred că guvernul american este capabil să fie emoţionat de tristeţea acestor copii, anunţă el grav. Voi vorbi cu cine trebuie, dar mi se pare că răspunsul ar putea fi favorabil.

Ling Sima traduse.

Aproape fără să deschidă ochii, nepotul dădu din cap şi dădu răspunsul.

— Este o veste excelentă, pe care aş vrea să o pot transmite generalului, zise nepotul. De fapt, are nişte obligaţii presante: de cumpărat un lot de medicamente. Este dispus să împrumute banii pentru aceasta, dar costă foarte scump.

I se punea cuţitul la gât. În engleză, Ling Sima zise pe un ton neutru.

— Vrea un răspuns imediat.

Malko nu putea să se angajeze personal. Găsi imediat o soluţie.

— Merg să mă spăl pe mâini şi să mă gândesc câteva momente, zise el.

Ieşi din micul salon, se duse la toalete şi îl sună pe Gordon Backfield. În trei minute, americanul fu la curent. Şeful staţiei CIA nu ezită nici o secundă.

— Nu pot să mă angajez direct, dar trimit un mesaj *flash* la Langley.

— Vrea răspunsul în seara asta.

— Vă trimit un SMS imediat ce-l obţin. Malko se întoarse în salon şi anunţă vesel:

— Credeţi că au şampanie pentru a celebra întâlnirea noastră?

Ling Sima traduse nepotului bucuros şi apăsă pe un buton care se confunda cu un ornament din lemnărie. Când servitoarea sosi, o interpelă cu brutalitate. După cinci minute, aceasta puse pe masă o sticlă de şampanie Taittinger Brut, iar Malko îi scoase dopul. Ridică primul paharul.

— Pentru succesul iniţiativelor generalului Samutprakan.

Traducere. Zâmbete. Toasturi în thailandeză.

— Pentru succesul tuturor iniţiativelor dumneavoastră! zise nevăstuica.

Un alt toast pentru magazinul de bijuterii al lui Ling Sims. Şampania era răcită potrivit şi chinezoaica părea s-o aprecieze cel puţin la fel ca şi ceaiul.

Conversaţia, sacadată, se reluă, cu subiecte banale. Sticla de Taittinger se golise, când telefonul Blackberry al lui Malko piui, anunţând sosirea unui SMS.

Îl deschise şi văzu un singur cuvânt pe ecran: „OK”. Nevăstuica părea că se uită în altă parte. Malko, cu un aer inspirat, îi zise lui Ling Sima:

— Prietenul nostru pare obosit. Spuneţi-i că m-am gândit şi că sunt dispus să ajut fundaţia generalului.

Chinezoaica traduse, iar răspunsul sosi ca o salvă de tun.

— Banii trebuie să fie mâine la biroul meu, până în ora cinci. Nepotul generalului va trece să-i ia.

Malko îşi reprimă o uşoară tresărire.

— Cum pot avea garanţia că generalul se va ţine de promisiune?

Ling Sima nu se încurcă şi începu o lungă conversaţie cu nepotul generalului Samutprakan.

— Nepotul generalului are încredere totală în mine. Deci acceptă să ne informeze cu privire la soarta lui Viktor But. Acesta din urmă va fi convocat pe 11, peste o săptămână, pentru o ultimă înfăţişare. Atunci i se va anunţa că extrădarea sa către Statele Unite a fost acceptată de guvernul Thailandei, dar că poate face apel. În realitate, la ieşirea din tribunal, va fi preluat de oamenii generalului care îl vor duce direct la aeroportul Don Muang, unde va fi remis autorităţilor americane.

— Şi ce le va spune ruşilor?

Ling Sima zâmbi ca un rechin.

— Aceşti bani îl vor ajuta cu siguranţă să găsească un răspuns convenabil. În plus, nu este un politician, ci doar omul cel mai puternic din ţară. Ruşii nu pot să-i facă nimic.

„Nevăstuica” era deja în picioare. Îi adresă un discurs lung lui Malko, însoţit de o plecăciune. Ling Sima nu traduse decât esenţialul.

— Va transmite această veste bună generalului, unchiul său, iar dumneavoastră puteţi fi sigur că generalul va aduce numeroase ofrande ca să vă reîncarnaţi într-un animal nobil, demn de generozitatea dumneavoastră.

Toată lumea era mulţumită.

Când ieşiră de la *Grand China Princess,* nu era nimeni pe Yeowarat Road. Nevăstuica, după un ultim *wai,* se duse spre o maşină cu geamuri fumurii, care aştepta la marginea trotuarului şi demară imediat.

— Este unul dintre vehiculele statului major, explică Ling Sima.

Malko simţea cum nervii i se destind. Graţie chinezoaicei, încă o dată, scăpase de o problemă aparent de nerezolvat. O luă de braţ.

— Trebuie să mergem să sărbătorim asta…

Nu era decât ora nouă şi jumătate seara.

— În seara asta nu vreau să fac dragoste, îl avertiză Ling Sima. Nu trebuie să amestecăm lucrurile. Era o cină de afaceri, dar putem merge să admirăm panorama din *State Tower.*

Barul, în aer liber, aflat la etajul şaizeci şi patru al turnului de mai jos de Silom Road, era un loc magic.

Era mai bine decât nimic, iar Malko îşi zise că poate va reuşi să o facă să se răzgândească.

*

* *

Evgheni Makowski lucra până târziu, în faţa calculatorului său. Un articol de transmis la Moscova. Era aproape gata. Oxana era scoasă din circuit, thailandezii nu se agitau şi nu îi mai rămânea decât să-l lichideze pe agentul CIA. Natalia avea întâlnire la ora unsprezece, la magazinul Robinson, cu Kat, camerista de la Shangri-La, care promisese să-i dea o cartelă care i-ar fi asigurat accesul în toate camerele palatului.

A doua zi seara, avea întâlnire cu colonelul Petcharat Rang Nam, la Di vana de pe *soi* 35.

Nu ar mai fi decât şase zile până la ziua Z. Mai rămâneau

câteva detalii de aranjat pentru o eventuală evadare a lui Viktor But, dar Evgheni Makowski avea speranţe mari. Găsise chiar şi un loc unde să-l ascundă, aşteptând să-l poată exfiltra: casa lui Dimitri Korsanov de la care avea cheile.

Acolo n-ar veni nimeni să-l caute. Thailandezii, superstiţioşi, nu s-ar apropia de casa unui mort, iar americanii nu se vor gândi la ea.

Evident, mai erau destule probleme în suspans, dar era sigur că le va rezolva.

Îşi va redobândi bucuria de a trăi odată cu moartea acestui agent al CIA care îi otrăvea viaţa.

*

* *

De sus, din *State Tower,* panorama era mereu la fel de magnifică: întreg Bangkokul era luminat, cele câteva clădiri „zgârie-nori" apărând ca nişte torţe din masa de mici imobile tradiţionale. Ploaia se oprise şi aerul era plăcut de cald.

Ling Sima şi cu Malko, sprijiniţi de balustrada care domina 64 de etaje, cu un pahar de Taittinger Comtes de Champagne Rose în mână, stăteau tăcuţi. Ea fu cea care rupse tăcerea.

— Eşti mulţumit?

— Bineînţeles, dar mă întreb dacă nu ar fi trebuit să negociez...

Chinezoaica schiţă un zâmbet.

— Nu. Totul era fixat dinainte.

— Totuşi, un milion şi jumătate de dolari e cam mult.

— Lui nu-i revin decât un milion, preciza suav Ling Sima.

— Cum aşa? Iei tu restul?

— Bineînţeles că nu! Ceilalţi 500.000 de dolari sunt pentru Sun Yee On. Le-am cerut acceptul de a arbitra înţelegerea. Au acceptat, în schimbul unui comision onest.

— O treime din sumă!

— Acesta este tariful. Dar poţi să fii sigur că generalul îşi va ţine cuvântul. Altfel, Sun Yee On îl va urmări. Şi nici chiar el nu le poate declara război. Este un om inteligent; Viktor But va fi livrat la Don Muang aşa cum a spus. Primul-ministru va fi târât prin noroi de ruşi, Thailanda poate că va suferi, dar generalul va avea milionul său de dolari.

— Ce va face cu ei?

— Este un tip foarte religios. Va construi un templu pe malul Mekongului. Îmbătrâneşte şi se gândeşte la viitorul său.

— Este deja general cu cinci stele, şef de stat-major.

— Nu la acest viitor, corectă cu un zâmbet indulgent Ling Sima. La celălalt, cel care contează cu adevărat. Generalul ar vrea să se reîncarneze într-un elefant. Nu într-o creatură inferioară. Atunci, îşi multiplică ofrandele pentru a câştiga merite.

Malko o privi, uimit.

— Crezi în aşa ceva?

Ling Sima îi aruncă o privire impenetrabilă.

— Poţi să juri pe viaţa ta că este imposibil? Deci, credea şi ea. Privirile lor se întâlniră, îndelung.

Malko o luă de mână.

— Vino, cina de afaceri s-a terminat.

— Să terminăm şampania, sugeră Ling Sima. Malko umplu paharele cu Taittinger Brut şi îl goli pe al său dintr-o înghiţitură.

CAPITOLUL XIX.

Malko privi valiza neagră pusă pe biroul lui Gordon Backfield. Un milion şi jumătate de dolari în hârtii de o sută, tocmai retrase de la Royal Thai Bank. Extraşi dintr-un cont „special” al CIA, care servea la finanţarea operaţiunilor clandestine. Şeful staţiei părea nervos.

— Sper că prietena dumneavoastră chinezoaică este cinstită! oftă el.

Malko zâmbi.

— Nu pot garanta cinstea ei, dar nu ne va trăda. Triada Sun Yee On este şi ea implicată.

Cu o seară în urmă, o dusese pe Ling Sima la Shangri-La, trecând pe la piscină pentru a ajunge la apartament, ca să evite recepţia. Nu se retrăsese decât la răsărit, traversând întreg hotelul pentru a ieşi prin noua aripă, în Sathon Tai şi a nu fi văzută.

— Deci, concluziona americanul, nu mai avem de ce să ne facem griji…

— Din partea thailandezilor, nu, confirmă Malko. Dar rămân ruşii. După ceea ce s-a petrecut ieri, la Divana, putem deduce că încearcă să mă neutralizeze. Deci, au o idee în minte, ca să-i vină în ajutor lui Viktor But, pe căi ilegale.

— Credeţi că ei ştiu deja decizia thailandezilor?

— Nu ştiu, mărturisi Malko, dar în Thailanda nimic nu este imposibil.

— Ce se poate face? Doar nu vor ataca totuşi închisoarea din Remond?

— E puţin probabil, recunoscu Malko, dar rămân şase zile până să-l recuperăm pe Viktor But. Multe se pot întâmpla. Ruşii nu au încercat să mă elimine ieri doar din pură răzbunare… Poate am o idee pentru a continua ancheta. Mariana, rusoaica prostituată, care mi-a salvat involuntar viaţa, avea o informaţie pe care tocmai mi-o comunicase: Oxana plecase în ajun de la Spa şi Natalia Isakova venise după ea. Deci, ştie cu siguranţă unde se află. Or, Oxana a încercat să dea de noi şi are, desigur, informaţii.

Gordon Backfield îi aruncă o privire complice.

— Ar trebui să fiţi deja plecaţi…

*

* *

Oxana se supunea pasiv tratamentului de refacere aplicat de cei doi tineri arabi care o masau, în locurile cele mai intime, încercând să o facă să uite durerea violului din ajun. Petrecuse o noapte liniştită, dar Hadj Ali Ahmed venea să o anunţe că prinţul Mahmud dorea să se distreze cu ea încă o dată.

Era, se pare, singura lui plăcere din viaţă. Or, numai la Bangkok se găseau voluntare pentru jocurile lui crude. Plătite gras. Una dintre ele nu rezistase tratamentelor aplicate.

De acum, Oxana ştia că ruşii descoperiseră tentativa ei de a lua legătura cu CIA şi că trebuia, cu orice preţ, să trimită un mesaj în afară. Degeaba, cei doi arabi care se ocupau de ea nu vorbeau un cuvânt în engleză. Două gărzi păzeau pe hol, telefonul era tăiat, iar ea nu avea nici o şansă să evadeze.

*

* *

Natalia Isakova aştepta la raionul de bagaje al marelui magazin Robinson care se pregătea de închidere: criza. Erau destui străini şi nu se făcea remarcată. O văzu apărând din mulţime pe Kat, camerista de la Shangri-La.

Cele două femei se traseră într-un colţ, rămaseră câteva clipe la raionul de bagaje, apoi thailandeza îi întinse un plic Nataliei, care îl luă.

— Merge la toate camerele? întrebă ea.

— Da, m-am folosit de ea dimineaţă.

Regeşte, Natalia îi strecură 20.000 de bahti.

Camerista era convinsă că respectiva cartelă era destinată hoţilor thailandezi care voiau să fure din camere în lipsa proprietarilor. Se pierdu rapid în mulţimea din marele magazin.

Natalia Isakova se duse pe jos la staţia de BTS de la Sapham Paskin şi urcă într-un vagon care se îndrepta spre Sukhumvit, pentru a merge să se întâlnească cu Evgheni Makowski la „Bei Otto”, ca să-i dea cartela de acces primită de la camerista de la Shangri-La.

*

* *

Malko, escortat de cei doi „baby-sitter”, se prezentă la recepţia blocului de apartamente unde locuia Natalia Isakova. Nu avu timp să deschidă gura.

— *Khun* Natalia a ieşit, anunţă el.

— Nu este nimeni sus?

— Nimeni.

— Nu-i nimic, o s-o aşteptăm, făcu Malko zâmbind.

Cei trei bărbaţi se instalară pe o banchetă roşie somptuoasă, în capătul holului de marmură, de unde puteau urmări foarte bine uşa de la intrare.

Natalia Isakova urma să aibă o surpriză neplăcută.

*

* *

Boris Titov şi Gleb Papuşin stăteau la masă în faţa unor halbe de bere enorme, privind în gol, în umbra de la „Bei Otto”, lângă primii clienţi de la prânz, când Evgheni Makowski li se alătură. O aşteptase pe Natalia Isakova în faţă la *Schwarzwald Stube* pentru a recupera cartela de acces în camerele de la Shangri-La. Se aşeză în faţa celor doi şi zise:

— *Dobrîi den.*

— *Dobrîi den,* făcură ei în cor.

Rusul scoase din geanta lui mare neagră un pachet şi îl împinse spre Boris.

— Aveţi tot ce vă trebuie aici, încercaţi să nu le pierdeţi. Fiecare valorează 10.000 de dolari.

Cele două pistolete erau arme de ucigaşi profesionişti. Viteză iniţială mică, dar gloanţele blindate aveau o putere mare de penetrare.

Evgheni Makowski puse apoi pe masă „pass”-ul dat de angajata de la Shangri-La şi le explică cum să procedeze.

— Diseară, aşteptaţi să adoarmă. Apoi, în timp ce unul din voi păzeşte culoarul, celălalt intră şi se duce direct la pat. Goliţi încărcătorul, pentru orice eventualitate şi plecaţi. Mâine dimineaţă, aveţi un zbor spre Phuket. Vă voi da biletele în schimbul celor două pistoale. *Haraşo?*

— *Haraşo.*

Scoase un sul de bancnote din buzunar şi îl alătură cartelei de acces.

— Aici aveţi cu ce să vă distraţi la Phuket. Mâine, întâlnire la ora zece la staţia BTS Lumpini.

Plecase deja şi parcurse două sute de metri pe jos pentru a-şi recupera maşina, aruncând în trecere o privire spre *Windsor Suites Hotel.* Oxana va fi pedepsită mai târziu, dacă supravieţuia arabilor.

*

* *

Malko se uită la ceasul Breitling „Bentley”, nervos. Trecuse o oră de când aşteptau în holul clădirii, iar Natalia Isakova nu se arătase.

— Într-o oră, cel mult, „ridicăm ancora”, le zise el celor doi „baby-sitter”. Am întâlnire cu Ling Sima pentru a-i înmâna banii.

Nu terminase de vorbit, că o siluetă apăru, mai întâi în contre-jour. O femeie îmbrăcată într-o rochie până sub genunchi, cu ochelari de soare.

Aceasta se opri brusc când îi văzu pe cei trei bărbaţi, apoi se îndreptă spre ei, cu un zâmbet cam crispat.

— Văd că v-aţi răzgândit, zise ea pe un ton vesel.

— Exact, răspunse Malko zâmbind. Aş vrea mult să revăd albumul dumneavoastră.

După o imperceptibilă ezitare, Natalia Isakova le făcu semn să o urmeze şi se îndreptă spre lift. Abia ajunsă în holul sufrageriei cu pardoseală de marmură, se întoarse spre Malko.

— Aşezaţi-vă, merg să caut albumul.

— Inutil! zise calm acesta. Doar o singură fată mă interesează: Oxana Fibirova.

Natalia se forţă să râdă, dar nu prea reuşi.

— V-am spus că a plecat înapoi la Moscova.

Privirea ei fugea în lături. Malko zise simplu:

— Trebuie să fi revenit. Ieri dimineaţă aţi mers după ea la Spa Divana şi aţi plecat împreună. Vreau să ştiu unde se află acum.

Natalia Isakova nu răspunse imediat, apoi zise pe un ton schimbat, furioasă:

— Dar în fine, ce vreţi de la Oxana? Sunt zeci de fete mai frumoase decât ea. De altfel, nu am de ce să vă răspund.

— Oh, ba da! făcu Malko. Fiindcă Oxana este implicată în uciderea unui poliţist thailandez care lucra pentru CIA. Dacă thailandezii află că o acoperiţi, veţi avea mari probleme…

— Nu mă tem de nimic în această privinţă! zise rusoaica.

— Ştiu că aveţi un *krişa* foarte bun, recunoscu Malko, dar aici o să fie spulberat.

Chris Jones se interpuse, ţâfnos.

— Ce mai aşteptăm ca s-o băgăm în cadă? E o procedură autorizată de noul cod al torturii. Nu trebuie să avem grijă decât să nu dureze prea mult.

Deja, o lua pe Natalia de braţe. Aceasta încercă să reziste, dar

nu avea deloc putere.

— OK, zise Malko, dar nu o chinuiţi prea tare…

— Nu mai mult decât la Guantanamo! făcu Chris Jones.

Natalia Isakova se agăţă de uşă şi începu să urle.

Până ce mâna puternică a lui Chris Jones îi acoperi gura.

Milton Brabeck dispăruse pe hol. Reapăru când Chris Jones o ridica pe Natalia în aer.

— Baia doamnei este gata! zise el vesel. Rusoaica scoase un ţipăt strident şi trimise o rafală de lovituri de picioare lui Chris Jones, care o trase pe culoar. Dispăruse din câmpul vizual al lui Malko când acesta din urmă auzi un urlet strident.

— Opriţi! O să vă spun!

Malko se duse după cei doi americani. Erau în prima sală de baie pe stânga. Milton Brabeck, aplecat peste cadă, tocmai dădea drumul la maximum la apă, iar Chris Jones încerca să ţină sub control o Natalia Isakova isterică.

— E la arabi! urlă ea.

— Ce arabi? întrebă Malko.

— Cei de la *Windsor Suites Hotel,* pe *soi* 20. La etajul şaisprezece, la prinţul Mahmud.

Chris Jones îi dăduse drumul, dar ea rămăsese pe loc, înspăimântată. După privirea ei înnebunită, Malko simţi că spunea adevărul.

— Au închiriat-o pentru mai multe zile, continuă Natalia.

Milton Brabeck oprise robinetul, cu un aer mâhnit.

— Foarte bine, zise Malko. De ce nu voiaţi să ne spuneţi?

— Cine sunteţi? întrebă rusoaica, redevenind ceva mai calmă.

Malko o apostrofă cu ironie.

— Ştiţi foarte bine cine suntem… Dacă aveţi ideea proastă de a-i anunţa pe arabi, uitaţi-o. Ar fi o idee foarte proastă…

Făcu un semn discret celor doi „baby-sitter” şi traversară apartamentul, ajungând pe palier. Aşteptând liftul, Malko întrebă:

— Ce aţi fi făcut dacă ar fi refuzat să vorbească?

— Nimic! oftă Chris Jones. Ştiţi bine că noile reglementări ne interzic să depăşim stadiul de tortură psihologică. Câteodată, funcţionează…

Drepturile omului erau pe calea cea bună.

— Mergem mai întâi în Yeowarat, preciza Malko.

Nu ţinea să se lanseze într-o operaţiune delicată cu un milion şi jumătate de dolari la el.

*

* *

Natalia Isakova trăgea din ţigara Marlboro, încă şocată. Desigur, era obişnuită cu violenţa, dar era ceva neaşteptat din partea americanilor.

Se uită la telefon, stând în cumpănă. Luă din carnet numărul de la *Windsor Suites Hotel* şi îl formă. Când auzi recepţionera, ceru cu prinţul Mahmud.

— Doarme, răspunse angajatul thailandez, care avea ordinele sale. După care închise.

Natalia Isakova nu insistă: îşi făcuse datoria, în plus, în Thailanda, potenţaţii arabi erau o specie protejată. La prima ameninţare, hotelul ar suna la poliţie, care ar veni fără ezitare. Prinţul Mahmud era unul dintre cei mai buni clienţi ai colonelului de poliţie Sathon, pe care îl acoperea de cadouri.

Rusoaica se întrebă dacă era nevoie să-l anunţe pe Evgheni Makowski despre incident şi decise să nu facă nimic în acest sens. Manevrele FSB îi perturbaseră suficient activităţile comerciale.

*

* *

Ling Sima nici nu numără banii, punându-i direct în seiful ei. Îl primise pe Malko între doi clienţi, căci, ziua, magazinul de bijuterii nu se golea.

— Perfect, zise ea. De acum, ştii că poţi dormi liniştit. Imediat ce voi preda banii, îţi voi da un număr la care să suni pentru a pune la punct detaliile operaţiunii cu un subordonat al generalului.

— Dă-mi-l în seara asta, sugeră Malko, ar fi o ocazie să ne vedem.

— Vom vedea, făcu chinezoaica.

*

* *

Taxiul se târa cu zece kilometri la oră pe Sukhumvit. Intersecţia de la Nana Plaza era complet blocată.

— Ar trebui să ne continuăm drumul pe jos, sugeră Chris Jones.

— Suntem încă departe, remarcă Malko, aici este *soi* 4, iar noi mergem spre *soi* 20.

Milton Brabeck arbora o mină veselă.

— Abia aştept să-i întâlnesc pe arabi. De când cu Irakul, nu-mi plac arabii.

Nici înainte nu-i plăceau, dar nu despre asta era vorba de fapt.

Malko era nerăbdător să afle în cele din urmă ceea ce Oxana Fibirova, o simplă prostituată rusoaică, ştia despre operaţiunea FSB destinată să-l ajute pe Viktor But.

CAPITOLUL XX.

Colonelul Petcharat Rang Nam, directorul departamentului „Imigrări” al poliţiei thailandeze, desena cercuri pe hârtia de pe biroul său, cufundat într-o profundă reflecţie. Avea întâlnire chiar în acea seară, la Divana, cu contactul său rus, pentru a-i aduce informaţii privind soarta lui Viktor But. Informaţii care trebuiau să-i procure suficienţi bani cât să-şi plătească datoriile faţă de „loan-sharks” chinezi. Or, nu avea nici o informaţie precisă. Doar zvonuri. Bineînţeles, putea lua cele şase milioane de bahti spunând orice, dar era speriat de ruşi, chiar şi el, colonel al Poliţiei Regale Thailandeze, nefiind ferit de răzbunarea lor.

Se pregătea deci să-i spună adevărul, chiar dacă pierdea cele şase milioane de bahti, când telefonul de pe linia privată sună. Răspunse şi tresări în sine.

Era generalul Phat Prabong, directorul general al poliţiei! Care nu îl suna niciodată: în dispozitivul său, colonelul Rang Nam nu era decât o furnică. Desigur, acesta din urmă îi preda un mic procent din sumele strânse de serviciile sale, dar o făcea pe cale ierarhică. Generalul nu pierdu timpul.

— Colonele Rang Nam, vă aştept în biroul meu pentru un comunicat important. La ora cinci.

Colonelul închise, înlemnit: o convocare din partea şefului poliţiei era rareori o veste bună. Căută să-şi dea seama cu ce îl deranjase, fără să găsească ceva. Întotdeauna transmisese scrupulos marelui său şef partea care îi revenea din încasări.

Înnebunit, îşi zise că va lăsa Bentley-ul şi va merge la întâlnire cu Datsunul de serviciu. Dacă ajungea până acolo cu maşina.

*

* *

Holul de la intrarea în *Windsor Suites Hotel* nu era chiar luxos, după criteriile din Bangkok. Mai degrabă mic, cu un bar pustiu pe partea stângă, recepţia pe partea dreaptă, iar lifturile în capăt.

Cei trei bărbaţi trecură prin faţa recepţiei fără să se oprească. Imediat, angajatul îi strigă:

— Domnilor, unde mergeţi?

Cum nici unul nu-i răspunse, ocoli tejgheaua recepţiei şi îi ajunse din urmă în momentul în care uşile liftului se deschideau.

— Unde mergeţi? repetă el, intimidat de alura a doi dintre indivizii necunoscuţi.

— La etajul şaisprezece, anunţă al treilea bărbat. La prinţul Mahmud.

— E interzis! scheună thailandezul. Nimeni nu poate merge la şaisprezece. Tot etajul este închiriat.

Milton Brabeck îl admonesta:

— Dar tu, tu poţi merge acolo?

— Da, făcu thailandezul.

— Ei bine, vii cu noi, făcu gorila împingându-l în lift.

Strivit de peretele cabinei şi de cele 110 kilograme de muşchi ai lui Milton Brabeck, thailandezul amuţi, cu respiraţia tăiată.

Malko îşi zise că era o idee excelentă să îl ia cu ei. Astfel, nimeni nu ar putea anunţa poliţia. Liftul urca foarte lent. Trecând de etajul doisprezece, cei doi „baby-sitter” îşi scoaseră armele, lăsându-i lui Malko partea cu vorbele.

Îngrozit de pistoalele mari şi negre, recepţionerul thailandez se chirci.

Uşa liftului se deschise: erau la şaisprezece.

*

* *

Hadj Ali Ahmed, cu un zâmbet răutăcios sub mustaţa sa fină, se apropie de Oxana, legată ca în ajun de şevalet.

— Priveşte, zise el, arătându-i rusoaicei un obiect pus pe indexul său. Un fel de inel din piele de culoarea cărnii, prevăzut cu peri lungi şi tari ca de măgar, lungi de mai mulţi centimetri.

— Ştii ce este?

Rusoaica scutură din cap.

— Nu.

— Un guesquel. În America Latină se foloseşte pentru a pedepsi femeile infidele. Prinţul Mahmud a decis să-ţi ofere plăcere cu acest guesquel.

Oxana simţi cum îi fuge sângele din obraji. Sexul monstruos al prinţului arab, echipat cu acest accesoriu infernal, avea să fie un instrument mortal.

Din toate puterile, ea urlă.

— Nu, nu vreau. Lăsaţi-mă. Dezlegaţi-mă!

*

* *

Chris Jones puse primul piciorul pe palierul de la şaisprezece. În stânga liftului, doi arabi în *dishdasha* erau aşezaţi pe taburete.

Săriră vociferând, când îl văzură pe Chris. Acesta din urmă, calm, îndreptă pistolul Glock spre ei.

— *Cool! Down!* Nu mişcaţi…

Arabii rămaseră împietriţi, în timp ce din cabină ieşeau ceilalţi trei ocupanţi. Recepţionerul începu să se plângă.

— M-au forţat! Trebuie să sunaţi la poliţie. Fără ca măcar să se întoarcă, Milton Brabeck lovi cu cotul în abdomenul thailandezului atât de violent, încât şocul îl împinse înapoi în lift.

Malko se apropie de cei doi arabi transformaţi în stane de piatră.

— Unde este prinţul Mahmud? întrebă el. Arabii nu avură timp să răspundă. Un ţipăt prelung, oribil, tocmai tulbura liniştea apăsătoare. Un ţipăt de femeie. Venind dinspre capătul culoarului.

— Milton, rămâi aici, zise Malko. Cred că am ajuns la fix. Chris, vino.

Înmărmuriţi, cei doi arabi se uitau la pistolul lui Milton Brabeck. Angajatul de la recepţie ieşi din lift, aplecat, ţinându-se cu ambele mâini de burtă.

Malko, cu pistolul său în mână, deschise uşa camerei de unde se auzise ţipătul.

*

* *

— O să taci, căţea! Îl trezeşti pe prinţ! Dacă mai ţipi o dată, îţi jupoi fundul cu asta.

Ţinea în mână o cravaşa fină din piele.

Oxana scoase un al doilea ţipăt, la fel de puternic ca şi primul. Hadj Ali Ahmed ridica braţul pentru a lovi, în momentul în care uşa se deschise.

Deoarece nimeni nu avea dreptul să intre în această cameră, se întoarse.

Doi bărbaţi tocmai îşi făceau apariţia, fiecare cu câte o armă în mână. Un fel de bestie, înaltă cât un munte şi un tip blond de statură normală. Acesta din urmă se duse la şevalet, în timp ce celălalt venea spre el. Încă ţinea în mână cravaşa, când ţeava pistolului îi sparse buza superioară, după care i se înfipse în gât, împingându-l până la perete. Dădu drumul la cravaşa, sughiţând, cu ochii plini de lacrimi.

Malko tocmai dezlega curelele din piele care o ţineau pe rusoaică pe şevalet.

— Sunteţi Oxana? întrebă el în rusă.

— *Da.*

— Nu vă temeţi. S-a terminat. Vă vom lua cu noi.

Tocmai îi desfăcea a patra curea şi o ajuta să se ridice. Oxana se clătina. Trebui să o susţină de talie pentru a nu cădea.

— Unde mă duceţi? întrebă Oxana.

— La ambasada americană. Unde vă sunt hainele?

— În camera mea, alături.

— Să mergem.

Ieşiră din cameră. În timp ce rusoaica se îmbrăca, Malko rămase în hol. Oxana reapăru după câteva minute, la fel de palidă, cu buzele tremurând.

Malko strigă:

— Chris! „Demontăm”.

— Pe el îl luăm?

— Nu.

Cu regret, Chris Jones retrase ţeava pistolului Glock din gura însângerată a lui Hadj Ali Ahmed şi dădu din cap.

— Nu-mi place cum mă priveşti!

Se dădu puţin înapoi şi lovi cu toată forţa cu piciorul între picioarele arabului. Acesta scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi vomitând, chircit pe mochetă, ca o larvă ruptă în două.

— Nu i-ai făcut rău? întrebă Malko când gorila reveni din cameră.

— Doar i-am spus la revedere, îl linişti Chris Jones. Dacă era după mine, l-aş fi „uscat” bine.

Malko oftă, împingând-o pe Oxana în lift.

— Nu putem schimba lumea!

Când ajunseră la intrarea în *Windsor Suite Hotel,* se uită la ceasul Breitling: stătuseră exact opt minute în hotel.

*

* *

Gordon Backfield radia. Îşi trecu mâna peste umerii lui Malko, abţinându-se să-l îmbrăţişeze.

— Aţi făcut o treabă formidabilă! Am primit mai devreme un telefon de la generalul Samutprakan. Adjunctul meu s-a întâlnit cu directorul său de cabinet pentru a pune la punct modalităţile extrădării lui Viktor But. A confirmat tot ce mi-aţi spus. În şase zile, pe 11, Viktor But va fi scos din închisoarea din Remond şi adus la Palatul de Justiţie pentru a i se citi decizia luată de guvernul thailandez. Judecătorul îi va confirma voinţa Thailandei de a da curs extrădării sale. I se va specifica şi că poate face

apel la această decizie, dar că apelul nu o suspendă. O maşină a ambasadei va aştepta în curtea interioară a Palatului de Justiţie şi îl vom prelua imediat pentru a-l duce la Don Muang unde un Falcon 900 îl va aştepta. Două maşini ale poliţiei thailandeze ne vor escorta până acolo. Iată, s-a terminat. Vă veţi putea lua vacanţă.

Euforic, Gordon Backfield, care nu bea de obicei alcool, se duse să ia din barul său o sticlă de Chivas Regal rezervat invitaţilor de marcă şi turnă o doză serioasă într-un pahar, peste care adăugase, de formă, câteva cuburi de gheaţă.

— În sănătatea dumneavoastră! zise el ridicând paharul.

— Unde este Oxana? întrebă Malko.

Şeful staţiei părea că uitase complet de prostituata rusoaică.

— Jos, la infirmerie, zise Gordon Backfield.

I se face un control, iar după aceea va fi instalată într-o cameră de oaspeţi. Nu v-a spus nimic interesant când aţi luat-o?

— Nu, era încă prea şocată. Mă voi duce să vorbesc cu ea mai târziu.

Gordon Backfield făcu un gest evaziv.

— Nu mai contează, de acum. Nu ştiţi dacă ruşii sunt la curent cu soarta lui Viktor But?

— Generalul Samutprakan zice că este un secret absolut. Cum rusnacii nu vor putea ataca închisoarea din Remond, suntem liniştiţi.

*

* *

Colonelul Petcharat Rang Nam aştepta de o oră în anticamera biroului generalului Phat Prabong, şeful poliţiei regale. O secretară mică şi îndesată, în uniformă, deschise în cele din urmă uşa capitonată şi îi zise sec:

— Generalul vă va primi.

Mai mult mort decât viu, colonelul Rang Nam intră în biroul lambrisat, unde erau expuse nenumărate fotografii oficiale ale generalului, printre care una alături de rege.

Ofiţerul superior îi arătă un scaun şi îi zâmbi.

— Am rapoarte excelente în privinţa dumneavoastră, colonele Rang Nam. Serviciul dumneavoastră funcţionează cu o mare eficacitate.

Vreo sută de nefericiţi cu situaţie neregulamentară zăceau în închisoarea de la Imigrări, în centrul Bangkokului, pentru diferite probleme cu vizele sau cu paşapoarte false.

Colonelul Rang Nam zâmbi prosteşte, neştiind ce să zică, iar generalul Prabong continuă:

— Am văzut, graţie notelor secrete, că întreţineţi relaţii confidenţiale cu un grup de învestitori ruşi care deţin un lanţ de Spa în districtul VIII.

Colonelul Rang Nam se chirci în sinea sa. Acolo bătea. Colegul său, care răspundea de districtul VIII, voia să aibă o parte din ceea ce încasa de la ruşi pentru problemele cu vizele.

„Nemernicul, gândi colonelul Rang Nam, trebuie să fie bine plasat pentru ca cererea sa să treacă pe la marele şef.”

— Da, recunoscu el, încerc, mereu în cadrul legal, să le facilitez lucrurile. Suntem o ţară primitoare.

Generalul Phat Prabong aprobă grav.

— Este o politică inteligentă.

Colonelul Rang Nam se aştepta la ce era mai rău şi aproape căzu de pe scaun când auzi pe şeful său anunţând:

— În cadrul relaţiilor dumneavoastră, doresc să le transmiteţi o informaţie extrem de importantă şi încă secretă, privindu-l pe numitul Viktor But.

Complet descumpănit, colonelul Rang Nam bâigui:

— Da, *khun* general.

— Ştiu, printr-un foarte înalt funcţionar, că peste şase zile guvernul nostru îşi va da acordul pentru extrădarea lui Viktor But. Această decizie va fi imediat pusă în executare şi But va fi dus direct de la Palatul de Justiţie la aeroportul din Don Muang, sub escorta poliţiei.

Colonelul Rang Nam era blocat! I se aducea pe o tavă de argint răspunsul pe care trebuia să-l dea chiar în acea seară rusului care îl contactase la Spa Divana.

Era un miracol, a cărui explicaţie nu voia s-o cunoască. Ca prin vis, îl auzi pe generalul Phat Prabong continuând:

— Ar fi un lucru bun ca această informaţie să ajungă la ambasada Rusiei, cu titlu confidenţial, bineînţeles. Pot conta pe dumneavoastră, colonele Rang Nam?

Colonelul se scutură.

— Desigur, *khun* general.

Acesta era deja în picioare. Făcu turul biroului pentru a-i strânge mâna vizitatorului său şi îl linişti cu un zâmbet:

— Să ştiţi că voi privi mereu cu ochi favorabili cariera dumneavoastră. La revedere, colonele.

Colonelul Rang Nam se trezi în anticameră, aiurit, ca după un

meci de box. Întâlnirea cu rusul bărbos urma să fie un deliciu. Un deliciu suculent.

Toate problemele sale dispăreau dintr-odată.

Datsunul era plin de noroi, dar nici nu-şi dădu seama.

— Mergem la *wat* Erawan, zise el şoferului. Un mic loc de rugăciune, în mijlocul oraşului, aproape de Hyatt Erawan. După o veste atât de bună, trebuia să aducă ofrande şi să ardă un buchet de beţişoare de tămâie.

*

* *

Generalul Phra Samutprakan, şeful statului-major al armatei regale thailandeze, închise telefonul, bucuros şi îşi sună secretarul. Imediat ce acesta intră, îi întinse un plic:

— Duceţi acest plic urgent generalului Phat Prabong, la cartierul general al poliţiei.

Plicul conţinea o sută de mii de dolari, în hârtii de o sută. Era un fel de asigurare de viaţă. Dacă ruşii se dovedeau prea răzbunători, generalul Samutprakan putea oricând să se bazeze pe prietenia sa nedezminţită, punând pe seama primului ministru această decizie nefastă.

La următorul puci militar, poate că ruşii îi vor trimite liftul.

Dacă aceştia încercau o nebunie, necazurile cădeau asupra poliţiei, pe care generalul Samutprakan o ura cordial.

*

* *

Malko ciocăni uşor la uşa camerei unde fusese instalată Oxana Fibirova, la primul etaj.

Rusoaica strigă: „Intraţi”.

Era aşezată pe un pat, fumând o ţigară, pe care o stinse imediat când îl văzu pe Malko.

— *Spasiba, balşoi spasiba,* zise ea, plină de căldură. Nemernicii de arabi urmau să mă tortureze, poate să mă ucidă. Sunt nişte porci, nişte bestii sălbatice.

— Cum aţi ajuns acolo?

— Târfa de Natalia m-a adus. Chipurile ca să mă protejeze de poliţia thailandeză. Mi-a furat şi telefonul mobil.

— De ce?

— Cred că au aflat că am sunat la ambasada americană, nu ştiu cum. La *Windsor Suite Hotel* eram ca la închisoare, nu puteam nici să ies, nici să telefonez, iar poliţia thailandeză nu vine niciodată. *Boje moi!* Tot ce-mi doresc este să mă întorc în

Rusia.

— Nu-i nici o problemă, o linişti Malko. Totuşi, aş vrea să-mi spuneţi ce ştiţi despre moartea lui Pisit Aspiradee.

— Nu ştiam că-l vor omorî! se jură Oxana. Dimitri m-a dus de nas. Mi-a spus că puneau la cale evadarea lui Viktor But şi că trebuia neapărat să-l îndepărteze pe acest thailandez care lucra pentru americani.

Malko simţi cum îi creşte brusc pulsul.

— Să evadeze din închisoare? întrebă el.

— Nu, preciza Oxana Fibirova. Pe drumul de la închisoare la tribunal…

Vacanţa nu începea încă. Iată de ce ruşii erau atât de înverşunaţi împotriva lui. Gordon Backfield nu avea să doarmă liniştit deocamdată.

Bătălia continua.

CAPITOLUL XXI.

— Ce puteţi să-mi spuneţi în plus despre acest plan de atentat? Insistă Malko.

— Nu mare lucru, recunoscu Oxana Fibirova. Dimitri era mereu vag. Nici măcar nu ştiu dacă era un plan serios.

— Evgheni Makowski era la curent?

— Nu mi-a spus nimic.

— Când aţi telefonat la ambasadă, ce voiaţi să-mi spuneţi?

— Mi-era frică să nu mă omoare fiindcă contribuisem la moartea thailandezului şi îl puteam denunţa pe Dimitri. Asta-i tot.

Malko înţelese că era inutil să insiste: Oxana nu ştia nimic în plus.

— Odihniţi-vă, o îndemnă el. În câteva zile veţi putea să vă întoarceţi la Moscova. Aici sunteţi în siguranţă.

De la primul etaj, se duse direct la biroul lui Gordon Backfield, a cărui euforie nu se diminuase.

— Am putea să cinăm cu prietena dumneavoastră chinezoaică, sugeră americanul. Pentru a sărbători victoria.

Malko îl privi cu o ironie imperceptibilă.

— Gordon, este un proverb care spune că nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure înainte să-l vânezi…

Şeful staţiei încremeni.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că prietenii noştri ruşi poate nu au tras încă toate cartuşele…

Când Malko termină, Gordon Backfield era mult mai puţin frenetic.

— Ce facem? întrebă el.

— Pentru moment, nimic, îl sfătui Malko. Viktor But este bine mersi la închisoare. Într-un singur moment ruşii pot încerca să-l ajute pe Viktor But să evadeze: pe 11 dimineaţa, peste şase zile, pe drumul dintre închisoarea din Remond şi Palatul de Justiţie. Cu condiţia să ştie că Viktor But nu va ieşi liber. În mod normal, ei nu ştiu.

— Dumnezeu să vă audă! oftă americanul.

— Avem la dispoziţie câteva zile pentru a ne organiza, concluziona Malko. Pentru moment, ne relaxăm. Îmi pare rău

pentru deseară, dar cred că Ling Sima nu se poate afişa cu dumneavoastră. Ar putea să-i dăuneze faţă de prietenii ei chinezi.

*

* *

Colonelul Rang Nam, întins pe burtă, se lăsa masat, într-o stare de calm absolut. Înainte de a se duce să-şi relaxeze corpul obosit, se prosternase douăzeci de minute la *wat* Erawan, mulţumindu-i lui Buda că se îngrijise de modestul lui destin.

Dacă nu ar fi fost într-o dispoziţie atât de bună, ar fi protestat faţă de absenţa maseuzei sale ruse, Oxana. O thailandeză o înlocuise cu aceeaşi conştiinţă profesională, golindu-l de sămânţă, într-o felaţie demnă de rangul lui.

Cele două maseuze se ridicară. Şedinţa se termina. O repriză scurtă de jacuzzi şi îl ajutară să se îmbrace la loc. O însoţitoare apăru.

— *Khun* Rang Nam, o persoană străină vă aşteaptă în *tea-room.*

Nu putea fi decât rusul gras şi bărbos care aştepta veşti.

*

* *

Evgheni Makowski avea stomacul ghem de furie. Telefonul Nataliei Isakova care îi anunţase de acţiunea în forţă a americanilor la *Windsor Suite Hotel* îl panicase complet. Apoi, gândindu-se, concluzionase că era periculos mai ales pentru Dimitri.

Or, Dimitri era mort…

Oxana nu cunoştea rolul lui Gleb şi Boris, cu atât mai puţin pe al său.

Chiar dacă era supărător, nu era catastrofal. Evident, Natalia îşi pierduse din clienţi. Prinţul Mahmud era încă şocat. Nici una din „barierele lui de securitate” nu rezistase.

Nu era totuşi o veste bună. Poate că Rang Nam avea o veste bună…

Uşa care se deschise îl smulse din meditaţie. Colonelul thailandez, mai vioi ca niciodată, părea în plină formă. Îi adresă un *wai* ceremonios lui Evgheni Makowski şi luă loc în faţa lui.

Însoţitoarele turnară ceai şi se retraseră. Timp de zece minute, aşa cum se obişnuia, cei doi bărbaţi nu schimbară decât banalităţi. Apoi, Evgheni Makowski puse întrebarea care îi ardea buzele.

— Colonele, aveţi veşti bune?

Şeful serviciului Imigrări arboră imediat o mină plină de remuşcări.

— Am veşti, răspunse el. Dar nu sunt bune.

Evgheni Makowski simţi cum îi fuge sângele din obraji.

— Adică?

— *Khun* Viktor But va fi extrădat în Statele Unite. Primul ministru a semnat decretul, dar acesta nu va fi făcut public decât în ziua audienţei, peste şase zile.

— *Boje moi!* murmură agentul FSB.

Era o megainformaţie. După care era nevoit să treacă la Planul A.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, colonelul Rang Nam adăugă:

— Va fi dus direct de la Palatul de Justiţie la aeroportul din Don Muang pentru a fi îmbarcat într-un avion al americanilor. Cu o puternică escortă de poliţie. Îmi pare rău…

Nu complet: câştigase totuşi cele şase milioane de bahti.

Evgheni îşi zise că nu-i mai rămânea decât o posibilitate: să atace duba poliţiei care îl va duce pe Viktor But la tribunal. Nu era uşor, dar nici imposibil. Avea deci un interval de şase zise pentru a finaliza planul.

— Mulţumesc, făcu el cu o voce absentă. Vă voi trimite ceea ce v-am promis.

Părăsi Spa-ul şi se duse direct la biroul său pentru a redacta o telegramă pe care o va duce apoi la ambasada rusă, pentru a fi criptată. Prezenta situaţia şi propunea soluţia, cu problemele pe care le implica.

Trebuia să fie lăsat Viktor But să ajungă în Statele Unite? De cealaltă parte, sublinia riscurile materiale şi politice ale unei operaţiuni „comando” destinată eliberării traficantului de arme, deţinut de poliţiştii thailandezi.

*

* *

Ling Sima, Malko, Chris Jones şi Milton Brabeck se ghiftuiseră de mâncăruri chinezeşti la Shangri-La, unul dintre cele mai bune restaurante chinezeşti din Bangkok, în partea de sus pe Silom Road. Chiar şi cei doi „baby-sitter”, deşi nu prea atraşi de mâncarea exotică, recunoscuseră că „Beggar Chicken”[85] – se topea în gură. Evident, legumele şi ciupercile de soiuri nesigure care îl acompaniau erau mai puţin atrăgătoare.

[85] Puiul cerşetor.

După operaţiunea de la *Windsor Suite Hotel,* acum era relaxare.

În cele din urmă, Chris şi Milton începeau să adore Bangkokul. Restaurantul era deja aproape gol, iar Malko ceru nota.

Abia ajunşi pe trotuar, Ling Sima anunţă:

— Maşina mea mă va duce înapoi în Yeowarat.

Schimbară câteva *was* nesigure, iar chinezoaica se urcă în limuzina neagră. Sub privirea persiflantă a celor doi americani.

— Nu-i de treabă, oftă Milton Brabeck.

— E strictă, îl asigură Malko, serios ca un papă.

În realitate, Ling Sima se întorcea acasă cu şoferul pentru a pleca înapoi la Shangri-La cu taxiul, intrând prin noua aripă a clădirii.

Şi salvându-şi astfel reputaţia.

Se despărţiră în holul hotelului. Cele două gorile aveau chef să bea un pahar pe malul râului. Malko urcă singur în apartamentul său. Nu avea decât să o aştepte pe Ling Sima. Vru să se dezbrace, apoi se răzgândi. Ei nu i-ar plăcea să-l găsească deja pregătit de culcare.

Se duse în „sitting-room", încăpere ale cărei ferestre dădeau spre Chao Prya şi sună la „room-service" pentru a comanda o sticlă de Champagne Taittinger Brut.

Spectacolul era magic şi stinse lumina pentru a-l savura mai bine.

*

* *

Boris Titov şi Gleb Papuşin ajunseră pe palierul pustiu de la etajul 25 pe la ora unsprezece. Aşezaţi în fotoliile din hol, asistaseră, în urmă cu o jumătate de oră, la sosirea „ţintei" lor. Constatând cu plăcere că cele două gărzi de corp rămăseseră la piscină. Ceea ce elimina un risc.

Se duseră în capătul culoarului, care se termina în T. Uşa de la camera 2025 era în capătul laturii din stânga a T-ului. Boris Titov rămase la intrarea în T, supraveghind culoarul principal, iar Gleb Papuşin se apropie de intrarea apartamentului, lipindu-şi urechea de uşă, fără să audă vreun zgomot.

Cu precauţie, băgă cartela magnetică în fanta încuietorii.

Becul verde se aprinse, cu un clic uşor. Gleb Papuşin întredeschise atunci uşa încet, cu inima bătându-i repede: apartamentul era cufundat în întuneric. „Ţinta" se culcase. Intră cu paşi de lup, urmând un mic culoar care dădea în „sitting-

room”, în faţa lui şi, pe partea stângă, spre dormitor şi baie. Ajuns la intrarea în camera foarte slab luminată de afară, îşi mai reveni, distingând, pe stânga, intrarea în dormitor.

Se opri. Căscând ochii, distinse forma unui pat. Îşi zise că cel mai sigur era să se apropie mai mult şi să-şi golească încărcătorul spre cel care dormea.

Făcu un pas înainte şi scoase pistolul. Întinse braţul spre pat şi îşi opri respiraţia.

*

* *

Malko auzise clicul încuietorii magnetice. Se pregătea să se ridice pentru a o primi pe Ling Sima, când realiză că aceasta nu avea cheia de la cameră… Toţi muşchii i se încordară, iar creierul începu să-i funcţioneze la viteză maximă.

Graţie luminii slabe ce venea din exterior, zări o siluetă care tocmai intra în apartament.

Pulsul îi ajunse la 150 într-o fracţiune de secundă.

Nu putea fi un vizitator bine intenţionat…

Ţinându-şi respiraţia, încercă că urmărească deplasarea intrusului.

Căuta o modalitate să se salveze. Aparent, cel care tocmai intrase venise să-l omoare. Or, pistolul lui Malko rămăsese în cameră. Doar nu avea s-o primească pe Ling Sima înarmat ca un infractor…

Silueta intrusului dispăruse şi Malko realiză că acesta tocmai intrase în dormitor, care nu era separat prin uşă de restul apartamentului.

Urma să realizeze rapid că era gol…

Malko luă decizia într-o clipă.

Mergând fără zgomot pe mochetă, traversă camera de zi, trecând prin faţa dormitorului şi alergă până la uşa care dădea spre palier.

Deschise brusc uşa şi ieşi pe culoar. Dădu peste un necunoscut postat la intrarea pe holul care deservea cele două apartamente. Bărbatul îl privi speriat. Malko alergă spre el şi, cu o lovitură de cap în piept, îl răsturnă pe mochetă. În cădere, mâna dreaptă îi ieşi din buzunar, ţinând crosa unui pistolet. Malko era deja în picioare. Cu o lovitură furioasă de toc, strivi mâna care ţinea pistolul. De durere, necunoscutul dădu drumul armei. Malko o luă într-o fracţiune de secundă şi se ridică.

*

* *

Gleb Papuşin, aproape în acelaşi moment, auzi un zgomot în spatele lui şi realiză că nu era nimeni pe pat! Se răsuci alert şi văzu cum se deschidea uşa şi cum o siluetă se strecoară afară.

Se repezi pe urma ei, zicându-şi că „ţinta” avea să se trezească prinsă între el şi Boris.

*

* *

Piciorul lui Malko lovi cu toată forţa figura bărbatului căruia tocmai îi luase pistolul şi care încerca să se ridice.

Chiar în momentul în care cel de-al doilea individ apărea din apartament.

Şi el înarmat cu un pistolet.

Nu era momentul să-şi asume riscuri. Fără să ezite, apăsă pe trăgaciul armei şi menţinu degetul pe el.

Se auzi o serie de „pluf”-uri uşoare, iar bărbatul care tocmai ieşise din cameră se clătină. Faţa i se umplu de sânge, braţul drept îi căzu şi se prăbuşi, îndoit pe o parte.

Malko era atât de concentrat, încât nu văzuse că cel pe care-l lovise se ridicase şi alerga ca un nebun pe culoarul pustiu.

Se luă după el imediat.

*

* *

În momentul în care ieşea din lift, Ling Sima aproape că fu răsturnată de un bărbat care apăruse de pe culoar, cu faţa plină de sânge. Fără nici un cuvânt, el intră în cabină şi apăsă pe butonul de lai.

Chinezoaica se îndepărta deja în direcţia apartamentului lui Malko.

Nu se aştepta să-l vadă venind în întâmpinarea ei. Şi cu atât mai puţin cu pistolul în mână…

— Ce se întâmplă? întrebă ea, surprinsă.

— Am avut o vizită neplăcută, făcu Malko. Sunt şi mai fericit că te văd.

O trase spre uşa apartamentului, iar ea se opri. Gata să calce pe corpul întins în mijlocul culoarului.

— Vino, zise Malko trăgând-o, ne vom ocupa după aceea de el.

Ling Sima era cu adevărat magnifică, cu rochia ei neagră lungă, ornată cu broderii aurii, mulată de parcă ar fi fost cusută pe ea.

— Tu l-ai…

— Da.

Închise uşa în urma lui şi Ling Sima întrebă, stupefiată:

— Nu faci nimic? îl laşi acolo?

— Pentru moment, da. Am altceva mai bun de făcut.

O lipise de peretele de la intrare, mângâindu-i deja bustul, aproape cu violenţă, cuprins de o pulsiune violentă. Nici nu mai ajunseră până în cameră. Malko o sprijini pe chinezoaică de micul birou care se afla în faţa ferestrei, îi ridică rochia, îi dădu jos slipul şi o penetra din picioare, ca un soldat.

Era atât de excitat, încât abia intrat în ea juisa cu un ţipăt sălbatic. Fără să se preocupe deloc de plăcerea ei.

Când tocmai treci pe lângă moarte, ai scuze…

*

* *

Evgheni Makowski citea un mesaj care-i fusese adus de la ambasada Rusiei, ca răspuns la mesajul său, trimis după întâlnirea cu colonelul Rang Nam. Era foarte scurt şi foarte precis: o singură frază.

„Viktor But nu trebuie în nici un caz să fie extrădat.”

Era semnat I.G., iniţialele şefului biroului „Operaţiuni Externe” al FSB. Deci nu mai încăpea loc de discuţii.

Tocmai îndoia la loc hârtia, când telefonul îi sună. Numărul lui Boris Titov apăru. Cuprins de un presentiment rău, răspunse imediat. Vocea gâfâită a lui Boris Titov îi făcu pulsul să sară în aer.

— Trebuie să vii să mă iei, zise rusul, cu o voce grăbită. Repede. A fost o problemă.

— Ce problemă?

— O să-ţi explic.

— Unde eşti?

— Mai jos de staţia BTS Sapham Taksim, chiar înainte de pod.

— Eşti singur?

— Da.

— Şi Gleb?

— A avut o problemă. O să-ţi explic.

— *Dobro.* Sosesc. Am nevoie de douăzeci de minute.

Bănuind ce era mai rău, Evgheni Makowski se duse la lift. Zicându-şi că ordinele de la Moscova aveau să fie dificil de urmat.

Oricum, nu le putea ignora.

CAPITOLUL XXII.

Evgheni Makowski se sufoca de furie, în timp ce urca pe Pathorn pentru a-l regăsi pe Boris Titov în micuţul hotel de pe Koosham Road.

Dădu drumul la radio pentru a asculta ştirile. Evgheni Makowski nu era prea neliniştit. Gleb Papuşin nu avea nici un bilet asupra lui, iar cele două pistoale nu i-ar fi condus nicăieri pe investigatori. Poliţia thailandeză îl va identifica uşor pe rus, căci intrase legal în ţară.

Tot ce-i rămânea de făcut era să reziste la orice presiune. Thailandezii riscau să se enerveze după descoperirea a trei pistoale de ucigaşi profesionişti, în două zile... Nu va afla niciodată cum o sfeclise Gleb Papuşin, chiar dacă totul trebuia să se deruleze fără probleme.

În mod clar, acest agent al CIA avea baftă.

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu adevărat? îl întrebă pe Boris Titov.

— Nu. Cartela a mers bine. Gleb a intrat în apartament. După aceea, americanul a ieşit şi a sărit pe mine...

Evgheni Makowski renunţă să mai pună alte întrebări. La ce folos?

— Pleci totuşi la Phuket mâine dimineaţă, confirmă el, dar e posibil să mai am nevoie de tine peste câteva zile. Asta e biletul tău.

La zborurile Bangkok-Phuket nu se controlau paşapoartele. Boris Titov va fi mult mai liniştit la soare.

Îndreptându-se spre domiciliul său, Evgheni Makowski îşi zise că era cu adevărat în încurcătură. Mai avea la dispoziţie doar şase zile ca să organizeze evadarea lui Viktor But, iar americanii nu-l slăbeau deloc.

O întrebare îl rodea: ştiau deja despre extrădare? Ajunse la concluzia că ştiau: erau mult mai bine plasaţi decât el pe lângă thailandezi, aceştia punându-i desigur la curent.

Nu mai avea nici o secundă de pierdut pentru a pregăti evadarea lui Viktor But. Şi pentru ceea ce urma.

Nici vorbă să-l ascundă pe evadat la Pattaya. Intervenţia unui submarin era deci exclusă. Avea o altă idee: numeroase nave

ruseşti se opreau la Khlong Toey, un avanport înainte de Bangkok.

Într-o primă fază, Evgheni Makowski îl va ascunde pe Viktor But în casa lui Dimitri. Apoi, va obţine acceptul de cooperare din partea unui comandant de navă rusă pentru a-l îmbarca pe Viktor But clandestin, graţie câtorva presiuni judicioase ale ambasadei ruse la Bangkok.

Întors acasă, redacta o nouă telegramă în care prezenta eşecul echipei Boris-Gleb, pe care o va duce a doua zi dimineaţă la ambasadă pentru transmiterea securizată.

Se culcă imediat şi îşi zise că va dormi prost.

*

* *

Malko căscă: mai petrecuse o noapte scurtă. Imediat după scurta lor distracţie, Ling Sima plecase, pentru a nu fi amestecată în vreo anchetă a poliţiei. Sun Yee On nu ar aprecia… Nu avusese timp nici măcar să desfacă sticla de Taittinger Brut.

Imediat după plecarea ei, Malko anunţase poliţia şi pe Gordon Backfield. Toată lumea sosise în acelaşi timp, iar el le povestise situaţia. Atacat în camera lui de un necunoscut înarmat, fugise, dăduse peste un al doilea, îl dezarmase şi se folosise de arma lui pentru a-l doborî pe primul atacator…

Poliţiştii thailandezi păreau considerabil încurcaţi faţă de această reglare de conturi între străini. Identificarea mortului era în curs.

Toate acestea se terminaseră la ora trei dimineaţa, sub privirea ruşinată a lui Chris Jones şi Milton Brabeck, care se simţeau îngrozitor de vinovaţi că rămăseseră să respire aerul umed de pe Chao Prya, în loc să-şi păzească „clientul”.

Malko îi liniştise.

— Nu aţi fi dormit în cameră…

— Am fi putut rămâne în faţa uşii, sugerase Chris Jones.

— Ba nu, îl corectă Malko, aţi fi stat lipiţi de CNN.

Care le oferea în fiecare seară o gură de America pentru a mai uita de această ţară de „gooks” unde toată lumea avea ochii oblici.

Luă o gură din cafeaua insipidă preparată de secretara lui Gordon Backfield.

— Nu sunteţi surprins de această nouă tentativă de eliminare? întrebă americanul.

— Asta confirmă două lucruri, după mine, răspunse Malko. Mai întâi, ruşii au avut aceeaşi informaţie ca şi noi cu privire la extrădarea lui Viktor But. Apoi, au decis să încerce să-l ajute să evadeze.

Gordon Backfield arboră o mină sceptică.

— Mai sunt cinci zile. Singurul moment pe care îl pot exploata este pe traseul dintre închisoare şi Palatul de Justiţie. La dus sau la întors, dacă nu cumva au aflat că o să plece cu noi.

— Poate fi suficient.

— O să-l anunţ pe generalul Samutprakan şi o să-i solicit o escortă militară. E mai sigură decât poliţia, care este coruptă total.

— O idee bună, aprobă Malko. Până atunci, Mai ar trebui să urmărească programul de vizite la închisoare. Ruşii au neapărată nevoie să ţină legătura cu Viktor But, dacă organizează ceva.

— O anunţ imediat, îl asigură şeful staţiei. Va fi acolo la ora de vizită.

— Perfect. Până atunci, mă întorc la Shangri-La să mai iau un mic dejun. Mor de foame.

— Să ne revedem aici după aceea. Putem lua prânzul la localul italian, sugeră Gordon Backfield.

Malko se strâmbă.

— Nu putem merge în altă parte? Nu este prea bun…

— OK, acceptă americanul, vom merge la unul thailandez, dar voi avea probleme cu stomacul în următoarele trei zile.

*

* *

Evgheni Makowski avea senzaţia că alerga la maraton. De la el de acasă se dusese mai întâi la ambasadă pentru a depune raportul, apoi mersese până la Marway Garden Hotel, unde locuia Alia But. Era important să discute cu ea despre ceea ce trebuia să-i spună soţului ei. Apoi, să afle dacă a primit răspuns pozitiv de la soţia lui Oyo, nigerianul.

Totul trebuia să se potrivească exact.

Acum, mergea spre sud, pe autostradă, pentru a ajunge la Tatiana Mira, ca să facă o nouă recunoaştere în teren. Trebuia să se gândească la Planul B. Conform ordinelor de la Moscova, dacă nu reuşea să-l ajute pe Viktor But să evadeze, trebuia să-l elimine.

Era cu nervii întinşi, când parcă în faţă la Novotel. Din fericire, „spetnatz”-ul îl aştepta în faţa hotelului şi plecară imediat înspre

Thanon Radjadaphiset, unde se afla Palatul de Justiţie.

Pe drum, îi explică Tatianei Mira problema. Singura posibilitate care i se oferea era momentul în care Viktor But mergea pe un culoar de la palierul etajului nouă până la sala de audiere. Ar trece succesiv prin dreptul a două ferestre. Cu picioarele înlănţuite, nu putea să se deplaseze foarte repede.

Deoarece venea cu duba poliţiei, care intra direct în curtea interioară a Palatului de Justiţie, era imposibil să-l ţintească înainte.

Avură nevoie de patruzeci de minute pentru a ajunge în centrul administrativ unde se aliniau mai multe clădiri, separate prin parcări de bulevardul mare. Palatul de Justiţie era ultima, cu cinci magnifice colonade albe.

Evgheni Makowski parcă şi îi zise Tatianei Mira:

— Te aştept aici, mergi mai întâi la etajul al nouălea…

— Doar n-o să mă înveţi cum să-mi fac meseria! făcu sec „spetnatz”-ul.

Rusul o văzu urcând treptele şi intrând în clădirea păzită de poliţişti, care o urmăriră îndelung din priviri, nonşalanţi. Cu fusta mini care îi descoperea coapsele enorme, Tatiana Mira nu trecea neobservată, dar nimeni nu şi-ar fi putut imagina adevărata ei meserie. Evgheni Makowski îşi aprinse ţigara şi porni radioul. Începea să se vorbească de incidentul de la Shangri-La. Totuşi, fiind vorba de nişte *farang,* nu era un subiect prea interesant pentru mass-media locală.

*

* *

Mai se aşezase cuminte în faţa vorbitoarelor, amestecată în mulţimea de vizitatori, când o văzu apărând pe Alia But, cu o sacoşă din plastic în mână, plină cu fructe.

Vizitele tocmai începeau.

Un sfert de oră mai târziu, thailandeza o văzu pe rusoaică ridicându-se şi mergând la vorbitorul nr. 9.

Se mai mută un pic şi îl văzu pe Viktor But, în ţinută portocalie, stil Guantanamo, aşezându-se în faţa soţiei sale.

Alia But scoase o hârtie din sacoşă, pregătită dinainte şi o lipi de geamul despărţitor. Din nefericire, Mai era prea departe pentru a putea vedea expresia prizonierului.

Trebui să se mulţumească să observe de la distanţă întâlnirea.

*

* *

Alia But puse înapoi în sacoşă hârtia pe care tocmai o arătase soţului ei şi care avea scrisă o singură frază: „Trebuie să fii extrădat imediat după înfăţişarea din 11”.

Văzând figura dezamăgită a lui Viktor But, lipi imediat pe geam un al doilea mesaj.

„Operaţiunea este prevăzută înainte, între aici şi Palatul de Justiţie. Oyo este de acord?”

Viktor But înclină din cap afirmativ.

— Atunci, totul se va derula cu bine! strigă ea prin geam, cu un optimism cam forţat.

Esenţialul era spus şi vorbiră despre fata lor şi despre mesajele de prietenie pe care le primea de la Moscova. Timpul trecea foarte repede: gardianul îl bătu pe umăr pe Viktor But, deşi acesta avea impresia că se afla acolo doar de cinci minute.

*

* *

Tatiana Mira deschise portiera şi se urcă în Toyota lui Evgheni Makowski.

— Am găsit! anunţă ea pe un ton neutru.

— Unde?

— Este un imobil, de cealaltă parte a bulevardului, chiar în faţă. Nu are paznic. La etajul opt am văzut nişte birouri goale. Patru ferestre dau spre Palatul de Justiţie.

— E cam departe…

— Nu pentru mine, îl linişti Tatiana Mira. În Cecenia, am atins ţinte aflate la distanţe mult mai mari. Am observat oamenii care circulă pe culoar. Se văd foarte bine când trec prin dreptul ferestrelor. Sunt trei. Viktor va trece de două ori, pentru a ajunge la sala de audieri şi la întoarcere. Sunt şase ocazii de tragere.

Impresionat de profesionalismul ei, Evgheni Makowski nu insistă.

— *Dobro,* concluziona el, o să trecem pe la ambasadă ca să-ţi recuperezi arma.

Primise un mesaj care îl anunţa că sosise caviarul roşu. Adică puşca Dragonov pe care Tatiana Mira trebuia s-o utilizeze pentru a-l elimina pe Viktor But.

În secret, dorea ca evadarea să reuşească, dar nu-şi putea permite să nu prevadă şi un Plan B.

Părăsi parcarea şi porni spre centru. Îi mai rămânea să rezolve cu plecarea. Mai întâi, să discute cu ambasada pentru a afla care erau navele ruseşti care veneau la Bangkok. În ziua următoare

se va duce cu maşina în port. Vorbind thailandeza şi cunoscând scurtăturile, nu risca prea mult să fie interceptat. Portbagajul Toyotei era destul de mare pentru a încăpea Viktor But, care urma să stea, desigur, cam înghesuit, dar era mai bine decât să petreacă treizeci de ani într-un penitenciar american.

Ce era mai greu rămânea de făcut:

Să reuşească atacarea dubei de poliţie care îl ducea pe Viktor But la Palatul de Justiţie. Acesta îi furnizase deja maximum de informaţii: duba nu era niciodată escortată. Erau doi poliţişti în cabină, dintre care unul era şoferul, neînarmaţi şi alţi doi în interior, înarmaţi, supraveghind prizonierii transportaţi.

În plus, această parte a vehiculului nu putea fi deschisă decât din interior.

Graţie tuturor acestor date, Evgheni Makowski estima că are o şansă mare de reuşită.

Şi, dacă rata, Tatiana Mira va pune în aplicare Planul B.

Era încrezător: în ciuda eforturilor CIA, Viktor But nu va fi transferat în Statele Unite.

CAPITOLUL XXIII.

Între doi nori, soarele era dogoritor, iar Malko stătea la umbră, ca să nu se transforme într-un homar fiert... Privea norii care defilau: încă două zile până la audierea la care Viktor But trebuia să fie extrădat. Până atunci, nu mai avea nimic de făcut. Americanii, după ce discutaseră cu poliţia thailandeză, renunţaseră să caute domiciliul real al lui Evgheni Makowski.

Acesta parcă se volatilizase. Un agent al CIA pândea din seara precedentă în faţa clădirii Esmeralda, fără să sesizeze nici o activitate.

Fie rusul se ascundea, din precauţie pentru cazul în care thailandezii ar reacţiona după incidentul de la Shangri-La, fie pregătea ceva.

Mai, care supraveghea vizitele de la închisoare, nu o văzuse decât pe soţia traficantului de arme, care venea în fiecare zi.

Nimeni altcineva.

În condiţiile în care Gordon Backfield ţinea neapărat ca el să rămână la Bangkok, cu cei doi „baby-sitter”, până la extrădarea lui Viktor But, Malko profita pentru a petrece câteva zile de „vacanţă thailandeză” cu Ling Sima care pleca de la magazinul ei de bijuterii ori de câte ori putea.

Chris Jones şi Milton Brabeck se gândeau chiar să revină în vacanţă la Bangkok... descoperind mai multe restaurante „fastt-food”.

Telefonul sună. Era Ling Sima.

— Ne vedem la Emporium? sugeră ea. Sunt liberă până la ora două.

Malko se ridică şi le făcu semn gorilelor că era timpul să înceteze cu lâncezeala.

Încă două zile.

*

* *

Evgheni Makowski, întins gol pe patul său, transpira abundent. Casa lui Dimitri Korsanov nu avea climatizare şi o căldură apăsătoare încingea pereţii. Făcea un duş la fiecare două ore pentru a rezista.

În camera alăturată, Boris Titov îndura acelaşi calvar. Evgheni

îl adusese de la Phuket, pentru a-l ajuta la operaţiunea din data de 11. Fusese să-l ia de la aeroport, urmând apoi un traseu complicat, cu rupturi de filaj, pentru a ajunge la casa lui Dimitri.

Din prudenţă, alesese să rupă orice legătură cu viaţa sa obişnuită. Maşina era sub o prelată în curte, păzită de o haită de câini care semnalau orice apropiere umană.

Acumulase rezerve de hrană şi apă, pentru a nu fi obligat să mai iasă după ce Viktor But ar ajunge acolo.

Nu mai avea decât de aşteptat.

De trei ori deja, procedase la o „recunoaştere a obiectivului" şi ştia unde urma să încerce să intercepteze duba care îl transporta pe Viktor But.

Nu avea decât să se roage... Se ridică şi se duse să facă al şaselea duş din acea zi.

*

* *

Malko admira lumina crudă care se filtra prin perdele. Acele luminoase ale ceasului său Breitling indicau ora şapte dimineaţa.

Într-o oră şi jumătate, trebuia să fie postat, împreună cu „baby-sitter", la ieşirea din închisoarea din Remond, pentru a urmări duba care îl ducea pe Viktor But la Palatul de Justiţie.

În principiu, pentru a face figuraţie... Generalul Samutprakan îi promisese lui Gordon Backfield o escortă militară.

Se întinse şi dădu să se ridice, când simţi braţul lui Ling Sima pe piept, ca pentru a-l reţine.

Petrecuseră seara împreună, iar ea, în mod excepţional, nu se întorsese să doarmă acasă. Ajunşi înapoi la Shangri-La, alternaseră îmbrăţişările cu şampania. Cadavrul unei sticle de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes era încă pe mochetă.

Ling Sima se mişcă încet şi îşi puse capul pe abdomenul lui Malko. Ca şi cum voia să continue să doarmă pe această pernă din muşchi.

Dar se pare că nu voia să-şi continue somnul. Malko simţi gura chinezoaicei atingându-i sexul şi tot sângele i se duse în abdomen. De când o cunoştea pe Ling Sima, era doar a doua oară când îi oferea gura. Şi, cu prima ocazie, îşi alungase inhibiţiile cu o doză masivă de *Yaa Baa...*

Acum, era diferit. Gura Ling Simei îl înghiţea progresiv, pe măsură ce erecţia lui căpăta formă. Mângâierea ei era neîndemânatică, dezordonată, dar, în câteva minute, se excită

tare ca o bucată de lemn de tec.

Era neaşteptat! Ca şi cum ar fi avut şaisprezece ani! Instinctiv, apăsă uşor pe capul tinerei iar ea lăsă membrul să-i pătrundă şi mai mult în gură.

Era prea bine. Nu se putu abţine şi se eliberă în gura ei cu un ţipăt sălbatic, cu capul dat pe spate.

Ling Sima îl supse până la ultima picătură, apoi se retrase în capătul patului, cu capul acoperit de cearşaf, ca un animal care se întoarce în vizuina lui.

Clătinându-se de plăcere, Malko se ridică din pat. Ziua începea bine.

*

* *

Mai, care conducea, nu se opri decât câteva secunde la intrarea pe autostradă pentru a da cei 45 de bahti unui funcţionar cu faţa acoperită de o mască antipoluare din carton, ceea ce îl făcea să semene cu ucigaşul antropofag din „Tăcerea mieilor”.

Din fericire, nu era multă lume pe autostradă şi ajunseră la închisoarea din Remond cu un sfert de oră mai devreme, parcând în faţa staţiei de taxiuri, goală. Dimineaţa, nu erau deloc vizitatori.

Malko privi în jur: nici cea mai mică urmă de escortă militară.

Îl sună pe Gordon Backfield.

— Nu suntem decât noi, anunţă el. Încercaţi să-l sunaţi pe generalul Samutprakan.

— Imediat! îl asigură şeful staţiei CIA, vizibil foarte nervos.

Încă nu sunase când văzură o dubă albastră ieşind pe poarta mare a închisorii. Era exact ora 8:30. Era nevoie de aproximativ o jumătate de oră pentru a ajunge la Palatul de Justiţie.

Mai se poziţiona în urma maşinii care se angaja în trafic. Nu era nici o escortă şi se mergea destul de încet. Nu avea probleme în a urma duba. Lângă ea, Malko era încordat ca o coardă de vioară. Intuiţia îi spunea că nu se putea ca ruşii să nu încerce ceva.

Un gând oribil îi trecu prin minte: şi dacă informaţia transmisă de Ling Sima era inexactă? În acest caz, ruşii nu vor încerca nimic, evident. Înlătură repede această ipoteză. Putea avea totală încredere în chinezoaică…

Înaintau tot mai lent, blocaţi în traficul de dimineaţă.

Malko nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la partea din spate

a dubei, la acea uşă din oţel dincolo de care se afla Viktor But.

Încă douăzeci de minute şi totul se va termina; odată ajuns la tribunal, Malko transfera răspunderea către thailandezi şi americani.

Trecură pe sub autostrada care ducea la Don Muang. Telefonul sună.

— Cabinetul generalului Samutprakan îmi spune că a fost făcut ceea ce este necesar, anunţă Gordon Backfield.

— Nu văd pe nimeni, dar totul decurge bine. Duba încetini în dreptul intrării unui părculeţ. Îi depăşi o maşină albă, care depăşi apoi şi duba. Aceasta încetini: şoseaua făcea câteva curbe prin părculeţ, după care revenea în Thanon Radjadaphiset, bulevardul pe care se afla tribunalul civil.

Telefonul lui Malko sună. Vocea lui Gordon Backfield era atât de schimbată, încât nu îl recunoscu imediat: o voce ca de dincolo de mormânt, ca şi cum îşi îngropase toată familia. Pronunţă un singur cuvânt:

— *Abort*[86]*.*

— Ce se întâmplă? întrebă Malko, stupefiat. Vocea americanului scrâşnea, în încercarea de a-şi reţine furia.

— Tocmai s-a făcut o înţelegere între Casa Albă şi Kremlin. Noi renunţăm la cererea de extrădare. Ambasadorul nostru tocmai anunţă guvernul Thailandei. Am rechemat vehiculul care trebuia să-l ducă pe Viktor But la Don Muang.

— De ce?

Îl auzea literalmente pe Gordon Backfield cum scrâşneşte din dinţi.

— Ruşii acceptă să lase să tranziteze avioanele noastre de transport care aprovizionează Afganistanul prin baza din Kîrgîzstan, pe care tocmai se pregăteau s-o închidă. Dau la schimb această concesie strategică contra libertăţii lui Viktor But. Acesta va fi expulzat către orice ţară doreşte…

— Deci, Rusia! completă Malko.

— Exact! Vă puteţi întoarce la piscina de la Shangri-La, zise amar şeful staţiei CIA.

Maşina încetini brusc pentru a nu se lovi de duba poliţiei care aproape se oprise.

*

* *

Evgheni Makowski urmărea în retrovizoare duba pe care

[86] Anulaţi.

tocmai o depăşise. Lângă el, Boris Titov strângea crosa unui pistol-mitralieră Skorpio.

— *Davai!* zise Evgheni.

Încetini şi opri, blocând strada îngustă. Duba nu putea trece, nici pe stânga, nici pe dreapta. În momentul în care ieşea din maşină, cu pistolul în mână, telefonul mobil începu să sune. Era chiar nepotrivit…

Boris Titov şi cu el alergară spre dubă şi văzură prin parbriz două figuri înspăimântate: şoferul şi însoţitorul.

Evgheni Makowski deschise portiera în timp ce Boris Titov se ocupa de însoţitor. Odată deschise cele două portiere, spuseră în acelaşi timp:

— *Don't move!*[87]

Cei doi poliţişti thailandezi, încremeniţi, nu reacţionară. Evgheni Makowski se aplecă, smulse cheile din contact şi le azvârli cât de departe putu, în timp ce Boris Titov îi ameninţa în continuare cu arma pe cei doi poliţişti.

Telefonul lui Evgheni Makowski se opri în cele din urmă din sunat, chiar în momentul în care acesta lovea puternic cu pumnul în peretele de separare a habitaclului de cabină.

Era semnalul destinat lui Viktor But, prin care anunţa că era rândul lui să acţioneze.

*

* *

Cu toţi muşchii încordaţi, Viktor But îl privi scurt pe Oyo, colosul nigerian, aşezat lângă el. Cei doi gardieni păreau surprinşi de această oprire neprevăzută, dar nu erau neliniştiţi.

Nici nu avură timp să reacţioneze, când colosul negru se aruncă pe ei, în ciuda faptului că avea gleznele legate. Cuprinse cu palmele sale enorme gâturile celor doi poliţişti, strângând cu toată forţa, apoi lovindu-i violent cap în cap.

Nici măcar nu se zbătură, deja pe jumătate asfixiaţi. Viktor But se grăbea deja spre spatele maşinii, atât cât îi permitea lanţul de la glezne. Desfăcu zăvorul şi apăsă cu umărul în portierele care se deschiseră larg.

Primul lucru pe care îl văzu era o maşină mare închisă la culoare, oprită în spatele dubei.

Sări imediat jos, căzu din cauza gleznelor legate, apoi se ridică, ţinând cu dinţii cordonul care nu lăsa lanţul să cadă pe jos şi strigă spre nigerian.

---

[87] Nu mişcă nimeni!

— *Come! Quick?*[88]

Lăsându-i pe cei doi poliţişti pe jumătate sugrumaţi, Oyo alergă până în spatele dubei şi, la rândul lui, se aruncă pe şosea.

Viktor But începuse deja să alerge pe lângă dubă, greoi, din cauza lanţurilor. Văzând silueta robustă a lui Evgheni Makowski, aproape că urlă de bucurie.

Era salvat.

*

* *

Încremeniţi, Malko, Chris Jones şi Milton Brabeck tocmai îi vedeau pe cei doi prizonieri sărind din dubă sub ochii lor şi începând să alerge!

— Ce facem? zise Chris Jones lui Malko.

Acesta se întoarse şi zise:

— Nimic! Astea sunt ordinele.

— *God damn us!* zise Milton Brabeck. Sunt nebuni cei de la Washington!

Văzură cum unul dintre poliţiştii din dubă se scoală clătinându-se, scoate pistolul şi sare jos, în urmărirea celor doi evadaţi.

— O să-i împuşte! zise Chris Jones.

Nu mai era problema lor: nu puteau nici măcar să se opună poliţiştilor thailandezi care încercau să-i prindă pe evadaţi! Un gând supărător trecu prin mintea lui Malko. De ce interveniseră ruşii? Când, peste câteva minute, un judecător urma să-l anunţe pe Viktor But că era eliberat?

Mai multe focuri de armă se auziră, venind dinspre partea din faţă a dubei.

Malko sări din maşină, fără să-şi scoată arma şi alergă în direcţia focurilor de armă.

*

* *

Cuprins de furie, încă sufocându-se, poliţistul thailandez zări la câţiva metri în faţa lui pe uriaşul nigerian alergând cu greutate înspre o maşină albă care bloca drumul dubei.

Fără să ezite, ţinti şi începu să tragă. La al treilea foc, nigerianul se clătină şi se prăbuşi, pe burtă, pe şosea.

Descoperindu-l pe bărbosul înarmat cu un pistolet, care îi ameninţa pe cei doi poliţişti din faţă, poliţistul care tocmai îl doborâse pe nigerian nu ezită nici o secundă, terminând de golit

---

[88] Vino! Repede!

încărcătorul în cel care îi ameninţa colegii.

Bărbosul trase aproape în acelaşi timp cu el, cinci sau şase gloanţe, se agăţă cu o mână de portiera dubei, apoi căzu, cu cămaşa plină de sânge. Boris Titov, cu pistolul-mitralieră în mână, alerga deja spre maşina albă. Ajunse în momentul în care al doilea poliţist sosea cu pistolul scos. Viktor But nici măcar nu avu timp să urce în maşină: Boris Titov demarase în trombă.

Înjurând ca un birjar, Viktor But se întoarse spre al doilea poliţist şi, fără să ezite, ridică amândouă mâinile deasupra capului, cât de sus putea. Celălalt trase în direcţia maşinii, dar rată. Apoi, ezită. Viktor But văzu în ochii lui că îşi dorea foarte mult să-l omoare. Dar, în cele din urmă, se duse spre el şi începu să-l lovească cu arma până ce acesta căzu. Apoi, îl lovi cu picioarele, până ce-şi pierdu un pantof.

Sosind pe contrasens, o maşină a poliţiei regale thailandeze se opri în faţa dubei şi din ea coborâră patru poliţişti care îl ridicară pe Viktor But, cu faţa plină de sânge.

*

* *

— E o treabă foarte încurcată! mormăi Gordon Backfield. O treabă împuţită.

Îmbătrânise zece ani în câteva ore. Malko îi respectă tăcerea. Şi el era epuizat. Poliţiştii thailandezi îi luaseră drept nişte simpli trecători şi nu avuseseră probleme să ajungă înapoi la ambasadă.

Acolo dăduseră peste şeful staţiei, copleşit cu totul.

— Dar, până la urmă, ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— În ultimul moment, Kremlinul a făcut Casei Albe o ofertă pe care nu o putea refuza: autorizarea tranzitării prin Kîrgîzstan. O manevră strategică. Preşedintele Obama personal l-a sunat pe şeful DEA pentru a-i ordona să retragă cererea de extrădare. Thailandezii tocmai fuseseră şi ei anunţaţi…

— Dar, atunci, de ce au atacat ruşii duba?

— Nu am nici cea mai mică idee, recunoscu americanul. O coordonare proastă, probabil.

Telefonul îi sună. Discuţia fu scurtă.

— Este omologul meu de la *National Intelligence* care m-a anunţat că tribunalul tocmai a pronunţat anularea extrădării lui Viktor But.

— Şi tentativa de evadare?

Americanul făcu un gest evaziv.

— O să fie uitată… Este o afacere de la stat la stat.

Lui Malko îi venea să vomite revăzându-l pe nigerian cu faţa la pământ, ciuruit de gloanţe, pe poliţistul thailandez şi pe Evgheni Makowski pe care îl găsise în cele din urmă.

Trei morţi pentru nimic…

Desigur, viitorul traficantului de droguri nigerian nu era roz, dar aici, nu mai avea nimic de făcut.

Telefonul mobil al lui Malko sună. Era Ling Sima, bulversată.

— Nu te-am păcălit, se jură ea, crede-mă.

— Ştiu, răspunse Malko, linişteşte-i pe prietenii tăi.

*

* *

Tatiana Mira se ridică şi se scutură de praf cu gesturi maşinale. După mai mult de o oră în poziţie de tragere, fără nici o veste de la Evgheni Makowski, al cărui telefon nu mai răspundea, tocmai primise un mesaj codificat de la un necunoscut, care-i spunea că trebuia să se întoarcă urgent la Moscova, mama ei fiind grav bolnavă.

Aceasta decedând în urmă cu doi ani din cauza unui cancer fulgerător, nu putea fi decât un mesaj din partea serviciilor.

Conştiincioasă, îşi demontă puşca Dragonov şi o puse în cutie, apoi coborî şi se postă pe marginea şoselei. După zece minute, un taxi roz se opri, iar ea îi dădu adresa ambasadei ruse.

Miracol: şoferul înţelese unde voia ea să ajungă.

După o oră, se oprea în faţa porţii masive a ambasadei. Apăsă pe butonul de sub camera de luat vederi şi aşteptă. O voce o întrebă, după câteva minute, ce voia:

— Am un pachet pentru Alexandr Timonin, anunţă ea în rusă.

Poarta se deschise şi Tatiana Mira se îndreptă spre postul de gardă.

— *Dobrîi den,* zise ea politicoasă. Înmânaţi-i asta lui Alexandr Timonin.

Înainte ca paznicul să poată spune ceva, ea ieşise deja. Un taxi se opri, iar ea îi arătă adresa, scrisă în thailandeză, a blocului unde locuia Natalia Isakova.

Nu se va întoarce la Moscova. O nouă carieră o aştepta aici.

*

* *

De la etajul al şaizeci şi patrulea al clădirii State Tower, aveai întreg Bangkokul la picioare. Temperatura era plăcută, mâncarea bună, iar Ling Sima strălucitoare, într-o rochie europeană cu un

decolteu adânc…

Se aduse nota, iar ea o luă. Malko vru să o recupereze, dar ea îi spuse ferm:

— Prietenii noştri din Sun Yee On. Vor să te despăgubească.

Era o cină de 500.000 de dolari.

Urmărirea lui Viktor But se terminase. Rusul părăsise Bangkokul chiar în acea dimineaţă, cu un avion al companiei Aeroflot. Ziarele thailandeze nu scriseseră nici un cuvânt despre ultimele evenimente.

Ca într-un teatru de umbre, protagoniştii acestei urmăriri sângeroase dispăruseră ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Malko întâlni privirea lui Ling Sima şi ceea ce citi în ea îl făcu să nu regrete că venise să-l urmărească pe Viktor But la Bangkok.

SFÂRŞIT.